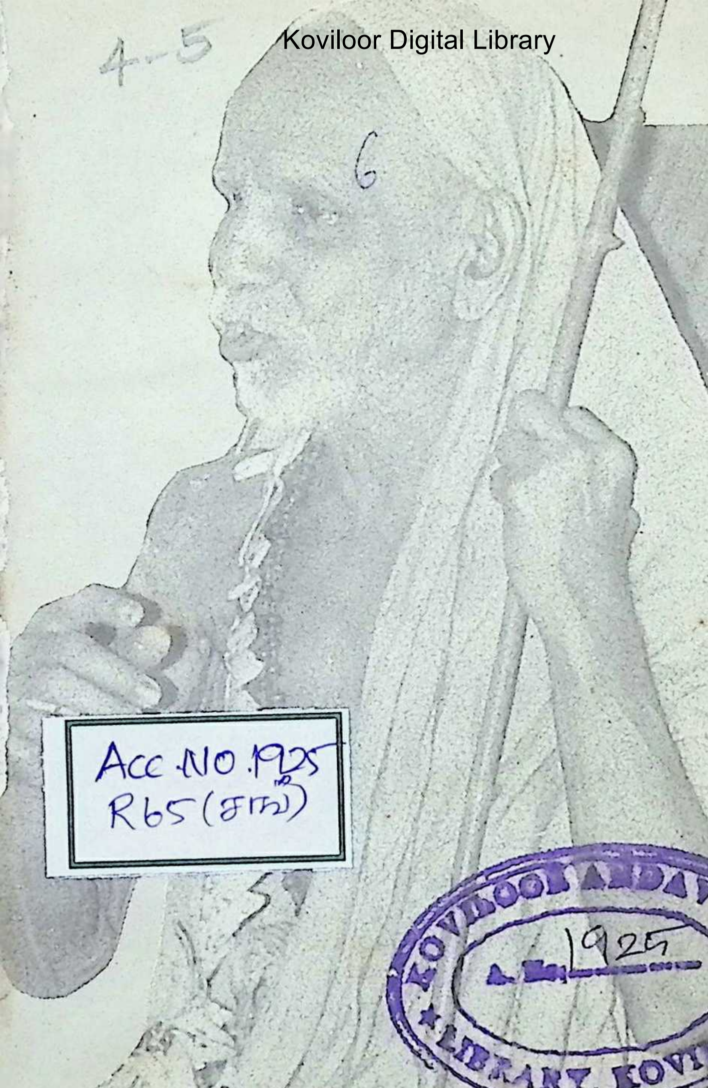
விகடன் வெளியீடு

அருள் உரை

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

17

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: ஜூலை 1993

பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) முதல் மற்றும் இரண்டாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை - 600 002.

தேவதாமூர்த்திகள் அவதார புருஷர்கள்

சிவத்தின் சக்தி; நாராயண ஸஹோதரி

பரப்பிரம்மத்தின் சக்திதான் அம்பாள். ஒரு வஸ்துவின் சக்தி அந்த வஸ்துவோடு இரண்டறக் கலந்த விஷயம். வஸ்து இல்லாமல் அந்தச் சக்தி இல்லை. சக்தி இல்லா விட்டால் அந்த வஸ்துவும் இல்லை. ஆனபடியால் பிரம்மமேதான் சக்தி. பிரம்மத்தை ஈசுவரன் என்றால் அந்த ஈசுவரனோடு இரண்டறக் கலந்திருக்கிறவள் அம்பாள். பூவும் வாசனையும் தனித்தனியாய் இருக்க முடியுமா? பால் வேறு, அதன் வெளுப்பு வேறு என்று இருக்க முடியுமா? தேன் வேறு, அதன் தித்திப்பு வேறு என்று பிரிக்க முடியுமா? இப்படியே ஈசுவரனில் பிரிவறத் தோய்ந் திருக்கிறாள் அம்பாள். பரமேசுவரனும் பராசக்தியும் பிரிக்க முடியாமல் ஒன்றாயிருக்கிற ஆதி தம்பதி; சகல சிருஷ்டிக்கும் தந்தையும் தாயும் அவர்கள்தாம்!

தாய் வேறு, தந்தை வேறு என்று ஒரேயடியாகப் பிரித்துச் சொல்ல முடியாமல், அம்மையப்பனாக, தாயுமானவராக இருக்கிற ஸ்வரூபம் அது. இரண்டும் இரு ரூபமாக இல்லாமல் ஒன்றாகக் கலந்த சிவ-சக்திகளே அர்த்தநாரீசுவரத் திருக் கோலம். நமக்கு அம்மா, அப்பா என்று இரண்டு ரூபங்கள் அனுக்கிரஹத்துக்கு வேண்டியிருக்கின்றன. நம்மைக் கண்டித்து உபதேசித்து ஞானத்தைக் கொடுக்கிற தகப்பனார் வேண்டும். நம்மிடம் எப்போதும் அன்பு கொண்டு ரக்ஷிக்கிற தாயாரும் வேண்டும். ஆனால் அவர்கள் வேறு வேறாகப் பிரிந்திருந் தாலோ தத்வ ரீதியில் சரியாக இல்லை. இதனால்தான் ஈசுவர னும் அம்பாளும் ஒரே சரீரத்தில் ஒரு பாதி அவர், மறுபாதி

இவள் என்று அர்த்தநாரீசுவரராக ஆவிர்பவித்திருக்கிறார்கள்.

'சம்பு என்கிற சத்தியம் அருவமானது; அதன் உருவமே நீதான்' (சரீரம் த்வம் சம்போ:) என்று நம் ஆசார்யாள் அம்பாளைப் பார்த்துச் சொல்கிறார். அரூபம் ரூபமானதே அவளது சக்தியால்தான். ஆனாலும் சுத்த ஞான மயமாக இருக்கப்பட்ட அரூபமான பிரம்மம், அதன் அனுக்கிரஹ ரூபமான, அம்பாள் இரண்டையும் தந்தையாகவும் தாயாகவும் பார்க்க வேண்டும் போல் நமக்கு ஆசையாக இருக்கிறது. இதற்காகத்தான் பரமேசுவரனுக்கும் ஒரு ஸகல ரூபம் இருக்கிறது. அப்புறம் தாயார், தகப்பனார் என்று முழுவதும் பிரிந்து விடாமல் ஒரு பொது ரூபமும் நமக்கு வேண்டியிருக்கிறது. இதற்காகவே இருவரும் சேர்ந்து வலப்பாதி பரமேசுவரனாகவும் இடப்பாதி அம்பாளாகவும் அர்த்தநாரீசுவர ரூபம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பாஸிடிவ், நெகடிவ் என்கிற இரண்டாக ஒரே எலெக்ட்ரிஸிடி இருப்பதுபோல் ஒரே பரம சத்தியம் அர்த்தநாரீசுவர ரூபம் கொண்டிருக்கிறது.

அர்த்தநாரீசுவரக் கோலத்தைப் பார்க்கிறபோது, பிறப்புக்குக் காரணமான காமனைத் தகனம் செய்த நெற்றிக் கண்ணில் பாதி சம்பந்தம் அம்பாளுக்கு இருக்கிறது. இறப்புக்குக் காரணமான காலனை உதைத்து ஸம்ஹாரம் பண்ணின இடது காலோ முழுக்கவும் அவளுடையதாக இருக்கிறது. இதிலிருந்து, ஜனன மரணச் சுழலிலிருந்து ஜீவனை விடுவிக்கிறவள் அவள்தான் என்று தெரிகிறது.

சிவமும் சக்தியும் பிரிக்க முடியாதவை என்பதையறிந்து, ஸ்வாமி, அம்பாள் இருவரிடத்திலும் ஒரே போன்ற பக்தி வைக்க வேண்டும். ஒருத்தரை ஒதுக்கி மற்றவரிடம் மட்டும் பக்தி வைத்தால் போதாது என்பார்கள். இரண்டு பேரிடமும் சேர்ந்து அன்பு வைக்கிற போதுதான், அவர் அவளுக்கு ஆதாரமாக இருக்கப்பட்ட அவளுடைய பதி, அவள் அவரை விட்டு நீங்க முடியாத அவளுடைய சக்தி என்கிற ஞானம் நீங்காமல் இருக்கும். இருவரில் ஒருத்தரை ஒதுக்கி விட்டால் இந்த ஸதி—பதி உறவு மறந்து போய், பக்தி விபரீதமாகிறது. சூர்ப்பனகை சீதையைத் துவேஷித்து ராமரிடம் மட்டும் வைத்த அன்பும், ராவணன் ராமரைத் துவேஷித்து ஸீதா தேவியிடம்

மட்டும் வைத்த அன்பும் விபரீதமாகிக் காமமாக ஆயின என்று உங்களுக்குத் தெரியும். பலனும் விபரீதமாகவே ஆயிற்று. இப்படி விபரீத பலன்கள் இல்லாமல், பூரண அனுக்கிரஹம் வேண்டுமானால், அம்பாளும் ஈசுவரனும் அர்த்த நாரீசுவர ராக இருப்பதை எந்நாளும் மறக்காமல் பக்தி செலுத்த வேண் டும். அவர் 'மாதொரு பாகன்', அவள் 'பாகம் பிரியாள்' என் பதை நினைவு கொண்டு இருவரிடமும் அன்பு வைக்க வேண் டும்.

அர்த்தநாரீசுவர ரூபத்தில் எந்த இடது பக்கம் அம்பாளு டையதாக இருக்கிறதோ, அதுவே சங்கரநாராயண மூர்த்தத் தில் மஹாவிஷ்ணுவுடையதாக இருக்கிறது. இதிலிருந்து அம்பாளேதான் மஹாவிஷ்ணு என்றாகிறது. திருவையாற்றில் உள்ள ஈசுவரனை பற்றித் துதிக்கிறபோது, அவருக்கு ஹரியைத் தவிர வேறு பத்தினி இல்லையென்று அப்பர் ஸ்வாமிகள் சொல்கிறார்.

'அரியலால் தேவியில்லை
ஐயன் ஐயாறனார்க்கே'

அம்பாளும் மஹாவிஷ்ணுவும் ஒன்றேதான் என்கிற தத்து வத்தையே புராண ரீதியில் சொல்கிறபோது அவளை நாராயண ஸஹோதரி என்கிறோம்.

அர்த்தநாரீசுவரர் ஆகட்டும், சங்கர நாராயணர் ஆகட்டும், இரண்டிலும் வலது பக்கம் பரப்பிரம்ம ஸ்வரூபமான பரமேசு வரனே இருக்கிறார். வலது என்பதை எலெக்ட்ரிஸிடியில் பாஸிடிவ் என்று வைத்துக் கொண்டால் இடது பக்கம் நெகடிவ் ஆகிறது. பாஸிடிவ் சக்தி ஒரு மையக் கருவாக (Nucleus) இருக்க, நெகடிவ் சக்தி அதைச் சுற்றி அதிவேகமாகச் சுழன்று கொண்டிருப்பதாக அணுவிஞ்ஞானிகள் சொல்கிறார் கள். உலகம் எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமாக, ஆனால் காரியமே யில்லாமல் இருக்கிற நிர்குணமான பிரம்மத்தை மையமாக, ஆதாரமாகக் கொண்டு உலகத்தை எல்லாம் சிருஷ்டித்து நடத்திக் காரியத்தைச் செய்து வருகிற சகுணமான சக்தி இயங்குவது பாஸிடிவைச் சுற்றி நெகடிவ் சுழலுகிறதுதான். இதுவே ஆராதனைக்காக ஒரு மூர்த்தியாக வருகிறபோது,

மத்திய நியூக்ளியஸ்-சுற்றி வருகிற சக்தி என்று இல்லாமல் வலது பக்கம், இடது பக்கம் என்று இரண்டு கூறுகளாக திவ்ய ஆகாரம் (வடிவம்) எடுத்துக் கொள்கிறது. இதில் வலது பாஸிடிவ், செயலில்லாத ஆதாரப் பிரம்மம்; இடது நெகடிவ், சகல காரியங்களுக்கும் மூலமான பிரம்மத்தின் சக்தி. இடது கூறு அர்த்தநாரீசுவர ஸ்வரூபத்தில், ஸ்திரீ ரூபமாகி அம்பாளா யிருக்கிறது: சங்கர நாராயண வடிவத்தில் புருஷ ஆகாரம் கொண்டு ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவாக இருக்கிறது.

திருமங்கையாழ்வார் பெருமாளைப் பற்றிப் பாடுகிற போது,

'பிறை தங்கு சடையானை வலத்தே வைத்து'

என்கிறார். பெருமாள் தமக்கு வலப்பாதியில் ஈசுவரனை வைத் துக் கொண்டிருக்கிறார் என்றால், ஈசுவரனின் இடப்பாகத்தில் பெருமாள் இருக்கிறார் என்றுதான் அர்த்தம்.

காரியமில்லாமல், கேவல ஞான மயமாக இருக்கிற பிரம்மத்தைப் பரமேசுவரன் என்றால், சகல ஜகத் காரணமா கிற மாயா தத்வத்தையும், இதிலிருந்து விடுவிக்கிற காருண்யத் தையும் அம்பாள் என்றோ மகாவிஷ்ணு என்றோ சொல்கி றோம். பரமேசுவரனுடைய சக்தி அவள்; ஸாக்ஷாத் நாராய ணனே அவள்.

இதைப் பௌராணிகமாகச் சொல்கிறபோது, அவளை ஈசுவரனுக்குப் பத்தினி என்றும், மகாவிஷ்ணுவுக்குத் தங்கை என்றும் பார்க்கிறோம்; அம்பாளைச் 'சிவ சக்தி ஐக்ய ரூபிணி' என்று சொல்லி முடிக்கிற லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்தில் இன் னோர் இடத்தில் 'பத்மநாப ஸஹோதரி' என்று கூறியிருக்கிறது. அம்பாளைத் தவிர வேறெந்தத் தேவதா பேதத்தையும் பாடாத ஸ்ரீ சியாமா சாஸ்திரிகள், தம் கீர்த்தனங்களிலெல்லாம் அவளை 'சியாம கிருஷ்ண ஸஹோதரி' என்றே அழைத்து, இதையே தம் முத்திரையாக வைத்திருக்கிறார்.

கிருஷ்ணாஷ்டமியின்போதே யசோதைக்குப் பெண்ணாகப் பிறந்த விஷ்ணு மாயை அவள்தான். ஸ்ரீ ராம நவமியின் போதோ அவள் ஞானாம்பிகையாக அவதரித்த வஸந்த

நவராத்திரி நிகழ்கிறது. விஷ்ணு அவதரித்தபோதே இவளும் அவதரித்தாள் என்றால் இரண்டும் ஒன்று அல்லது உடன் பிறப்புகள்தானே!

ஆண்டாள் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவைக் கல்யாணம் செய்து கொள்வதாகச் சொப்பனம் கண்டு; அதைப் பாசுரமாகப் பாடியிருக்கிறாள். அதிலே வைதிகப் பிராம்மண சம்பிரதாயப்படி, தனக்கு நாத்தனார் கூறைப் புடவை கட்டி, மாலை போட்டு முகூர்த்தப் பந்தலுக்கு அழைத்து வந்ததாகச் சொல்கிறபோது, கிருஷ்ணனின் சகோதரியான அம்பாளே இப்படி நாத்தனார் ஸ்தானம் வகித்ததாக ஆண்டாள் பாடியிருக்கிறாள்:

மந்திரக் கோடி உடுத்தி மணமாலை
அந்தரி சூட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழிநான்!

(அந்தரி என்றால் அம்பாள்)

இப்படி அம்பாளை ஒரு பக்கம் ஈசுவரனோடு அபேதமாகவும், இன்னொரு பக்கம் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவோடு அபேதமாகவும், ஒருத்தருக்குப் பத்தினி, இன்னொருத்தருக்குச் சகோதரி என்று பாவித்துப் பழகி விட்டால் அப்புறம் ஈசுவரனுக்கும் பெருமாளுக்குமிடையே உசத்தி—தாழ்த்தி சொல்லவே மாட்டோம். சைவ-வைஷ்ணவ பிணக்கு அறுந்தே போகும்.

காரியமில்லாத நிலையில் இருக்கிற ஒரே வஸ்து காரியமாகிறபோது பல ரூபங்களாகிறது; இந்த ரூபங்களிடையே ஒன்றுக்கொன்று உசத்தி—தாழ்த்தி இல்லை; அதேமாதிரி இந்த ரூபங்களுக்கும் இவை எல்லாவற்றுக்கும் மூலமாக இருக்கப்பட்ட ஒரே ஸத்யத்துக்கும் இடையிலும் வேறுபாடே இல்லை. இந்த ஞானம் நமக்கு வந்து விட்டால், நம் மதத்தில் சண்டை; சச்சரவு, அபிப்பிராய பேதம், பிணக்கே யில்லாமல் ஆகும். ஈசுவர பத்தினியாகவும், பத்மநாப ஸஹோதரியாகவும் இருக்கிற அம்பாள்தான், இந்த சமரஸ பாவனையை நமக்கு அனுக்கிரகிக்க வேணும்.

அம்பிகையின் ரூபங்கள் பல தினுசாகக் கோயில்களில் இருக்கின்றன. அதிலே ஒன்று சிவாலயங்களில் கோஷ்ட

தேவதையாக இருக்கிற துர்க்கை, சிவன் கோயில்களில் கர்ப்ப க்ருஹத்தைச் சுற்றி விநாயகர், தக்ஷிணாமூர்த்தி, மஹாவிஷ்ணு (அல்லது லிங்கோத்பவர்), பிரம்மா, துர்க்கை ஆகிய மூர்த்திகள் இருக்கின்றன. இவர்களில் தக்ஷிணாமூர்த்திக்குப் பத்தினி கிடையாது. இது அம்பாளின் சம்பந்தமில்லாமல் ஸ்வச்சமாகத் தான் மட்டுமே ஸ்வாமி இருக்கிற கோலம். இப்படியே துர்க்கைக்கும் பதி ஸ்தானத்தில் எவரையும் சொல்லத் தெரியவில்லை. தனி அம்பாளாக அவள் இருக்கிறாள். தக்ஷிணாமூர்த்தியின் கைகளில் ஜபமாலையும் சுவடியும் இருக்கும். இவர் வெள்ளை வெளேர் என்று இருப்பார். இதே மாதிரி ஒரே வெளுப்பாக ஜப மாலையும், சுவடியும் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஸ்திரீ தேவதை ஸரஸ்வதி. சகோதரர்கள் ஒரே மாதிரி இருக்கிறார்கள். அதனால் சரஸ்வதி சிவனின் சகோதரி. இருவரும் ஞான மூர்த்திகள். பிரம்மா தாமரைப் பூவில் அமர்ந்திருக்கிறார். அவரது வர்ணம் உருக்கிவிட்ட தங்கத்தின் நிறம். இதே மாதிரி ஸ்வர்ணவர்ணத்தோடு தாமரைப் பூவில் அமர்ந்திருக்கிறாள் மஹாலக்ஷ்மி. பிரம்மா பிரஜைகளை சிஷ்டித்துக் கொண்டேயிருக்கிறார் என்றால், லக்ஷ்மியோ ஐசுவரியத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டேயிருக்கிறாள். இவர்கள் இருவரும் உடன் பிறந்தவர்கள்.

இப்போது புருஷ சம்பந்தமில்லாமல் தனியாக, இருக்கிற அம்பாளான துர்க்கையம்மன் எப்படியிருக்கிறாள்? நீலமேக சியாமளமாக இருக்கிறாள். கையிலே சங்கும் சக்கரமும் வைத்திருக்கிறாள். மகிஷாசுரன் போன்ற பல ராக்ஷதர்களை சம்ஹரித்திருப்பவள் இவள்தான். இதையெல்லாம் பார்த்தால் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவே இவளுடைய சகோதரர் என்று சொல்லாமலேயே புரியும். இதே வர்ணம், இதேமாதிரிச் சங்கு சக்கரம், அசுரர்களை சம்ஹரிப்பதற்காக என்றே திரும்பத் திரும்ப அவதாரங்கள் எல்லாம் மகாவிஷ்ணுவிடமே காணப்படுகின்றன. பரம கருணையினால் இருவரும் இப்படித் துஷ்ட நிக்ரகம் செய்கிறார்கள். இந்த மாயப் பிரபஞ்சத்தை லீலா வினோதமாக நடத்துவது இந்த இருவரும்தான். மாயோன், மாயோன் என்றே அவரைச் சொல்வார்கள். இது சங்க காலத்திலிருந்து தமிழ்நாட்டில் உள்ள பெயர். மாயாவி, மாயா நாடக சூத்திரதாரி என்று புராணங்கள் சொல்லும். அவளையோ

மஹாமாயை என்றே சொல்கிறோம். மற்ற சகோதர ஜோடிகளைவிட இந்த இரண்டு பேரும் ரொம்பவும் நெருக்கமாக இருக்கிறார்கள்–ஒன்று என்றே சொல்லி விடலாம்போல்! மேலே நான் சொன்ன துர்க்கைக்கு 'விஷ்ணு துர்க்கை' என்றே பெயர் இருக்கிறது. லோகத்திலும் அம்பாள் விஷ்ணுவின் சகோதரி என்பது சகலருக்கும் தெரிந்திருக்கிற அளவுக்கு ஸரஸ்வதி சிவசகோதரி என்பதோ, லக்ஷ்மி பிரம்மாவின் சகோதரி என்பதோ பிரசாரமாயிருக்கவில்லை.

மாயம் செய்வதை முக்கியமாகப் பெண்பாலாகவே கருதுவது மரபு. மஹாவிஷ்ணுவிடத்தில் இந்த அம்சம் தூக்கலாக இருக்கிறது. அதனால்தான் அவர் அமிருதத்தைப் பங்கீடு பண்ணினபோது மோஹினியாக அவதாரம் பண்ணினார். இவர் அம்பாளின் இன்னொரு ரூபம் என்பதற்கு ரொம்பவும் பொருத்தமாக மோஹினியைப் பரமேசுவரனே கல்யாணம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். விஷ்ணு க்ஷேத்திரங்களில் ஜகத் பிரசித்தமாக இருக்கிறது திருப்பதி. வேங்கடரமண ஸ்வாமியைப் பார்த்தாலும் ரொம்ப அம்பாள் சம்பந்தமாக இருக்கும். அங்கே பெருமாளுக்குப் புடவைதான் உடுத்துகிறார்கள். சுக்ர வாரத்தில் அபிஷேகம் பண்ணுகிறார்கள். மற்ற பெருமாள் கோயில்களில் கருடன் இருக்கிறது பல இடங்களில். இங்கு மட்டும் சிம்மங்கள் இருக்கின்றன. சிம்மம் அம்பிகையின் வாகனம்.

அம்பாளும், மகாவிஷ்ணுவும், பரமேசுவரனும் மூன்று ரத்தினங்கள். 'ரத்ன த்ரய பரீக்ஷா' என்றே ஸ்ரீ அப்பைய தீக்ஷிதர் ஒரு கிரந்தம் செய்திருக்கிறார். இந்த மூன்றும் ஒரே பரம சத்தியத்தின் மூன்று ரூப பேதங்கள்தான். அம்பாள் மற்ற இரண்டு பேரோடும் பிரிக்க முடியாமல் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறாள். ஒருத்தருக்குப் பத்தினியாகவும், இன்னொருத்தருக்கு ஸகோதரியாகவும் இருக்கிறாள். இந்த மூன்று மூர்த்திகளிடமும் உயர்வு-தாழ்வு கற்பிக்காத பக்தி வேண்டும். எல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படையாக இருக்கிற சத்தியம் (Truth) சிவம் என்றும், அதுவே பலவாகத் தெரிகிறதற்குக் காரணமான சக்தி (Energy) அம்பாள் அல்லது விஷ்ணு என்றும் புரிந்து கொண்டு பக்தி செலுத்த வேண்டும்.

அம்பாளுக்கும் மஹாவிஷ்ணுவுக்கும் பேதமில்லை என்ப

தைத் தத்துவ ரீதியில் சொன்னேன். இப்போது உங்களுக்குத் தெரியாத ஒரு கதை சொல்கிறேன். ராமாயணம் உங்கள் எல்லோருக்கும் தெரிந்த கதைதான். ஆனால் அந்தத் தெரிந்த கதையையே உங்களுக்குத் தெரியாத மாதிரிச் சொல்கிறேன். வால்மீகி, கம்பர், துளசிதாஸர் எழுதியவை தவிர, ஆனந்த ராமாயணம், அற்புத ராமாயணம், துர்வாஸராமாயணம் என்றெல்லாம் பல இருக்கின்றன. அதில் ஏதோ ஒன்றில் இந்த விஷயம் இருக்கிறது.

அம்பாள்தான் ஸ்ரீராமனாக அவதரித்தாள் என்பது கதை. ஈசுவரனே ஸீதையாக உடன் வந்தார். ஸ்ரீராமன் நல்ல பச்சை நிறம். 'மரகதமணி வர்ணன்' என்பார்கள். அம்பிகையை 'மாதா மரகத சியாமா' என்கிறார் காளிதாஸர். முத்துஸ்வாமி தீக்ஷிதரும் 'மரகதச்சாயே' என்று மீனாக்ஷியைப் பற்றிப் பாடுகிறார். ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹாரத்தைத் தாண்டி மூல காரணமாக இருக்கிறபோது பராசக்தி செக்கச் செவேல் என்று இருந்த போதிலும், மும்மூர்த்திகளில் ஒருத்தருக்குப் பத்தினியாகிப் பார்வதியாக இருக்கிறபோது பச்சையாகத்தான் இருக்கிறாள். இவள்தான் ஸ்ரீ ராமச்சந்திர மூர்த்தியாக வந்தாள். பரமேசுவரன் ஸீதா தேவியானார்.

பழைய காலத்தில் சின்ன வயசிலேயே குழந்தைகளுக்குக் கல்யாணம் செய்வார்கள். அப்போது ஹோமம் முதலிய கர்மங்களால் குழந்தைகளுக்கு அலுப்புத் தட்டிவிடப் போகிறதே என்று குஷிப்படுத்துவதற்காக விளையாடல், ஊஞ்சல், நலங்கு, ஊர்வலம் என்றெல்லாம் வைத்திருந்தார்கள். ஊர்வலத்தின்போது கல்யாணப் பெண்ணுக்குப் பிள்ளை வேஷமும், மாப்பிள்ளைக்குப் பெண் வேஷமும் போடுவார்கள். இந்தமாதிரி, லோகத்தில் ராக்ஷஸ பயத்தைப் போக்கி விளையாட்டாக ஊர்வலம் வருவதற்கு அம்பாள் ராமனாகவும், ஈச்வரன் ஸீதையாகவும் வேஷம் போட்டுக் கொண்டார்கள். இது ஒருத்தருக்கும் தெரியாது. ஸ்ரீ ராமனும் ஸீதையும்கூட இதை மறந்தே போனதுபோல் இருந்தார்கள். ஆனால் ரொம்பவும் உணர்ச்சி வேகம் ஏற்பட்டால் மனஸின் அடியிலே எங்கோ மறைந்திருப்பதுகூட வெளியிலே வெடித்து விடுகிறது அல்லவா? இப்படி ஒரு கட்டம் ராமாயணத்தில் வருகிறது.

ஸ்ரீராமன் ஸீதையை விட்டுவிட்டுக் காட்டுக்குப் போவது,

.என்று தீர்மானம் பண்ணி விடுகிறார். அப்போது தேவிக்கு உணர்ச்சி பீறிக் கொண்டு வந்து விடுகிறது. "காட்டிலே துஷ்டர் பயம், மிருக பயம் இருக்கிறது என்பதால் பெண்டாட்டியை அழைத்துப் போக மறுக்கிறாரே, இவரும் ஓர் ஆண் பிள்ளையா" என்று ஸ்வாதீனத்தில் அவளுக்கு மகாக் கோபம் வர, அந்த வேகத்தில் ஓர் உண்மையைச் சொல்லி விடுகிறாள்.

"உம்மை மாப்பிள்ளையாக வரித்த என் பிதா ஜனகர், நீர் புருஷ வேஷத்தில் வந்திருக்கிற ஒரு ஸ்திரீ (ஸ்த்ரியம் புருஷ விக்ரஹம்) என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் போனாரே!" என்று ராமரை பார்த்துச் சண்டை போடுகிறாள் ஸீதாதேவி. இது சாக்ஷாத் வால்மீகி ராமாயண வசனம்.

ஸ்ரீ ராமனுக்கு, அவர் அம்பாள்தான் என்பதை இப்படி சூக்ஷ்மமாக ஞாபகப்படுத்தி விட்டாள் ஸீதை. உடனே அவருக்கு அவதாரக் காரியம் நினைவு வந்தது. ராக்ஷஸ சம்ஹாரம் செய்ய வேண்டும் என்ற நினைப்பு வந்ததும். அதற்கு அனுகூலமாகவே விளையாட்டு நடப்பதற்காக ஸீதையை அழைத்துக் கொண்டு காட்டுக்குப் போனார்.

இவரால் சம்ஹரிக்கப்பட வேண்டிய ராவணனோ பெரிய சிவபக்தன். ஆதியில் அவனுக்குச் சிவனையே கைலாஸத்திலிருந்து லங்கைக்கு இழுத்துக் கொண்டு வந்து அசோக வனத்தில் வைத்துப் பூஜை செய்ய வேண்டும் என்று ஆசை. அதற்காகத்தான் கைலாஸத்தைப் பெயர்த்துப் பார்த்தான். அப்போது அம்பிகை பயந்து ஈசுவரனைக் கட்டிக் கொள்ள அவர் விரல் நுனியால் மலையை அழுத்தி விட்டார். தப்பினோம் பிழைத்தோம் என்று ராவணன் லங்கைக்கு ஓடிவந்தான். மகா சிவ பக்தனாகையால் அவனுக்குத் தன்னுடைய ஈசுவரன்தான் ஸீதையாக வந்திருக்கிறார் என்று தெரிந்து விட்டதாம். முன்பு அம்பாளால்தான் தன் காரியம் கெட்டுப் போச்சு என்கிற கோபத்தில், இப்போது அவள் தலையீடு இருக்கக் கூடாது என்றே ராமரை அப்புறப்படுத்திவிட்டு ஸீதையைத் தூக்கி வந்து அசோக வனத்தில் வைத்தானாம். ஆனாலும் ராக்ஷஸ அறிவானதாலும் அம்மையப்பனான ஜோடியில் ஒன்றை விட்டு ஒன்றை மட்டும் பிடித்துக் கொண்டதாலும் ராவணனுடைய அன்பு விகாரப்பட்டுக் காமமாயிற்று. இருந்தாலும் சிவ பக்தியினால் இவனுக்கு அவதார ரகசியம் அவ்வப்போது துளி

தெரிந்தது. ஆஞ்சநேயரைப் பார்த்தவுடனே ராவணன், 'இவர் யார்? நந்தியம்பெருமானா?' என்று நினைக்கிறான். 'கிமேஷ பகவான் நந்தீ?' என்பது வால்மீகி ராமாயண வசனம். ஸீதா ராமர்களின் பரமதாஸனாக இருக்கப்பட்ட ஹனுமாரைப் பார்த்ததும் கைலாஸத்தில் ஸ்வாமிக்கும் அம்பாளுக்கும் தாஸனாக இருக்கிற நந்திதான் அவர் என்பது புரிந்ததுபோல, ராவணன் பேசுகிறான்.

அம்பாளே நாராயணன் என்பதற்காக இந்தக் கதை எல்லாம் சொல்கிறேன். இரண்டும் ஒன்றாக இருக்கட்டும்! ஆனால் நாராயணன் என்கிற புருஷ ரூபம், அம்பாளின் ஸ்திரீ ரூபம் இரண்டும் நன்றாக இருக்கின்றனவே; இரண்டையும் வைத்துக் கொள்ளலாமே என்று தோன்றுகிறது. அப்போது அவர்களைச் சகோதரர்களாக வைத்துக் கொள்ளலாம். அம்பாளை நாராயண சகோதரி என்று சொல்வதற்குப் புராணக் கதைகள் எல்லாம் பக்க பலமாக இருக்கின்றன.

ஆசைகள் அத்தனை அனர்த்தத்துக்கும் காரணம். ஆசை தான் 'காமம்' என்பது. ஆசைப்பட்டது கிடைக்கா விட்டால் குரோதம், சோகம் எல்லாம் உண்டாகின்றன. காமத்தில் பிறப்பு உண்டாகிறது. குரோதத்தால் நம்மை நாமே கொன்று கொள்கிறோம். எனவே ஜனன-மரணத்திலிருந்து விடுபட வேண்டுமானால் நம்மைக் காமமும் குரோதமும் அண்ட விடக்கூடாது. மழை ஜலம் உள்ளே புகவொட்டாமல் நல்ல டஃபேடோ குடைத்துணி காப்பாற்றுகிறது. அதை 'வாட்டர் ப்ரூஃப்' என்கிறோம். இதே மாதிரி நமக்குக் காம ப்ரூஃபாக, க்ரோத ப்ரூஃபாக, சோக ப்ரூஃபாக ஒரு கவசம் இருக்கிறதா என்றால், இருக்கிறது.

அம்பாளின் கிருபைதான் அந்தக் கவசம். நமக்கு ரொம்பப் பணம் இருக்கலாம். செல்வாக்கு இருக்கலாம் 'பவிஷு' கியாதி இருக்கலாம். அழகு, ஆரோக்கியங்கள் இருக்கலாம். இவையெல்லாம் அம்பாள் அனுக்கிரஹத்தால் கிடைத்ததாக நாம் சொல்லிக் கொள்ளலாம். ஓரளவுக்கு அப்படிச் சொல்வது வாஸ்தவமும்தான். ஆனாலும் ஆசையும் வெறுப்பும், பயமும், துக்கமும் மனஸிலிருக்கிற வரையில் இதுகள் எல்லாம் கிடைத்துத்தான் என்ன? ஆனபடியால் உண்மையில் அம்பாள் அனுக்

கிரஹம் இருப்பதற்கு அடையாளம் நம்மை, ஆசையும், துவேஷமும், பயமும், அழுகையும் தொடாமல் இருப்பதுதான்.

துவேஷம் பயம், அழுகை இவற்றுக்கும் மூல காரணம் 'நான்' 'நான்' என்று ஒன்றிடம் உள்ள ஆசைதான்; காமம்தான். எனவே காமம் ஒன்று தொலைந்தால் போதும், அத்தனை அனர்த்தப் பட்டாளமும் தொலைந்து போனதாக ஆகிறது. அதன்பின், இந்த உலகத்தில், இந்தச் சரீரத்தில் நாம் இருக்கிற போதே மோக்ஷ ஆனந்தம்தான்!

காமேசுவரி என்றும் காமாக்ஷி என்றும் பெயர் படைத்த பராசக்தியை மனமுருகிப் பிரார்த்தித்தால் அவள் நம் காமத்தை அடியோடு துவம்ஸம் செய்து விடுகிறாள். காமேசுவரிதான் பஸ்மமாகிவிட்ட காமனை மறுபடி உண்டாக்கினவள். அதன்பின், காம தகனம் செய்த பரமேசுவரனுக்குக் காமம் பொங்குகிற மாதிரித் தன் கண்களில் பிரேமை பொங்கப் பார்த்தவள்தான் காமாக்ஷி. இவளுடைய அனுக்கிரஹத்தால் நமக்குக் காம ஜயம் ஏற்படும் என்றால், ஒன்றுக்கொன்று முரணாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் முரண்இல்லை. பரப்பிரம்மம் லோகப் பிரக்ஞையே இல்லாமல் இருந்து விட்டால், மாயா லோகத்தில் மாட்டிக் கொண்டிருக்கிற நாம் எப்படி விடுபடுவது? நம்மை விடுவிக்கவே அதற்குக் காருண்யம் உண்டாகிறது. இந்தக் கருணையைத்தான் பரமேசுவரனுக்கு உண்டான காமம் என்று சொல்கிறோம். இந்தக் கருணை உணர்வு அவருக்குப் பிறப்பதற்குக் காரணமாயிருந்த சக்தியையே காமாக்ஷி என்கிறோம். ஸமஸ்த ஜீவராசிகளும் க்ஷேமமாக இருக்க வேண்டும் என்ற காமம் தவிர, வேறு ஓர் ஆசையும் இல்லாத பரம அன்பு லீலை அது.

காமனை எரித்த பரமேசுவரனின் பாதியாக அவள் இருப்பதால்—நெற்றிக் கண்ணில் பேர்பாதி அவளுடையது—அவள் ஜீவப் பிரபஞ்சத்தின் காமத்தைப் பஸ்மமாக்குகிறாள். "சிவனுக்குக் காமமூட்டிய நீயே பக்தர்களின் காமத்தை நாசம் செய்கிறாய்" என்று மூகர் அடிக்கடி சொல்வார்.

காம தகனம் செய்த சிவத்தின் சக்தி என்பதால் காமத்தை அவள் எரிக்கிறாள். நாராயண சகோதரியாகவும் இருக்கிறவள்

அவள். நாராயணனோ சாக்ஷாத் மன்மதனின் பிதாவாக இருக்கிறார். பலபேருக்குப் பிரம்மா மகாவிஷ்ணுவின் பிள்ளை என்பது மட்டுமே தெரியும். ஆனால் மன்மதனும் அவர் பிள்ளைதான். மோஹினியாக வந்தபோது அவர் பரமேசுவரனிடமே ஐயப்ப சாஸ்தாவை ஒரு புத்திரனாகப் பெற்றார். சிவ-சக்தி சேர்ந்து பிறந்த சுப்ரமண்யர் போன்றவர் சிவ-விஷ்ணு சேர்ந்து ஜனித்த ஐயப்பன். எனவே பரம ஞான மூர்த்தியாக இருக்கிறார். ஆனால் பிரம்மாவோ ஜன்மாவுக்குக் காரணமாயிருக்கிறார். ஒரு ஜந்து ஜனிக்கக் காரணமாக இருக்கிற காமத்தைத் தூண்டுகிறவனே மஹாவிஷ்ணுவின் இன்னொரு பிள்ளையான மன்மதன். சகல ஜீவராசிகளையும் காமத்தில் தள்ளி ஆட்டிப் படைக்கிற வல்லமை அவனுக்கு இருக்கிறது!

எரிந்த காமனை மறுபடியும் உயிர்ப்பித்த காமாக்ஷி காமத்தைப் போக்குகிறாள் என்றேன். இதே மாதிரிக் காமனைப் படைத்தவர் மகாவிஷ்ணு என்றால், நம் காமங்கள் போக அவர் அனுக்கிரகிப்பாரா? நிச்சயம் அனுக்கிரகிப்பார். ஸ்ரீராமன் யார்? மகாவிஷ்ணுவின் அவதாரம். 'ராமன் என்று சொன்னால் அங்கே காமன் வர மாட்டான்' என்கிறோம். 'ராம ராம ராம' என்று சொல்லிச் சொல்லியே காமாதி அறுபகைகளை ஒழித்த மகான்கள் பலர் உண்டு. அவரும் காமனும் அப்பா–பிள்ளையாயிற்றே! ஏன் இப்படி என்று கேட்கலாம். அப்பாவிடம் பிள்ளைக்கு உள்ள அபரிமித மரியாதையாலேயே, அவர் இருக்கிற இடத்துக்கு வர மாட்டான்; அங்கே தன் வாலைச் சுருட்டிக் கொண்டு விடுவான். துளஸிதாஸர் இப்படித்தான் வேடிக்கையாகப் பெரிய தத்வத்தைச் சொல்கிறார். சிவபெருமானிடம் பயத்தினால் அவரது அடியார்களைக் காமன் நெருங்க மாட்டான். மஹாவிஷ்ணுவிடம் மரியாதையாலேயே அவரது பக்தர்களிடம் தன் கைவரிசையைக் காட்ட மாட்டான்.

நர நாராயணர்கள் என்பதாக மஹாவிஷ்ணு இரட்டை அவதாரம் செய்தார். இவர்கள் பத்ரிகாச்ரமத்தில் தபஸ் செய்த போது, தபஸைக் கலைக்க தேவலோக அப்ஸரஸ்கள் வந்தார்கள். அப்போது நரனுக்கு மகா கோபம் வந்தது. பகவானின் அம்சமாயினும் 'நரன்' என்ற பேருக்கு ஏற்றபடி, இவருக்கு மனுஷ்ய சுபாவத்தினால் கோபம் வந்து விட்டது. "ஹூம்"

என்று ஓர் உறுமல் போட்டார். அந்த ஹுங்காரத்தினால் எங்கே பஸ்மமாகி விடுவோமோ என்று பயந்து, அபஸ்ரஸ்கள் அவரைவிட்டு, நாராயணர் தபஸ் செய்கிற இடத்துக்கு ஓடி வந்தார்கள். இங்கே வந்து தங்கள் சாமர்த்தியத்தைக் காட்ட ஆரம்பித்தார்கள். நாராயணருக்கோ கொஞ்சம்கூடக் காமமே கிடையாது. அது மட்டுமில்லை; நரர் மாதிரி இவருக்குக் கோபமும் கிடையாது. எனவே சிரித்துக்கொண்டே விளையாட்டாகத் தமது தொடையைத் தட்டினார். நாராயணனின் தொடையிலிருந்தே ஊர்வசி (ஊரு-தொடை) தோன்றினாள். அவளுடைய ஒப்பில்லாத ரூப லாவண்யத்தைக் கண்டு, தேவலோக நாட்டிய ஸ்திரீகள் வெட்கி, 'இவரிடம் நம் சக்தி பலிக்கவே பலிக்காது' என்று உணர்ந்தார்கள். அப்ஸரஸ்களும் வெட்கும்படியான அத்தனை பெண்ணழகைத் தமக்குள் வைத்துக்கொண்டே அவர் பரம பரிசுத்தமான தபஸ்வியாக இருந்திருக்கிறார்! அவரையே ஆதாரமாகக் கொண்டு, இவரிடமிருந்தே பிறக்கிற அழகு தன் கைவரிசையை அவரிடமே காட்ட முடியுமா? இதுதான் தாத்பரியம்.

அதே மாதிரி, பிரம்மாவும், மன்மதனும் விஷ்ணுவிடமிருந்து வந்ததாலேயே அவர் ஜன்மத்தை, காமத்தைப் போக்குகிற சக்தி படைத்தவராக இருக்கிறார்.

நாராயண சகோதரியான அம்பாள் சிவனின் சக்தியாகக் காமனைப் பொசுக்கினாள். அவளே எரிந்து போன காமனுக்குப் புனர் ஜன்மா கொடுத்து அவனைப் படைத்தாள். அவனை ஆக்க – அழிக்க இரண்டுக்கும் அவள் சக்தி பெற்றவள் என்பதிலிருந்து அவன், அவள் ஆதிக்கத்திலிருக்கிறவன்தான் என்றாயிற்று. எனவே, அவளுடைய அடியார்களை அண்ட மாட்டான். இதனால்தான் காமாக்ஷியை உபாஸிப்பவர்கள் காம ஜயம் செய்கிறார்கள்.

நாம் ஏதாவது கெடுதல் வந்தால் "சிவா சிவா" என்கிறோம். கேட்கக் கூடாததைக் கேட்டால் "சிவா சிவா" என்று காதைப் பொத்திக் கொள்கிறோம். மூகரோ ரொம்பவும் நல்லதாக இருக்கிற ஓர் அதிசயத்தைப் பார்த்து, "ஆஹா ஆஹா" என்று சொல்வதற்குப் பதில், "சிவசிவ" என்கிறார்.

சிவசிவ பசயந்தி ஸமம்
ஸ்ரீ காமாக்ஷி கடாக்ஷிதா; புருஷா:

ஸ்ரீ காமாக்ஷியம்மாளின் கடாக்ஷத்தைப் பெற்றவர்கள் விஷயத்தில் எத்தனை அதிசயங்கள் நடந்து விடுகின்றன! "சிவசிவ" என்கிறார். என்ன அதிசயம் என்றால், 'நமக்கு எல்லாம் வேறு வேறாகத் தெரிகிறபோது அவர்களுக்கு எல்லாம் சமமாகத் தெரிகிறதே!' என்று வியக்கிறார்.

சமத்துவம் சமத்துவம் என்று இந்தக் காலத்தில் வாய்ப்பேச்சில் நிறையச் சொல்கிறோம். ஆனால் ஞானமில்லாமல், வெறும் பாலிடிக்ஸாகச் சொல்கிறோம். காரியத்தில் இது முக்கால்வாசிப் பொய்யாகவே இருக்கிறது.

காமாக்ஷியின் கடாக்ஷம் பெற்றவனுக்கோ அத்வைத ஞானமே சித்தித்து விடுகிறது. அவனுக்குப் பார்ப்பதெல்லாம் ஒரே பரம்பொருள்தான். சத்தியமான சம தரிசனம் அவனுக்குத்தான் இருக்கிறது.

அவனுக்குக் காடும் வீடும் சமமாகி விட்டது என்கிறார் மூகர்.

அவனுக்குக் குரோதம் என்பது கொஞ்சம்கூட இல்லை. எனவே மித்திரனும் சத்துருவும் சமமாகி விட்டார்களாம்.

காமமும் அவனை விட்டு அடியோடு அகன்று விட்டது. யுவதியின் சிவந்த உதடும், மண்ணாங்கட்டியும் அவனுக்குச் சமமாகி விட்டன என்கிறார் மூகர்.

'லோஷ்டம் ச யுவதி பிம்போஷ்டம்'

என்று பிராஸம் போட்டு அழகோடு சொல்கிறார்.

லோஷ்டம்–மண்ணாங்கட்டி: ஓஷ்டம்–உதடு. (உதடு பெரிதாகத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிற பிராணிதான் ஓஷ்ட்ரம்; இதுவே தமிழில் ஒட்டை, ஒட்டகம்.) 'பிம்பம்' என்றால் கோவைப்பழம்; 'பிம்போஷ்டம்' – கோவைப்பழம் மாதிரிச் சிவந்த உதடு.

கீதையில் பகவான் "யோகீ ஸம லோஷ்டாச்ம காஞ்சன."

என்று சொன்னதை நினைப்பூட்டுகிற மாதிரியே, மூகரும் சொல்கிறார். பொன்னாசையை வைத்து, 'பொன்னும் மண்ணும் யோகிக்குச் சமம்' என்றார் பகவான். மூகர் பெண்ணாசையை வைத்துப் பேசுகிறார்.

எத்தனை காமம், குரோதம், சோகம், பயம் இவற்றை உண்டு பண்ணுகிற வஸ்துவும் அம்பாளை உபாஸிக்கிறவனைக் கொஞ்சம்கூட அசைக்காது.

காமக் குரோதாதிகள் இல்லாமல் எப்போது பார்த்தாலும் அவளையே தியானித்துக் கொண்டிருந்தால் அதுவேதான் மோக்ஷம். 'அவள் வேறு, நாம் வேறு' என்கிற பாவனையும் போய், அவளே நாமாக முடிகிற அந்த நிலையே மோக்ஷம்.

ஆரம்ப நிலையில் அவள் வேறு என்றே பாவிக்கலாம். அப்போது அவளுடைய சரணாரவிந்தங்களையே கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு அவளைப் பிரார்த்தித்தபடி இருக்க வேண்டும்; கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நம்மை அவளிலேயே கரைக்க வேண்டும்.

நாம் கொஞ்சம் பிரயாசைப் பட்டாலும் போதும். அவளே நம்மைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உயர்த்தி ரக்ஷிப்பாள். நமக்கும் அவளுக்கும் இருக்கிற வேறுபாட்டையும் தகர்த்துத் தானாகவே ஆக்கிக் கொள்வாள்!

அன்னபூர்ணி

நம் தேசத்தில் மட்டும் என்றில்லை; லோகம் முழுக்க துர்ப்பிக்ஷம் அதிகமாகி வருகிறது. மெஷின்கள் நிறையச் செய்து விடலாம். ஃபாக்டரிகள் நிறைய வைத்து விடலாம். ஆனால் பயிர் பச்சைகள் வளர்வது நம் கையில் இல்லாமல் இருக்கிறது. தானிய ஸம்ருத்தி (செழிப்பு) இருந்தாலொழிய, வயிறு நிரம்பினால் அன்றி, பாக்கி என்ன சுபிக்ஷம் செய்து கொண்டாலும், மொத்தத்தில் துர்ப்பிக்ஷமாகத்தான் இருக்கிறது. பயிர் பச்சை விளைச்சலுக்கு நம்முடைய அகட விகட சாமர்த்தியங்களால் பிரயோஜனமில்லை. என்ஜினியர் அணை கட்டலாம். ஆனால் மழையைப் பெய்விக்க அவரால் முடியாது. ஜகன்மாதாவான அன்னபூர்ணேசுவரியை எல்லாரும் மனசாறப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டால்தான் விமோசனம் உண்டு. அவளே நாம் செய்கிற மகா பாபங்களை க்ஷமித்துத் தானிய ஸம்ருத்தியை அனுக்கிரகிப்பாள். துர்பிக்ஷம் போக அவளே பிச்சை போடுவாள்.

நம்முடைய ஆசார்யாள் ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாள் காசியில் இருந்தபோது, அன்னபூர்ணிமீது ஒரு ஸ்தோத்திரம் பாடியருளினார்.

அதில் சுலோகத்துக்குச் சுலோகம் முடிவிலே, 'கருணையின் பற்றுக் கொம்பாக இருக்கிற அம்மாவே,' அன்னபூர்ணேசுவரியே பிச்சை போடு என்று உருக்கமாக வேண்டிக் கொள்கிறார்.

'பிக்ஷாம் தேஹி க்ருபாவலம்பனகரீ
மாதா அன்னபூர்ணேச்வரீ'

'தேஹி'-போடு என்றால் அவருக்கில்லை. அவருக்குப் பிக்ஷை ஜாம் ஜாம் என்று நடந்து கொண்டிருந்திருக்கும்! தவிரவும் நம் ஆச்சார்யாளுக்குச் சரீராபிமானம், உதர போஷணம்

தான் என்கிற எண்ணம் லவலேசம்கூடக் கிடையாது. கிரகசன் என்ற காபாலிகன் அவரிடம், "ஒரு சக்கரவர்த்தி அல்லது சன்னியாசியின் தலையைப் பலி கொடுத்தால் தனக்குக் கபாலி யின் தரிசனம் கிடைக்கும்" என்றான். உடனே ஆசார்யாள், "சக்கரவர்த்தியின் தலைக்கு ஆசைப்பட்டால் உன் தலையே போய் விடும். சன்னியாசியின் தலை வேண்டுமானால் இதோ இந்தத் தலையை எடுத்துக் கொள்" என்று தனது சிரஸையே தொட்டுக் காட்டினார். அப்புறம் ஈசுவர சங்கல்பத்தால் கதை மாறிப் போயிற்று. அது வேறு விஷயம். இப்போது நான் அந்தக் கதையைச் சொல்ல வரவில்லை. ஆசாரியாளுக்குக் கொஞ்சம்கூட அஹங்கார மமகாரமே கிடையாது. தேகாபி மானமே கிடையாது என்பதற்காக இதைச் சொன்னேன். அப்ப டிப்பட்டவர் 'பிக்ஷாம் தேஹி—பிச்சை போடு' என்றால் என்ன அர்த்தம்?

இந்த ஸ்தோத்திரத்தின் கடைசி சுலோகத்தைப் பார்த்தால் அர்த்தம் புரியும். அதில், 'எனக்குப் பார்வதியே அம்மா; பரமேசுவரனே அப்பா! சிவபக்தர்கள் எல்லாம் பந்துக்கள்; மூவுலகமும் வீடு' என்கிறார். எனவே தேஹி—பிச்சை போடு என்று இவர் கேட்கிறபோது, திரிலோகங்களுக்கும் பிச்சை போடு என்று பிரார்த்தித்ததாகவே அர்த்தமாகிறது.

அதோடு, தனக்கு என்றே வேண்டிக் கொள்கிற நம் மாதிரி இருக்கப்பட்டவர்கள், பாராயணம் செய்வதற்குப் பொருத்த மாக இப்படிப் பிரார்த்தனை செய்திருக்கிறார்.

அன்ன பிக்ஷை மட்டும் பிரயோஜனமில்லை. முடிவில் ஞானமில்லாமல் வெறுமே தின்று தின்று ஊனை வளர்த்துப் பிரயோஜனமில்லை. கையில் க்ஷீரான்ன (பால் சோற்று)ப் பாத்திரமும், கரண்டியும் வைத்துக் கொண்டு அன்புருவாக உணவு போடும் அன்னபூர்ணி இந்த ஞானத்தையும் விசேஷ மாக அனுக்கிரக்கிறாள். ஞான வைராக்கியப் பிச்சையைத்தான் ஆதிசங்கரரும் முடிவாகக் கேட்கிறார்.

காஞ்சி காமாக்ஷியில் அன்னபூர்ணேசுவரியும் அடக்கம். காமாக்ஷி இருநாழி நெல்கொண்டு முப்பத்தியிரண்டு அறங் களை வளர்த்தாள். அதில் அன்னதானம் ஒன்று; காமகோட்டத்

தில் அன்னபூர்ணி சன்னிதி இருக்கிறது. காஞ்சியில் ஓணகாந்தன் தளியில் இருக்கும் ஸ்வாமியைப் பாடும் சுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள், 'காமகோட்டத்தில் அன்னபூரணியே இருக்கும்போது நீர் ஏன் பிக்ஷாண்டியாக அலைகிறீர்?' என்று கேட்கிறார்.

வாரிரும் குழல்வாள் நெடுங்கண்
மலைமகள் மதுவிம்மு கொன்றைத்
தாரிருந் தடமார்பு நீங்காத்
தையலாள் உலகுய்ய வைத்த
காரிரும் பொழில்கச்சி மூதூர்க்
காமகோட்டம் உண்டாக நீர்போய்
ஊரிடும் பிச்சைகொள் வதென்னே
ஓண்காந்தன் றளியுளீரே!

சரீரம், ஆத்மா இரண்டுக்கும் உணவூட்டி வளர்க்கிற அன்னபூர்ணேசுவரியைத் துதித்து சமஸ்த ஜீவர்களுக்கும், துர்பிக்ஷம் நீங்கப் பிரார்த்திப்போம்.

பாபம் செய்ததற்குத் தண்டனையாக துர்பிக்ஷத்தில் கஷ்டப்படுகிறவர்களுக்கு, காமாக்ஷியேயான அன்னபூரணி கருணை பாலிக்கிறாள். பசி என்பது பாபிக்கும் வரக் கூடாது. கேரளத்தில் செருக்குன்னம் என்று அன்னபூர்ணா க்ஷேத்திரம் இருக்கிறது. அங்கே சேவார்த்திகளுக்கெல்லாம் சாப்பாடு போடுகிறார்கள். அதுமட்டுமில்லை; ராத்திரி வேளையில் கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு மரத்தில் ஒரு சோற்று மூட்டையைக் கட்டி வைக்கிறார்கள். இராக் காலத்தில் அந்தப் பக்கமாகப் பசியோடு போகிற திருடர்களும்கூடப் பசியாற வேண்டும் என்று இந்த ஏற்பாடு.

இத்தனை கருணையோடு ஓர் அம்மா இருக்கிறபோது, இன்றைக்கு லோகத்தில் இவ்வளவு துர்பிக்ஷ இருக்கிறது என்றால், அதிலிருந்து நாம் எத்தனை பாபம் செய்திருக்கிறோம் என்பதைத்தான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். 'சரக ஸம்ஹிதை'யில் ஆத்ரேயர் சொல்வதாக வருகிறது: ஒரு தேசத்திலோ, நகரத்திலோ, கிராமத்திலோ ஆட்சியில் இருக்கப்பட்டவர்கள் தர்மம் தவறி நடந்தால் அவர்களைச் சேர்ந்த ஜனங்களும் இதே போக்கை அனுசரிக்க வேண்டியதாகிறது. இப்படி அதர்மம் ரொம்பவும் பரவுகிறபோது தேவர்கள் இவர்களைக்

கைவிட எண்ணுகிறார்கள். (தேவர்கள் என்றால் இயற்கைச் சக்திகளை நடத்துகிற ஈசுவரனின் அதிகாரிகள்). உடனே ருதுக்கள் மாறுகின்றன. மழை சரியாகப் பெய்வதில்லை. பெய்தாலும் காலம் தவறி, இடம் தவறி, அளவு தவறிப் பெய்யும். பருவக் காற்று முறைப்படி வீசுவதில்லை. வியாதிக் கிருமிகள் அதிகமாகின்றன. பயிர் பச்சைகளின் செழிப்புப் போகிறது. உணவுப் பதார்த்தங்களில் துர்பிக்ஷம். கிடைக்கிற கொஞ்சத்திலும் தோஷங்கள். கெட்ட காற்று, வியாதி இவற்றால் தேசம் பாழாகிறது.

இம்மாதிரி உலகத்துக்கு ஏற்படும் துர்பிக்ஷத்திலிருந்து நம்முடைய தப்பையே புரிந்து கொண்டு திருந்தப் பிரயாசை எடுத்தோமாயின், அன்னபூர்ணியே அன்னபிக்ஷை, ஞானபிக்ஷை எல்லாம் போடுவாள். அவள் சரீரமே ஞான மயமானது. 'அ' விலிருந்து 'க்ஷ' வரையிலான எல்லா அட்சரங்களுமே உருவான மந்திர மாத்ருகா ரூபிணி அவள் என்கிறார் ஆசாரியாள். (ஆதி க்ஷாந்த ஸமஸ்த வர்ணனகரீ.)

இப்படிப்பட்ட சரீரம் படைத்தவளாதலால் நம் சரீரத்தை மட்டுமின்றி அறிவையும் வளர்க்கிற பிக்ஷையைப் போட்டு ஞானம் தருவாள்.

அது எப்படிப்பட்ட ஞானம் என்பதைத்தான் ஆசார்யாள், அன்னபூர்ணி ஸ்துதியின் கடைசியில் சொல்கிறார். அந்த நிலையில் பரமேசுவரனே தகப்பனாராகவும், அம்பாளே தாயாராகவும் தெரிவார்கள். உடனே சகல ஜீவராசிகளும் சகோதரர்களாகி விடுவார்கள். மூவுலகமும் சொந்த வீடாகி விடும். இது இப்போது நிறையப் பேசப்படுகிற தேச ஐக்கியப்பாட்டைவிட எத்தனையோ படி மேலே! சர்வதேச ஐக்கியப்பாட்டுக்கும் மேலே! மூன்றுலக ஐக்கியப்பாடு! பக்தி இருந்தால், பராசக்தி ஒருத்தி இருக்கிறாள் என்ற பயமும் பக்தியும் இருந்து விட்டால், எல்லோரும் அவள் குழந்தைகள்தான் என்கிற சகோதர பாவம் தானாகவே வந்துவிடும். இதற்குப் பிரசங்கம் வேண்டாம், திட்டம் வேண்டாம், பிரசாரம் வேண்டாம்.

அனாதி காலமாக இப்படித்தான் பிரத்தியக்ஷத்தில் ஐக்கியம் இருந்திருக்கிறது. ஸ்வாமிக்காகத் தெற்கத்திக்காரன் காசிக்குப் போனான். ஸ்வாமிக்காக வடக்கத்திக்காரன் ராமேசுவரத்துக்கு

வந்தான். ஐக்கியப்பாடு (Integration) என்கிற பேச்சு இல்லாமலே, 'சகோதர சகோதரிகளே' என்ற பிரசங்கம் இல்லாமலே, 'மத உணர்ச்சியால் ஐக்கியமாகி, ஒரு தாய் வயிற்றுக் குழந்தைகளாக இருந்து வந்தோம். இதோடுகூட அறிவாளிகளின் மட்டத்திலோ சகல சாஸ்திரங்களுக்கும் பொது பாஷையாக இருந்த ஸம்ஸ்கிருதம், தேசத்தின் நாலு கோடிகளையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து வைத்திருந்தது. இப்போது 'ஸெக்யுலர்' நாகரிகத்தில் மதத்தை விட்டாயிற்று. ஸம்ஸ்கிருதத்தையும் ஒரு மாதிரித் தீர்த்துக் கட்டிவிடச் சகல யத்தனங்களும் நடக்கின்றன. நான் இங்கேயுள்ள நம்மவர்களை மட்டும் சொல்லவில்லை. ஹிந்திக்காரர்களும் இந்தக் கைங்கரியத்தை நன்றாகவே காரிய ரீதியில் செய்து வருகிறார்கள். இடைக் காலத்தில் ஒரு பொது இணைப்பாக (link) வந்த இங்கிலீஷையும் விரட்டிவிடப் பார்க்கிறார்கள்.

பாஷை விஷயம்கூட இரண்டாம் பட்சம்தான். பக்தியை வளர்த்து விட்டால் போதும். அப்புறம் என் மாகாணம், என் ஜாதி, என் பாஷை என்று நமக்குள்ளேயே சண்டைகள் ஒருக்காலும் வராது. ஐக்கியப் பிரசங்கம் அதிகமான இப்போதுதான் நமக்குள்ளேயே ஒரு சீமைக்காரன் இன்னொரு சீமைக்காரனுக்குத் தண்ணீர் தர மாட்டேன், தானியம் தர மாட்டேன் என்று பிரிந்து பிரிந்து நிற்கிறான். மாகாணத்துக்கு மாகாணம் எல்லைச் சண்டை வந்திருக்கிறது. பாஷையின் பேரால், ஜாதியின் பேரால் ஏற்கெனவே கொடுமை நடந்ததாக இப்போது கிளப்பி விட்டிருக்கிற பிற்பாடுதான் வாஸ்தவத்தில் பாஷைச் சண்டை, ஜாதிச் சண்டை எல்லாம் வந்திருக்கின்றன. இத்தனைக்கும் மூலகாரணம், மத உணர்ச்சி, பக்தி போனது தான். ஜனங்கள் எல்லாரையும் ஒன்றாகக் கட்டிப் போட்ட மதமும் பக்தியும் போனதும் சமூகத்திலேயே கட்டுவிட்டுப் போய்விட்டது. எனவே இப்போது சர்வரோக நிவாரணியும் பக்திதான். உண்மையான ஈசுவர பக்தியானது, அவன் குழந்தைகளான சகலரிடமும் அன்பாகத்தான் பரிணமிக்கும். அப்புறம் பரஸ்பர சகாயத்தைத் தவிர வேறெதற்கும் இடமே இராது. 'அன்பே சிவம்' என்கிறார் திருமூலர். அதுவே அறிவு. 'அறிவான தெய்வமே' என்றார் தாயுமானவர். இந்த அன்பையும் அறிவையும்–அன்பேயான அறிவை–அன்னபூரணி நமக்

கெல்லாம் பிக்ஷை போடப் பிரார்த்திப்போம். ஆதி ஆசார் யாள் செய்த பிரார்த்தனையும் இதுதான்.

அன்னபூர்ணே ஸதாபூர்ணே, சங்கர ப்ராண வல்லபே!
ஞானவைராக்ய ஸித்யர்த்தம் பிக்ஷாம் தேஹி ச பார்வதி!!

அம்மா

தாயன்பைப்போலக் கலப்படமே இல்லாத பூரணமான அன்பை இந்த லோகத்தில் வேறெங்குமே காண முடியவில்லை. பிள்ளை எப்படி இருந்தாலும், தன் அன்பைப் பிரதிபலிக்கா விட்டாலும்கூட, தாயாராகப்பட்டவள் அதைப் பொருட்படுத் தாமல் பூரணமான அன்பைச் செலுத்திக் கொண்டேயிருக்கி றாள். 'பெற்ற மனம் பித்து, பிள்ளை மனம் கல்லு' என்று இதைத்தான் சொல்லுகிறோம். 'தேவி அபராத க்ஷமாபன ஸ்தோத்திரம்' என்று அம்பாளிடமே நம் குறைகளைச் சொல்லி மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்கிற ஸ்துதி ஒன்று இருக்கிறது. அதில் 'துஷ்டப்பிள்ளை இருப்பதுண்டு! ஆனால் துஷ்ட அம்மா என்று ஒருத்தி கிடையவே கிடையாது' என்று வருகிறது. பரிபூரணமான அன்பையும், தன்னலமே இல்லாத உழைப்பையும், அம்மா ஒருத்தியிடம்தான் பார்க்க முடிகிறது.

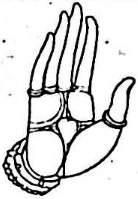
குழந்தையாகப் பிறக்கிறபோதே அம்மாவிடம்தான் ஒட்டிக் கொள்கிறோம். ஆகாரம் தருவதிலிருந்து சகலத்துக்கும் அவள் தான் குழந்தைக்குக் கதியாக இருக்கிறாள். வயது ஏறுகிற சமயத்தைவிட பால்யத்தில்தான் தாயார், குழந்தை இருவருக் கும் பரஸ்பர அன்பு மிக அதிகமாக இருக்கிறது. அதிலும் மனித இனத்தைவிடப் பசுக் குலத்திடம்தான் இந்த அன்பு நிரம் பித் ததும்புகிறது. கன்று "அம்மா!" என்று கத்துவதில் உள்ள ஆவல் மாதிரி வேறெங்கும் அன்பைப் பார்க்க முடியவில்லை. இதைப் பார்த்துத்தான் மனுஷ்ய ஜாதியே, "அம்மா!" என்று கூப்பிட ஆரம்பித்ததோ என்று தோன்றுகிறது. தமிழில்

மட்டுமில்லாமல், தெலுங்கு, மஹாராஷ்டிரம், கன்னடம் முதலிய பாஷைகளிலும் "அம்மா" என்றே தாயாரைச் சொல்கிறார்கள். மலையாளத்தில் "அம்மை" என்பார்கள். ஸம்ஸ்கிருதத்தில் "மா" என்றும் "அம்பா" என்றும் சொல்வதும் இதேதான். ஹிந்தியில் "மா", "மாயி" என்கிறார்கள் இங்கிலீஷ் "மம்மி", "மம்மா" எல்லாமும் கன்றுக்குட்டியின் 'அம்மா'விலிருந்து வந்தவைதான் போலிருக்கிறது!

இந்த அம்மாவின் அன்பு ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும்; இவள் இந்தச் சரீரத்துக்கு மட்டும்தான் அம்மா. அவளுடைய அல்லது நம்முடைய சரீரம் போன பிற்பாடு இந்த அம்மாவுக்கும் நமக்கும் சம்பந்தமே இல்லை. அப்புறம் வேறு கர்ப்ப வாஸம்; வேறே அம்மாள் வருவாள். இப்படிச் சரீரத்துக்கு மட்டும் அம்மாவாக இல்லாமல், உயிருக்கு அம்மாவாக் இருக்கிற ஒருத்தி இருக்கிறாள். சரீரம் அழிகிற மாதிரி உயிர் அழிவதில்லை. இந்தச் சரீரம் போன பிற்பாடு அந்த உயிர் இன்னொரு சரீரத்துக்குப் போகிறது. இந்த உயிரின் அம்மா தான் நமக்குச் சாசுவதமாக, நிரந்தரமாக, எந்நாளும் தாயாராக இருந்து கொண்டிருக்கிறாள். கன்றுக்குப் பசுவைப்போல எந்த ஜன்மத்திலும் எந்தக் காலத்திலும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் தாயாராக இருக்கும் பரதேவதையின் பாதார விந்தத்தில் நிறைந்த அன்பு வைப்பதே ஜன்மா எடுத்ததன் பிரயோஜனம். ஜன்ம நிவிருத்திக்கும் அதுவே வழி. அதாவது, உயிர் சரீரத்தை விட்டபின் இன்னொரு சரீரத்தில் புகாமல் பேரானந்தத்தில் கரைவதற்கும் அந்த அம்மாதான் கதி!

நமக்கு இருக்கிற சக்தி எல்லாம் அவளுடையதுதான். ஒரே அகண்ட பராசக்திதான், கண்டம் கண்டமாக, துண்டு துண்டாக ஆகி இத்தனை ஜீவராசிகளிடமும் துளித்துளி சக்தியை வெளிப்படுத்துகிறது. நாம் 'சொந்த' முறையில் எதையும் சாதித்ததாகப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளவும், அகம்பாவம் கொள்ளவும் கொஞ்சம்கூட நியாயமே இல்லை. நாம் எதைச் செய்திருந்தாலும் எல்லாம் அவள் கொடுத்த சக்தியால்தான் நடக்கிறது. இதை உணர்ந்து அகம்பாவம் சிறிதும் இல்லாமல் அவளிடம் சரணாகதி செய்தால் ஒரே அம்மாவான அவள் இகத்திலும் பரத்திலும் பரமானுக்கிரஹம் செய்வாள். எப்படி 'எதுவும் கேட்கத் தெரியாத குழந்தைக்கு

வேண்டியதைத் தாய் தானே கவனித்துத் தருகிறாளோ, அப்படியே ஜகன் மாதாவாகவும் கருணாமூர்த்தியாகவும் உள்ள அம்மா, உண்மையான பக்தி வைத்தவர்கள் தன்னை எதுவும் கேட்கா விட்டாலும்கூட, தானாகவே அவர்களுக்கு இகலோ கத்தில் வித்தை, செல்வம், தேக காந்தி முதலியன தந்து, பின்பு ஞானத்தில் பழுத்துப் பரமானந்தத்தைப் பெறும்படி அருள் புரிவாள். பரமஞான அத்வைத ஆனந்தம் நமக்குக் கிடைத்து, நாம் அந்த ஆனந்தமாகவே ஆகி விடுவது ஒரு பக்கம் இருக்கட் டும். அது அவள் நம் கர்மாவை எல்லாம் தீர்த்து, என்றைக்கோ ஒரு நாள் தரப் போகிற நிலை. அது கிடைக்கிற போது கிடைக்கட்டும். அதுவே கிடைக்கவில்லையே என்ற குறை இப்போது நமக்கு வேண்டாம். இப்போது நமக்குப் பரம அன்பு அம்மாவான அம்பாள் இருக்கிறாள். அவளுடைய அன்பை நினைத்து அவளிடமும் நாமும் அன்பைச் செலுத்துவ தற்கு இப்போதே நமக்குச் சாத்தியமாகிறது. இதிலுள்ள ஆனந்தத்துக்கு மேல் நமக்கு எதுவும் வேண்டாம். அம்பாள் தியானத்தைவிட நமக்கும் நம் மாதிரியே அவளை அம்மாவா கக் கொண்ட சகல லோகத்துக்கும் நிறைவான இன்பம் வேறில்லை. சகல லோகமும் சமஸ்த ஜீவராசிகளும் க்ஷேமமாக இருக்க அன்பே உருவான சாக்ஷாத் அம்பிகையை எப்போதும் ஆனந்தமாக நினைத்துக் கொண்டிருப்போம்.

அனுமார் அனுக்கிரஹிப்பார்

ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமியின் விசேஷமே அலாதியானது. அவர் பக்தர்களுக்கு என்னென்ன அனுக்கிரகம் செய்கிறார் என்பதைப் பார்த்தால், அவருக்கு என்ன விசேஷம் என்று தெரியும்.

புத்திர் பலம் யசோ தைர்யம் நிர்பயத்வம் அரோகதா!
அஜாட்யம் வாக்படுத்வம் ச ஹனூமாத் ஸ்மரணாபவேத்!!

ஆஞ்ஜனேயரை ஸ்மரிப்பவர்களுக்கு அவர் என்னென்ன அனுக்கிரகிக்கிறார் என்று இந்தச் சுலோகம் சொல்கிறது. புத்தி, பலம், புகழ், உறுதிப்பாடு, அஞ்சாநெஞ்சம், ஆரோக்கியம், விழிப்பு, வாக்குவன்மை இத்தனையும் தருகிறார் அவர்.

சாதாரணமாக இவையெல்லாம் ஒரே இடத்தில் அமையவே அமையாது. நல்ல புத்திமான் ஆரோக்கியம் இல்லாமல் சோனியாக இருப்பான். பெரிய பலசாலி மண்டு வாக இருப்பான். இரண்டும் இருந்தாலும் கோழையாக, பயந்தாங்கொள்ளியாக இருப்பான். எத்தனை திறமை இருந்தா லும், அவற்றைப் பிரயோகிக்கிற சுறுசுறுப்பு, விழிப்பு இல்லா மல் சோம்பேறியாக இருப்பான். பெரிய அறிவாளியாக இருந் தாலும் தனக்குத் தெரிந்ததை எடுத்துச் சொல்கிற வாக்கு வன்மையில்லாமல் இருப்பான். இந்த மாதிரி ஏறுமாறான குணங்கள் இல்லாமல் எல்லா சிரேயஸ்களையும் ஒரே இடத் தில் பொழிகிறார் ஆஞ்ஜனேயர்.

இதற்குக் காரணம், சாதாரணமாக நாம் ஒரே இடத்தில் சேர்ந்து பார்க்காத குணங்கள்; சக்திகள் அத்தனையும் அவரிடமே பூரணமாக ஒன்று சேர்ந்திருக்கின்றன. நாம் எதிரெதிர் குணங்கள் என்று நினைப்பவைகூட, அவரிடம் ஸ்வபாவமாகச் சேர்ந்திருக்கின்றன. உதாரணமாகப் பெரிய பலசாலிக்கு வினயம் இருக்காது; பெரிய புத்திசாலிக்கு அகங்காரமில்லாத பக்தி இராது. ஆஞ்ஜனேயரோ தேக பலம்,

புத்தி பலம் இவற்றைப்போலவே வினயம், பக்தி இவற்றிலும் முதலாக நிற்கிறார். மகா சக்திமானாக இருந்தும், அத்தனை சக்தியும் ராமன் போட்ட பிச்சை என்ற அடக்கத்தோடு தனக்கு ஒரு பதவியும் கேளாமல் ராமதாஸனாகவே இருந்தார். அப்படி அடிமையாக இருந்ததாலேயே நிறைந்து இருந்தார். பக்தி இருக்கிறவர்களுக்கேகூட அதில் ஞானத்தின் தெளிவு இல்லாமல் மூடபக்தியாகவோ, முரட்டுப் பக்தியாகவோ இருப்பதுண்டு. ஞானமும் பக்தியும் வேறு வேறு என்றே அவர்கள் சண்டை கூடப் போட்டுக் கொள்வார்கள். ஆஞ்ஜனேயரோ ராமச்சந்திர மூர்த்தியின் பரமபக்தராக இருக்கும்போதே, பரமஞானியாகவும் இருந்தார். எப்படித் தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸனகாதி முனிவர்களை முன்னிட்டு உபதேசம் செய்கிறாரோ, அப்படியே ஸ்ரீ ராமன் ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமியை முன்னால் வைத்துக் கொண்டு ஞானோபதேசம் செய்கிறார் என்று 'வைதேஹீ ஸஹிதம்' சுலோகம் சொல்கிறது. அர்ஜுனனின் தேர்க்கொடியில் இருந்து கொண்டு கீதோபதேசத்தை நேரிலேயே கேட்டவர் அவர். பைசாச பாஷையில் கீதைக்குத் தத்துவ மயமான ஒரு பாஷ்யம் இருப்பதாகவும், அது ஆஞ்ஜனேயர் செய்தது என்றும் சொல்வார்கள். ஒன்பது வியாகரணமும் தெரிந்த 'நவ வ்யாகரண வேத்தா' என்று ராமரே அவரைப் புகழ்கிற அளவுக்குப் பெரிய கல்விமான். ஆனாலும் புத்திப் பிரகாசம், சக்திப் பிரபாவம் எல்லாவற்றையும் அடக்கிக் கொண்டு பக்தியிலேயே பரமானந்தம் அனுபவிக்கிறார்.

பக்தி என்பதால் லோக காரியத்தைக் கவனிக்காதவர் அல்ல. மகாபௌருஷத்தோடு போராடி அபலைகளை ரக்ஷித்தவர்களில் அவருக்கு இணை இல்லை. லோக சேவைக்கு அவரே உதாரணம் (ideal).

ஞானத்தில் உச்சநிலை, பலத்தில் உச்சநிலை, பக்தியில் உச்சநிலை, வீரத்தில் உச்சநிலை, கீர்த்தியில் உச்சநிலை, சேவையில் உச்சநிலை, வினயத்தில் உச்சநிலை – இப்படியெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்திருக்கிற ஸ்வரூபம் ஒன்று உண்டு என்றால் அது ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமிதான்.

இதெல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவருடைய பிரம்மச்சரியத்தைச் சொல்ல வேண்டும். ஒரு க்ஷணம்கூடக் காமம் என்கிற நினைப்பே வராத மகா பரிசுத்த மூர்த்தி அவர். தனக்கென்று எதுவுமே நினைக்காதவர். ஒரு காம நினைவும் இல்லாமல்

ராமனுக்குச் சேவை செய்தே நிறைந்து விட்டார்.

அவரை நம் சீமையில் பொதுவாக 'ஹனுமார்' என்போம். கன்னடச் சீமையிலே அவரே 'ஹனுமந்தையா' சித்தூருக்கு வடக்கே போய்விட்டால் ஆந்திரா முழுவதும் 'ஆஞ்ஜனேயலு' என்பார்கள். மகாராஷ்டிரம் முழுக்க 'மாருதி, மாருதி' என்று கொண்டாடுவார்கள். அதற்கும் வடக்கில் 'மஹாவீர்' என்றே சொல்வார்கள்.

ஆஞ்ஜனேயருக்கு ஈடு கிடையாது. அவரை ஸ்மரித்த மாத்திரத்தில் தைரியம் வரும். ஞானம் வரும். காமம் நசித்து விடும். பரம வினயத்தோடு பகவத் கைங்கர்யம் செய்து கொண்டு எல்லோருக்கும் நல்லது செய்வோம்.

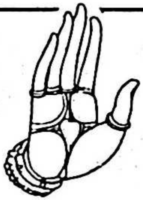
'ராம் ராம்' என்று எங்கெங்கே சொல்லிக் கொண்டிருந்தாலும், ரகுநாத கீர்த்தனம் எங்கே நடந்தாலும், அங்கெல்லாம் நம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் ஆஞ்ஜனேயர் தாரை தாரையாக ஆனந்த பாஷ்பம் கொட்டிக் கொண்டு நின்று கேட்கிறார்.

இந்தக் காலத்தில் நமக்கு மற்ற எல்லா அனுக்கிரஹங்களோடு, முக்கியமாக அடக்கமாக இருக்கிற பண்பு ரொம்பவும் அவசியப்படுகிறது. எத்தனை வந்தாலும் போதாமல் இப்போது, நாம் உயர உயரத் துள்ளிக் கொண்டேயிருக்கிறோம். இதனால் புதுப்புது அதிருப்திகளை, குறைகளைத்தான் உண்டாக்கிக்கொள்கிறோம். துள்ளாமல் அடங்கிக் கிடந்தால் தான் ஈச்வரப் பிரஸாதம் கிடைக்கும். அதுதான் நிறைந்த நிறைவு. அதை நமக்கு ஆஞ்சனேயர் அனுக்கிரகம் பண்ண வேணும்.

அவரைப் பிரார்த்திப்பவர்களுக்கு ஒரு குறையும் இல்லை. லோகம் முழுவதிலும் தர்மம் பரவியிருக்க அவரையே பிரார்த்தனை பண்ணுவோம். அவருடைய சகாயத்திலேயே ராவணாதிகள் தோற்று ராமராஜ்யம் ஏற்பட்டது. அர்ஜுனனின் தேர்க் கொடியில் அவர் இருந்த விசேஷத்தால் பிறகு தர்மராஜ்யம் ஏற்பட்டது. பிற்காலத்தில் நம் தர்மம், பக்தி எல்லாம் நசித்த போது ஆஞ்ஜனேய அவதாரமாக ஸமர்த்த ராமதாஸ் ஸ்வாமி தோன்றித்தான் சிவாஜி மூலம் மறுபடி தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் செய்தார். இன்றும் சகல தேசங்களிலும் தர்மமும் பக்தியும் ஏற்பட அவர் அனுக்கிரஹம் வேணும். நாம் மனமுருகிப் பிரார்த்தித்தால் இந்த அனுக்கிரஹத்தைச் செய்வார்.

ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமின: ஜேய்!!

குழந்தைசாமி

கிழவியும் குழவியும்

கிழப்பாட்டி ஒருத்தி. பாட்டி என்றால் காலை நீட்டிக் கொண்டு இருந்த இடத்திலேயே கிடப்பவள். ஆனால் இந்தப் பாட்டி அப்படி இல்லை. இவள் நின்ற இடத்தில் நிற்காமல் இந்தத் தமிழ்நாடு முழுக்கச் சுற்றிக் கொண்டே இருந்தாள். ஒரு குக்கிராமம் பாக்கியில்லாமல் ஊர் ஊராக, தெருத் தெருவாக ஓடிக் கொண்டேயிருந்தாள். அந்தப் பாட்டிக்கு அப்படி ஒரு உற்சாக சக்தி இருந்தது. பாட்டி விஷயம் இப்படி இருக்கட்டும்.

குழந்தை ஒன்று. 'கஷுக் முஷுக்' என்று நல்ல ஆரோக்கிய மாக இருக்கிற குழந்தை அது. குழந்தை என்றால் பொதுவாக என்ன பண்ணும்? துள்ளி விளையாடும். ஒரு க்ஷணம்கூட இருந்த இடத்தில் இருக்காமல் 'துருதுரு' என்று ஓடிக் கொண்டேயிருக்கும். ஆனால் இந்தக் குழந்தை இதற்கு நேர்மாறாக உட்கார்ந்த இடத்தைவிட்டு அசைவதில்லை.

வேடிக்கையான பாட்டி, வேடிக்கையான குழந்தை! குழந்தை மாதிரிப் பாட்டி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறாள். பாட்டி மாதிரிக் குழந்தை இருந்த இடத்தைவிட்டு நகராமல் உட்கார்ந் திருக்கிறது.

ஆனால் அந்தப் பாட்டி தள்ளாத வயசிலும் அத்தனை உற்சாகத்தோடு ஓடி ஆடிக் கொண்டிருந்ததற்கு இந்தக் குழந்தைதான் காரணம். இந்தக் குழந்தை கொடுத்த சக்தியி னால்தான் அவள் இவ்வளவு காரியம் செய்தாள்.

இந்தப் பிள்ளை யார்?

'பிள்ளை' என்றாலே அவர்தான். மரியாதையாகப் 'பிள்ளையார்' என்கிறோமே, அவர்தான் அந்தக் குழந்தை. யாராவது ஒருத்தர் இடத்தைவிட்டு நகராமல் இருந்தால் 'கல்லுப் பிள்ளையார் மாதிரி' என்று சொல்வது வழக்கம்!

சகல உலகங்களுக்கும் தாய் தந்தையான பார்வதி பரமேச்வ ரர்களின் மூத்த பிள்ளை அவர். அதனால்தான் தமிழ் நாட்டில் அவரைப் 'பிள்ளையார்' என்று சொல்கிறோம்.

மற்ற இடங்களில் இவரைக் கணேஷ் (கணேசர்), கணபதி என்பார்கள். சிவபெருமானின் படைகளுக்கு, பூத கணங்களுக் கெல்லாம் பிள்ளையார்தான் தலைவர், ஈசர், பதி. அதனால் கணேசர், கணபதி என்று பெயர். இவருக்கு மேலே தலைவர் யாரும் கிடையாது. எல்லாவற்றுக்கும் முந்தியவராக, முதல்வ ராக, மேலாக இருப்பவர் அவர். அவருக்கு மேலே இன்னொரு தலைவர் (நாயகர்) இல்லை. அதனால் 'விநாயகர்' என்றும் பெயர். 'வி' என்பது சில சமயங்களில் ஒன்றை உயர்த்திக் காட்டுவதற்கும், சில சமயங்களில் ஒன்றுக்கு எதிர்மறையான தைக் (opposite) குறிப்பிடவும் வார்த்தைக்கு முதலில் வரும். இங்கே 'நாயகன் இல்லாதவர்' என்றும் எதிர்மறையாக வருகிறது. தமக்குமேல் ஒரு நாயகன் இல்லாதவர் என்று அர்த்தம்.

அவர் செய்யாத அனுக்கிரஹம் இல்லை. குறிப்பாக, நமக்கு வருகிற விக்கினங்களை யெல்லாம் அழிக்கிறவர் அவர்தான். ஆகையால் 'விக்னேச்வரர்' என்றும் அவரைச் சொல்கிறோம். எந்தக் காரியத்துக்கும் தடை வராமல் இருப்பதற்காகவே முதலில் இவரைப் பிரார்த்திக்கிறோம். முதல் பூஜை இவருக்குத் தான்.

கஜமுகன், கஜராஜன் இப்படியெல்லாமும் அவருக்குப் பெயர் இருக்கிறது. யானை முகத்தோடு அவர் விளங்குவதால் இந்தப் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன.

யானைக்குத் தேகபலம் மிகவும் அதிகம். ஆனாலும் அது சிங்கம், புலிபோல் மற்ற பிராணிகளை ஹிம்சிப்பதில்லை.

பர்மா, மலையாளம் மாதிரி இடங்களில் ஜனங்களுக்காக யானைகள்தான் பெரியபெரிய காரியங்களைச் செய்கின்றன. பிள்ளையாரும் இப்படித்தான் ரொம்பச் சக்தி வாய்ந்தவர்; ஆனாலும் அதைக் காட்டிக் கெடுதல் செய்யாமல் நமக்கெல்லாம் நன்மையே செய்து கொண்டிருப்பார். யானைக்கு புத்திக் கூர்மை, ஞாபக சக்தி எல்லாம் மிக அதிகம். பிள்ளையார் அறிவே வடிவானவர்.

யானை என்ன செய்தாலும் அழகாயிருக்கிறது. அது அசக்கி அசக்கி நடப்பது, சாப்பிடுவது, காதை ஆட்டுவது, தும்பிக்கையைத் தூக்குவது—எல்லாமே பார்க்க ஆனந்தமாக இருக்கிறது. அதன் முகத்தைப் பார்த்தாலே பரம சாந்தமாக இருக்கிறது. சின்னக் கண்களானாலும், அமைதியாக, அன்பாக இருக்கின்றன. மிருக வர்க்கத்தில் நாம் பார்த்துக் கொண்டே இருப்பது யானையைத்தான்!

மனித வர்க்கத்தில் குழந்தை என்றால் அதைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்போல் தோன்றுகிறது. கெட்ட எண்ணமே இல்லாதது குழந்தை. ஆனந்தமாக விளையாடிக் கொண்டிருப்பது குழந்தை. அதைப் பார்த்தாலே நமக்கும் ஸந்தோஷமாக இருக்கிறது.

பிள்ளையார் யானைக்கு யானை; குழந்தைக்குக் குழந்தை. அதனால் அவரை எத்தனை பார்த்தாலும் போதும் என்று திருப்தி உண்டாவதில்லை. கள்ளம் கபடம் இல்லாத குழந்தை மனஸு அவருக்கு. குழந்தைபோல் நல்ல உள்ளம்; யானை மாதிரித் தேக பலம், புத்திக் கூர்மை; எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக தெவிட்டாத அழகு; ஆனந்தம் பொங்கிக் கொண்டிருக்கிற ரூபம்.

சேராததெல்லாம் அவரிடம் ஸ்வபாவமாகச் சேருகிறது. கழுத்துக்குக் கீழே குழந்தை; மனித வர்க்கம். மேலே முகம் யானை; மிருக வர்க்கம். ஆனால் அவர் வாஸ்தவத்தில் தேவ வர்க்கம். தேவர்களுக்குள் முதல் பூஜை பெறும் தெய்வமாக இருக்கிறார்.

குழந்தையாக இருந்து கொண்டே மஹாப் பெரிய தத்வங்

களுக்கு ரூபமாக (personification) இருக்கிற பிள்ளையாரிடம் பல தினுசான மாறுபாடுகள் (contrasts). இதிலே ஓர் அழகு. வித்தியாசமானதெல்லாம் அவரிடம் சேர்ந்திருப்பதாலேயே அவரிடம் எல்லாம் ஐக்கியம் என்றாகிறது. உதாரணமாக, ஒரு கையில் ஒடிந்த தந்தம் என்றால், இன்னொரு கையிலே கொழுக்கட்டை வைத்திருக்கிறார். அதற்குள் தித்திப்பாக இருக்கிற வஸ்துவுக்குப் பெயர் பூர்ணம். பூர்ணம் என்றால் முழுமை. ஒரு கையில் இருக்கிற தந்தம் மூளி; இன்னொன்றிலோ முழுமை. எல்லாம் நிறைந்த பூரணப் பொருள் பிள்ளையாரே தான். இதை அறிந்து கொள்வதுதான் பேரானந்தம். ஆனந்தத்துக்கு இன்னொரு பேர் மோதம், மோதகம். கொழுக்கட்டைக்கும் மோதகம் என்றே பேர்.

இன்னொரு மாறுபாடு: பிள்ளையார் குழந்தை. அத்னால் பிரம்மசாரி. ஆனால் இவர் யானையாக வந்து வள்ளியை விரட்டியதால்தான் அவள் ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டாள்! இன்றைக்கும் கல்யாணம் ஆக வேண்டுமானால் இந்தக் கட்டைப் பிரம்மசாரியை வேண்டிக் கொள்கிறார்கள். இதற்கு என்ன அர்த்தம்? அவர் இருக்கிற நிலையில் அவருக்கு வேண்டாததையெல்லாம்கூட, அவர் நிலைக்கு மாறாக இருக்கிற நமக்குப் பரம கருணையோடு கொடுத்துக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தூக்கி விடுகிறார்.

'கல்லுப் பிள்ளையார்' என்பதற்கேற்பத் தாம் உட்கார்ந்த இடத்தைவிட்டு அசையாமலே இருந்தாலும், பக்தர்களை ஒரே தூக்காகத் தூக்கி உச்சத்தில் சேர்த்து விடுவார். அவ்வையாரை இப்படித்தான் கடைசியில் ஒரே தூக்குத் தூக்கிக் கைலாஸத்திலேயே கொண்டு சேர்த்து விட்டார்!

பிள்ளையாரைப் பார்க்கப் பார்க்க நமக்கு மேலே மேலே இப்படிப் பல தத்துவம் தோன்றுகிறது. இதுவும் நம் அறிவின் அளவுக்கு எவ்வளவு எட்டுகிறதோ அவ்வளவுதான். வாஸ்தவத்தில் நமக்குத் தெரிவதற்கும் அதிகமாக, அவரிடம் பெருமைகள் அளவிட முடியாமல் இருக்கின்றன.

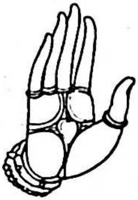
'குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடும் இடத்திலே' என்பார்கள். தெய்வமே குழந்தையாக வந்துவிட்டது —

பிள்ளையாரில். அதனால் அவரைக் குழந்தை ஸ்வாமியாகக் கொண்டாடுகின்ற தமிழ் நாட்டில், ஒரு மூலைமுடுக்கு பாக்கி இல்லாமல் எங்கு பார்த்தாலும் உட்கார்ந்து கொண்டு அனுக்கிரஹம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்.

அவர் செய்த அனுக்கிரஹத்தினால்தான் அந்தப் பாட்டி தமிழ்நாடு முழுவதும் ஓடிக் கொண்டிருந்தாள்.

அந்தப் பாட்டி யார் என்றால், அவள்தான் அவ்வையார்.

பிள்ளையார்—அவ்வையார்!

தமிழ்நாட்டின் சிறப்பு

அவ்வையாரைவிடத் தமிழ் நாட்டுக்கு உபகாரம் செய்தவர் இல்லை. ஆயிரம் காலமாக இந்தத் தேசத்தில் ஒழுக்கமும் பக்தியும் இருந்து வந்திருக்கிறதென்றால், அது முக்கியமாக அவ்வையாரால்தான்!

முளைக்கிறபோதே, குழந்தைகளாக இருக்கிறபோதே, நல்ல ஒழுக்கத்தையும், பக்தியையும், உண்டாக்கி விட்டால்தான் பிறகு அவை நிலைத்து நிற்கும். தமிழ் நாட்டில் எத்தனையோ மகாகவிகள், பக்தர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் பாடியது முக்கியமாகப் பெரியவர்களுக்குத்தான். அவ்வையாருக்கு அவர்களைவிடக் கவிதா சக்தியோ, பக்தியோ குறைச்சல் இல்லை. அவள் ரொம்பப் பெரியவள்; ஞானி; யோக சாஸ்திரத்தில் கரை கண்டவள். ஆனாலும் அவள் குழந்தைகளை நல்லவர்களாக்க வேண்டும் என்பதில் முக்கியமாகக் கவனம் வைத்து, அவர்களுக்கு நல்ல குணங்களையும், ஒழுக்கத்தையும், நீதியையும், தெய்வ பக்தியையும் போதனை செய்து பாடினாள்.

பேரக் குழந்தைகள் நன்றாக இருக்க வேண்டுமே என்ற

கரிசனத்தோடு ஒரு பாட்டி நல்லது சொல்வது மாதிரி அவ்வைப் பாட்டி அத்தனை தமிழ்க் குழந்தைகளுக்கும் உபதேசம் செய்தாள். அவளுடைய அன்பின் விசேஷத்தால் அவளுக்கப்புறம் எத்தனையோ தலைமுறைகள் ஆனபிறகு, இப்போதும் நாம் குழந்தையாகப் படிக்க ஆரம்பிக்கிறபோதே, அவளுடைய 'ஆத்திசூடி'தான் முதலில் வருகிறது.

முதல் பூஜை பிள்ளையாருக்கு; முதல் படிப்பு அவ்வையார் பாடல்.

இத்தனை ஆயிரம் வருஷங்களாக அவளுடைய வார்த்தை எப்படி அழியாமல் தொடர்ந்து வருகிறது என்றால், அதற்குக் காரணம் அவளுடைய் வாக்கின் சக்திதான். பரம சத்தியமான ஒன்றை, நிறைந்த அன்போடு சொல்லி விட்டால், அப்படிப் பட்ட சொல் ஆயிரம் காலமானாலும் அழியாமல் நிற்கிறது. அவ்வை இப்படி அன்போடு உண்மைகளை உபதேசித்தாள். நம்மில் கம்பர், புகழேந்தி, இளங்கோ போன்ற கவிகளைப் படிக்காதவர்கள் இருக்கலாம்; ஆனால் அவ்வை வாக்கு ஒன்றாவது தெரியாதவர் இருக்க முடியாது!

அவ்வையாருக்கு இத்தனை வாக்குச் சக்தி எங்கேயிருந்து வந்தது? வாக்குச் சக்தி மட்டும் இல்லை; அவளுக்கு ரொம்பவும் தேக சக்தியும் இருந்திருக்கிறது. அதனால்தான் 'ஐயோ, தமிழ்க் குழந்தை ஒன்றுக்குக்கூட நம் வாக்குக் கிடைக்காமல் போகக் கூடாதே! ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் நாம் இந்த உபதேசங்களைக் கொடுக்க வேண்டுமே!' என்று பரிவோடு அந்தப் பாட்டி ஒரு கிராமம் மிச்சம் இல்லாமல் ஓடி ஓடிப் போய், குழந்தைகளைத் தேடித் தேடி அவர்களுக்குத் தன் நூல்களைப் பரிந்து பரிந்து போதித்தாள். இந்தத் தேக சக்தி அவளுக்கு எப்படி வந்தது? பிள்ளையார்தான் அவளுக்கு இந்தச் சக்திகளையெல்லாம் கொடுத்தார்.

அவ்வையார், பெரிய பிள்ளையார் பக்தை. அந்தக் குழந்தை ஸ்வாமியை வேண்டிக் கொண்டுதான் அவள் சின்ன வயசிலேயே கிழவியாகி விட்டாள். ஏன் அப்படிச் செய்தாள்? வாலிபமாகவும், நடுத்தர வயதாகவும் இருந்தால் ஒருத்தனைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டு குடித்தனம் நடத்த வேண்டியிருக்

கும். பக்திக்குக் குடும்ப வாழ்க்கை இடையூறு என்பதாலேயே, இடையூறுகளை எல்லாம் போக்கும் விக்னேச்வரரை வேண்டிக் கொண்டு கிழவியாகி விட்டாள்.

ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமிக்குக் கல்யாணமாக ஸஹாயம் பண்ணின பிள்ளையார், இவளைக் கல்யாணமேயில்லாத பாட்டி ஆக்கினார்! யாருக்கு எதைத் தர வேண்டுமோ அதைத் தருவார். இவளைச் சிறு பிராயத்திலேயே கிழவியாக்கி விட்டார். ஆனால் அவர் குழந்தை சுவாமி அல்லவா? அதனால், இவள் தன்னிடம் மட்டும் எப்போது பார்த்தாலும் பக்தியாக இருந்தால் போதாது, இவளால் எல்லாக் குழந்தைகளும் நன்மை பெற வேண்டும் என்று நினைத்தார். ஒரு சின்னக் குடும்பம் வேண்டாம் என்று கிழவி ஆனவளை, அத்தனை குழந்தைகளையும் கொண்ட பெரிய தமிழ்நாட்டுக் குடும்பத்துக்கே உபதேசம் செய்கிற பாட்டியாக்கி விட்டார்!

அவளும் ஸந்தோஷமாக அந்தக் காரியத்தைச் செய்தாள். மாறி மாறிப் பிள்ளையாரைத் தியானித்துப் பூஜிப்பதும், குழந்தைகளுக்கெல்லாம் உபதேசம் பண்ணுவதுமாகத் தன் வாழ்க்கையைக் கழித்தாள்.

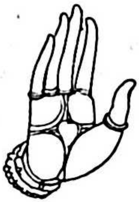
அந்தப் பாட்டி அன்றைக்குச் சுற்றினாள். இன்றைக்கு நானும் எத்தனையோ சுற்றியிருக்கிறேன். அவள் தமிழ் நாடு மட்டும் சுற்றினாள். நான் இன்னும் மலையாளம், தெலுங்கு தேசம், பெங்கால், ஹிந்துஸ்தானி தேசம் என்று பல இடங்கள் சுற்றியிருக்கிறேன். அங்கெல்லாம் நான் பார்க்காமல், இந்தத் தமிழ் நாட்டில் மட்டும் பார்க்கும் விசேஷம் என்னவென்றால், தமிழ்நாடு ஒன்றிலேயே இப்படிச் சந்து – பொந்து, மரத்தடி, ஆற்றங்கரை எங்கே பார்த்தாலும் ஒரு பிள்ளையார் உட்கார்ந் திருப்பதுதான்! தமிழ் நாட்டை விட்டுக் கொஞ்சம் தாண்டிப் போனால்கூட இப்படிக் காணோம்!

பிள்ளையார் தமக்குப் பெரிசாக ராஜகோபுரம், பிராகாரம் கட்டிக் கோயில் எழுப்ப வேண்டும் என்று நினைக்கவில்லை. சின்னதாக ஒரு சன்னிதி வைத்துவிட்டாலும் அவருக்குப் போதும். தகரக் கொட்டகை போட்டால்கூட அவருக்குத் திருப்திதான்! அதுகூட வேண்டாம்! ஒரு கட்டிடமும் கூரையும்

இல்லாமல் வானம் பார்க்க அரச மரத்தடியில் அவர் பாட்டுக்கு அமர்ந்து அனுக்கிரஹம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பார். ஆற்றங்கரையில் எங்கே பார்த்தாலும் நன்றாக உட்கார்ந்து கொண்டு ஆனந்தமாக இருப்பார்.

இந்தத் தமிழ்த் தேசத்தில் மட்டும் ஏன் இந்த விசேஷம் என்று கேட்டால், அவ்வையாருடைய விசேஷம்தான் இது என்று தோன்றுகிறது. அவள் தமிழ் நாட்டில் ஓடாத இடமில்லை அல்லவா? அவள் போன இடத்திலெல்லாம் அவளுடைய இஷ்ட தெய்வமான பிள்ளையாரும் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு விட்டார்!

தமிழ் நாட்டின் சிறப்புகள் என்று புஸ்தகங்களில் எத்தனையோ விஷயங்கள் போடுகிறார்கள். ஆனால் எனக்குத் தெரிகிற பெரிய சிறப்பு, இங்கே எங்கு பார்த்தாலும் பிள்ளையார் கோயில் கொண்டிருக்கிறதுதான்!

உலகுக்கெல்லாம் சொந்தமானவர்

பிள்ளையார் ஏழை எளியவர்களுக்கெல்லாம் ஸ்வாமி. மஞ்சள் பொடியிலும், களிமண்ணிலும், சாணியிலும்கூட எவரும் ஒரு பிள்ளையாரைப் பிடித்துப் பூஜை செய்துவிடலாம். அவர் எளிதில் ஸந்தோஷப்படுகிறவர். எங்கே, எப்படி, எதில் கூப்பிட்டாலும் உடனே வந்து அந்தக் கல்லோ, களிமண்ணோ அதற்குள்ளிருந்து கொண்டு அருள் செய்வார். அவரை வழிபட நிறைய சாஸ்திரம் படிக்க வேண்டும் என்பதில்லை. ஒன்றும் படிக்காதவனுக்கும், அவன் கூப்பிட்ட குரலுக்கு வந்து விடுவார்.

'மற்ற தேவதா விக்கிரஹங்களில் ஸாங்கோபாங்கமாகப் பிராணப் பிரதிஷ்டை என்று பண்ணி, அவற்றில் அந்தந்தத் தேவதைகளின் ஜீவ களையை உண்டாக்குவது போல் பிள்ளை

யாருக்குப் பண்ண வேண்டுமென்பதில்லை. பாவித்த மாத்திரத்தில் எந்த மூர்த்தியிலும் அவர் வந்து விடுகிறார்' என்று சொல்வதுண்டு.

மற்ற ஸ்வாமிகளைத் தரிசனம் செய்வது என்றால், நாம் அதற்காக ஒரு காலம் பார்த்து, குளித்து முழுகி, அர்ச்சனை சாமான்கள் வாங்கிக் கொண்டு கோயிலுக்குப் போக வேண்டியிருக்கிறது. கோயிலுக்குப் போனாலும் நேரே அந்த ஸ்வாமியிடம் போய்விட முடியாது. பிராகாரம் சுற்றிக் கொண்டு உள்ளே போக வேண்டும். அப்போதும்கூட ஸ்வாமிக்கு ரொம்பப் பக்கத்தில் போகக் கூடாது. கொஞ்சம் தள்ளித்தான் நிற்க வேண்டும். பிள்ளையார் இப்படி இல்லை. எந்தச் சமயமானாலும் சரி, நாம் ஆபீஸுக்கோ, ஸ்கூலுக்கோ, கடைக்கோ போய் வருகிறபோதுகூட, தெருவிலே தற்செயலாகத் தலையைத் தூக்கினால், அங்கே ஒரு மூக்கில் பிள்ளையார் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்! அவரைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் நாமாக நெற்றியில் குட்டிக் கொண்டு ஒரு தோப்புக் கரணம் போட்டுவிட்டு நடையைக் கட்டுகிறோம். இதிலேயே நமக்குச் சொல்லத் தெரியாத ஒரு நிம்மதி, ஸந்தோஷம் உண்டாகிறது.

அவருக்குக் கோயில் என்று இருப்பதே ஓர் அறைதான். அதனால் ஒரு பேதமும் இல்லாமல் யாரும் கிட்டே போய்த் தரிசிக்க முடிகிறது. எல்லோருக்கும் அவர் ஸ்வாதீனம்! பிராகாரங்கள் எல்லாம் தாண்டி உள்ளுக்குள்ளே உட்கார்ந்திருக்கிற ஸ்வாமிகளைவிட, இப்படி எங்கே பார்த்தாலும் நட்ட நடுவில் உட்கார்ந்திருக்கிற பிள்ளையார்தான் தப்பாமல். ஜனங்களை இழுத்துத் தோப்புக் கரணம் வாங்கிக் கொண்டு விடுகிறார்!

பிள்ளையார் வழிபாட்டுக்கென்றே சில அம்சங்கள் இருக்கின்றன. சிதறு தேங்காய் போடுவது, நெற்றியில் குட்டிக் கொள்வது, தோப்புக்கரணம் போடுவது ஆகியவை பிள்ளையார் ஒருவருக்கே உரியவை.

பிள்ளையார் சன்னிதியில், இரண்டு கைகளையும் மறித்து நெற்றிப் பொட்டில் குட்டிக் கொள்ள வேண்டும். இப்படியே

இரண்டு கைகளையும் மறித்துக் காதுகளைப் பிடித்துக் கொண்டு, முட்டிக்கால் தரையில் படுகிற மாதிரி தோப்புக் கரணம் போட வேண்டும். இவை எதற்கு என்றால்,

யோக சாஸ்திரம் என்று ஒன்று இருக்கிறது. அதிலே நம் நாடிகளில் ஏற்படுகிற சலனங்களால் எப்படி மனஸையும் நல்லதாக மாற்றிக் கொள்ளலாம் என்று வழி சொல்லியிருக்கிறது. நம் உடம்பைப் பல தினுசாக வளைத்துச் செய்கிற அப்பியாஸங்களால், சுவாஸத்தின் கதியில் உண்டாக்கிக் கொள்கிற மாறுதல்களால் நம் உள்ளம் உயர்வதற்கான வழி பொட்டில் குட்டிக் கொள்வது, தோப்புக்கரணம் போடுவது இவற்றால் நம் நாடிகளின் சலனம் மாறும்; மனஸில் தெய்விகமான மாறுதல்கள் உண்டாகும். நம்பிக்கையோடு செய்தால் பலன் தெரியும்.

குழந்தைகளுக்காக நீதி நூல்களைச் செய்த அவ்வையார் பெரியவர்களுக்குக்கூட எளிதில் புரியாத பெரிய யோக தத்துவங்களை வைத்துப் பிள்ளையார் மேலேயே ஒரு ஸ்தோத்திரம் செய்திருக்கிறாள். அதற்கு 'விநாயகர் அகவல்' என்று பெயர். அளவில் சின்னதுதான் அந்த அகவல் ஸ்தோத்திரம்.

பிள்ளையாரை நினைக்கிறபோது அவ்வையாரையும் நாம் சேர்த்து நினைத்தால் இரட்டிப்பு அனுக்கிரஹம் கிடைக்கும். 'விநாயகர் அகவலை'ச் சொன்னால் இரண்டு பேரையும் ஒரே சமயத்தில் நினைத்ததாகும். எல்லோரும் இதைச் செய்ய வேண்டும். வெள்ளிக் கிழமை தோறும் பக்கத்திலுள்ள பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போய் 'விநாயகர் அகவல்' சொல்லி விக்னேச்வரனுக்கு அர்ப்பணம் பண்ண வேண்டும்.

பிள்ளையாருக்கு எல்லோரும் சொந்தம்; பிள்ளையார் எல்லோருக்கும் சொந்தம். ஏழை எளியவருக்கும், சாஸ்திரம் படிக்காத சாமானிய ஜனங்களுக்கும்கூடச் சொந்தம். மற்ற ஸ்வாமிகளின் நைவேத்திய வினியோகத்தில் பெரிய மனுஷ்யர்களுக்குத்தான் முதலிடம். பிள்ளையாரோ தமக்குப் போடுகிற சிதறுகாய் இவர்களுக்குப் போகாமல் ஏழைக் குழந்தைகளுக்கே போகும்படியாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்! எல்லோரும் 'அகவல்' சொல்லி அவரை வழிபட வேண்டும். பெண்களுக்

கும், குழந்தைகளுக்கும் இதில் அதிக உரிமை உண்டு. அவ்வை பெண்ணாகப் பிறந்ததால், பெண்கள் எல்லோருக்கும் அவளுடைய இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் பாத்தியதை ஜாஸ்தி. அவள் குழந்தைகளுக்கு உபதேசித்த பாட்டி. விநாயகரும் குழந்தைத் தெய்வம். அதனால் அவளுடைய அகவலைக் குழந்தைகள் யாவரும் அவர் முன் பாடி ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். கொஞ்சம் 'கடமுட' என்றிருக்கிறதே, அர்த்தம் புரியவில்லையே என்று பார்க்க வேண்டாம். அர்த்தம் புரிந்தாலும், புரியாவிட்டாலும் 'அவ்வையின் வாக்குக்கே நன்மை செய்கிற சக்தி உண்டு' என்று நம்பி அகவலைப் பொட்டை நெட்டுருப் போட்டுச் சொன்னாலும் போதும்; அதனால் நாமும் க்ஷேமம் அடைவோம். நாடும் க்ஷேமம் அடையும்!

அழகான பெட்டி ஒன்று கிடைக்கிறது. அதற்குள் நிறைய ரத்தினங்கள் இருக்கின்றன. ஆனாலும் பெட்டியைத் திறக்கச் சாவியைக் காணோம். அதனால் பெட்டி வேண்டாம் என்று விட்டு விடுவோமா? 'சாவி கிடைக்கிறபோது கிடைக்கட்டும்' என்று பெட்டியை வைத்துக் கொள்வோம் அல்லவா? இப்போது பெட்டியை விட்டுவிட்டால் பிறகு சாவி கிடைத்தாலும் பிரயோஜனமில்லையே? 'விநாயகர் அகவல்' அப்படிப் பட்ட அழகான பெட்டி. அதற்குள்ளே யோக சாஸ்திர விஷயங்கள் ரத்தினம் மாதிரி உள்ளன. அவற்றைப் புரிந்து கொள்கிற புத்தி (சாவி) இப்போது நம்மிடம் இல்லா விட்டாலும் பரவாயில்லை. இப்போதே பிடித்து அதைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்போம். சொல்லச் சொல்ல, தானே அர்த்தமும் புரிய ஆரம்பிக்கும். பிள்ளையாரே அது புரிவதற்கான அனுக்கிரஹத்தைச் செய்வார்.

பிள்ளையார் எல்லாருக்கும் நல்லவர்; எல்லாருக்கும் வேண்டியவர்; சொந்தம். சிவ சம்பந்தமான லிங்கம், அம்பாள், முருகன் முதலிய விக்கிரஹங்களைப் பெருமாள் கோயிலில் பார்க்க முடியாது. ஆனால், பிள்ளையாரும் சிவ குடும்பத்தைத் தான் சேர்ந்தவர். என்றாலும், விஷ்ணு ஆலயங்களில்கூடப் பிள்ளையார் மட்டும் இருப்பார். 'தும்பிக்கை ஆழ்வார்' என்று அவருக்குப் பெயர் சொல்லுவார்கள். மதச் சண்டைகளுக்கெல் லாம் அப்பாற்பட்டவர் அவர்!

அதனால்தான் புத்தமதம், ஜைனமதம் எல்லாவற்றிலும் கூட அவரை வழிபடுகிறார்கள். தமிழ் நாட்டிலிருப்பது போல் மற்ற ராஜ்யங்களில் தடுக்கி விழுந்த இடமெல்லாம் விநாயகர் இல்லாவிட்டாலுங்கூட, பாரத தேசத்திலுள்ள அத்தனை ஸ்தலங்களிலும் ஓரிடத்திலாவது அவர் இருப்பார். 'கன்னியா குமரியிலும் பிள்ளையார்; ஹிமயத்தின் கோடியில் கேதாரத்தி லும் ஒரு பிள்ளையார்' என்று ஒரு கணபதி பக்தர் என்னிடம் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டார்.

நம் தேசத்தில் மட்டும்தான் என்றில்லை. ஜப்பானிலிருந்து மெக்ஸிகோ வரை உலகத்தின் எல்லாத் தேசங்களிலும் விநாய கர் விக்கிரஹம் அகப்படுகிறது! லோகம் பூராவும் உள்ள ஸகல நாடுகளிலும் அவரைப் பல தினுசான மூர்த்திகளில் வழிபடு கிறார்கள்.

அப்படி லோகம் முழுவதற்கும் சொந்தமாக இருக்கப்பட்ட வரை நாம் எல்லோரும் தவறாமல் ஆராதிக்க வேண்டும். வசதி இருப்பவர்கள் அவருக்கு மோதகமும், மற்ற பக்ஷணமும், பழங் களும் நிறைய நிவேதனம் செய்து, குழந்தைகளுக்கு வினியோ கம் பண்ண வேண்டும். அவர் குழந்தையாக வந்த ஸ்வாமி. குழந்தை என்றால் அது கொழுகொழு என்று இருக்க வேண் டும். அதற்கு நிறைய ஆகாரம் கொடுக்க வேண்டும். பிள்ளை யாரின் தொப்பை வாடாமல் அவருக்கு நிறைய நிவேதனம் செய்ய வேண்டும். வெள்ளிக் கிழமை தோறும் அவருக்குச் சிதறுகாய் போட்டுக் குழந்தைகளை ஸந்தோஷப்படுத்த வேண் டும். பெரியவர்கள் இவ்வாறு மற்ற குழந்தைகளை மகிழ்வித் தால், ஈசன் குழந்தையான பிள்ளையாரும் மகிழ்ந்து, பெரிய வர்களையும் குழந்தைகளாக்கித் தம்மோடு விளையாடச் செய் வார்.

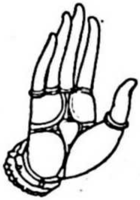
பெரியவர்களானால் துக்கமும், தொல்லையும்தான். குழந்தை ஸ்வாமியோடு சேர்ந்து இந்தத் துக்கத்தைத் தொலைத்து அவரைப்போல் ஆனந்தமாகிவிட வேண்டும். அவர் எப்போதும் சிரித்த முகமுள்ளவர். 'ஸுமுகர்', 'பிரஸன்ன வதனர்' என்ற பெயர் பெற்று எப்போதும் பேரானந்தத்தைப் பொங்க விடுபவர். நாம் உண்மையாகப் பக்தி செய்தால் நம்மையும் அப்படி ஆக்குவார்.

தமிழ் நாட்டின் பாக்கியமாகத் திரும்பிய இடமெல்லாம் அமர்ந்திருக்கும் அவரை நாம் எந்நாளும் மறக்கக் கூடாது. நாம் எல்லோரும் தவறாமல் பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போவது, தேங்காய் உடைப்பது, 'விநாயகர் அகவல்' சொல்வது என்று வைத்துக் கொண்டால் இப்போதிருக்கிற இத்தனை ஆயிரம் கோயிலுங்கூடப் போதாது; புதிதாகக் கட்ட வேண்டியிருக்கும்.

புதிதாகப் பிள்ளையார் கோயில் கட்டி மூர்த்திப் பிரதிஷ்டை செய்வதில் வேடிக்கையாக ஓர் உலக வழக்கு இருக்கிறது. அதாவது புதிதாகப் பிள்ளையார் விக்கிரகம் அடிக்கக் கொடுக்காமல், ஏற்கெனவே ஒரு கோயிலில் இருக்கிற பிள்ளையாரைத் திருடிக் கொண்டு வந்துதான் புதுக் கோயிலில் வைக்க வேண்டும் என்பார்கள். 'இது என்ன? சாதாரண விஷயங்களிலேயே திருட்டு கூடாது என்றால், தெய்வ காரியத்தில் போய்த் திருட்டுச் செய்யலாமா?' என்று தோன்றுகிறதல்லவா? பிள்ளையாரைத் திருடலாம் என்றால்தான், ஒவ்வொரு கோயிலைச் சேர்ந்தவர்களும், 'நம் பிள்ளையார் எங்கே திருட்டுப் போய் விடுவாரோ?' என்ற பயத்தால், அவரை அல்லும் பகலும் கவனித்துக் கொள்வார்கள். இப்போது பல ஊர்களிலிருந்தும் கவனக் குறைவால், 'ஸ்வாமியைக் காணோம்' என்று செய்தி வருகிற மாதிரி நடக்காமல் இருக்கும். அதற்காகவே இப்படி ஒரு திருட்டு வழக்கத்தைச் சொல்லி வருகிறார்கள் போலிருக்கிறது. பிள்ளையார் நினைப்பு நம் ஜனங்களுக்கு நீங்கவே கூடாது என்றுதான் இம்மாதிரியான ஏற்பாடுகளை நம் பெரியவர்கள் செய்து வைத்திருக்கிறார்கள். நமக்கு எப்போதும் துணை அவர்தான்.

நமக்கும், நாட்டுக்கும், உலகுக்கும் எல்லா க்ஷேமங்களும் உண்டாவதற்கு அவ்வையார் மூலம் பிள்ளையாரைப் பிடிப்பதே வழி!

குரு

நம்மை நாமாக்குகிறவர்

ராஜா ஒருத்தன் என்றிருந்தால் சத்ரு ராஜா, யுத்தம் எல்லாமும் இருக்கத்தானே செய்யும்? இந்த ராஜாவை எதிர்த்து எதிரி ராஜா வந்தான். இவனுடைய துரதிருஷ்டம், யுத்தத்தில் இவன் தோற்றுப் போனான்.

'வெற்றி; இல்லாவிட்டால் 'வீர ஸ்வர்க்கம்!' என்று சில ராஜாக்கள் யுத்த பூமியிலேயே உயிரை விட்டுவிடுவார்கள். இன்னும் சில ராஜாக்கள் தோற்றுப் போனால் ஓடி ஒதுங்கிப் பதுங்கிக் கொள்வார்கள். இவர்கள் எல்லோருமே வீரத்திலோ மானத்திலோ குறைந்தவர்கள் என்று அர்த்தம் இல்லை. பாய்கிற புலி பதுங்கும் என்கிற மாதிரி, இவர்கள் பதுங்குவது பிற்பாடு படையெடுத்துப் பழி வாங்குவதற்காகத்தான். மகாசூரர்களும், மானஸ்தர்களுமான ராஜபுத்ர ராஜாக்கள் கூட, இப்படி முஸ்லீம்களின் படையெடுப்பின்போது ஓடிப் போய், பிறகு பெரிய சைனியம் திரட்டிக் கொண்டு வந்து சண்டை போட்டிருக்கிறார்கள்.

என் 'கதை-ராஜா'வும் தோற்றுப் போனவுடன் பிராண ஹத்தி பண்ணிக் கொள்ளாமல் ஓடிப் போய்விட்டான்.

அவன் மட்டுமாக ஓடவில்லை.

அவனது பத்தினியையும் குதிரை மேல் வைத்துக் கொண்டு ஓடினான்.

அப்போது அவள் நிறை கர்ப்பிணி.

இந்த நாளில் 'அண்டர் க்ரவுண்ட்'டாகப் போவது என்ற மாதிரி அப்போதும் உண்டு. இந்த ராஜாவுக்கு ரொம்பவும் அபிமானமுள்ள மந்திரி இப்படித்தான் தலைமறைவாகி விட்டான். ராஜாவும் ராணியும் தப்பித்து ஓடியது அவனுக்கு. மட்டும் அப்போதே தெரியும்.

ராஜாவின் குதிரை வனப் பிரதேசத்தில் போய்க் கொண்டிருந்தது.

அவனைத் தேடிப் பிடித்து வர, சத்ரு ராஜா நாலா பக்கமும் குதிரைப் படையை அனுப்பியிருந்தான்.

அவர்களில் சிலர் இந்தக் காட்டுக்கே வந்து விட்டார்கள். ராஜா போவதைத் தூரத்தில் பார்த்து அவனைப் பின் தொடர்ந்து துரத்தி வந்தார்கள்.

இவனைத் துரதிருஷ்டமும் துரத்திக் கொண்டு வந்தது. சத்ருக்கள் கிட்டே கிட்டே வந்து விட்டார்கள்.

பக்கத்திலே ஒரு வேடன் குடிசை இருந்தது. அதைப் பார்த்ததும் ராஜாவுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றிற்று. குதிரையை நிறுத்தி, அதிலிருந்து இறங்கினான். ராணியையும் இறக்கினான்.

சத்ருக்கள் என்னை விடமாட்டார்கள். அவர்கள் ஏராளமான பேர் இருப்பதால் நான் எதிர்த்து எதுவும் பண்ணுவதற்கில்லை. என் முடிவு நிச்சயம். ஆனால் என்னோடு நீயும் போய் விடக் கூடாது. ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், என்னால் பழி வாங்க முடியா விட்டாலும், இப்போது நீ கர்ப்பவதியாக இருக்கிறாயல்லவா? உனக்கு நம் குலம் விளங்க ஒரு புத்திரன் பிறந்தாலும் பிறக்கலாம்; பிறக்கப் போகிற பிள்ளையாவது சத்ருவை ஜயித்து ராஜ்யத்தை மறுபடியும் நம் பரம்பரையின் கைக்குக் கொண்டு வர வேண்டும். ஆகையால் நீ பதிவிரதை என்பதற்காக என்னோடு செத்துப் போவதைவிட, என் மனோரதத்தைப் பூர்த்தி பண்ணுவதற்காகவே உயிரோடிருந்து பிள்ளையைப் பெற்று வளர்க்க வேண்டும். இந்த வேடன் குடிசையில் அடைக்கலம் புகுந்து பிழைத்துக் கொள்' என்று ராணியிடம் ராஜா சொன்னான்.

அவளுக்கு அது தாங்க முடியாத கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. ஆனாலும் ராஜ தர்மம் என்று ஒன்று. அதற்கென்றே மானம், கௌரவம் என்றெல்லாம் இருந்ததால், பதியின் வார்த்

தையை அவளால் தட்ட முடியவில்லை. 'புருஷன் சொல்வது தானே நமக்கு வேதம்? அவன் சா என்றால் செத்துப்போகத் தயாராக இருக்கிற மாதிரியே, செத்துப் போவதுதான் ஸந்தோஷம் என்கிற ஸ்திதியில் அவன், 'சாகாதே. நீ உயிரோடுதான் இருக்க வேண்டும்' என்றால் அதையும் நாம் கேட்டுத்தானாக வேண்டும்' என்று தன்னைத் தானே ஒரு மாதிரி தேற்றிக் கொண்டு குடிசைக்குள் போய் மறைந்து கொண்டு விட்டாள்.

சத்ரு வீரர்கள் வந்து ராஜாவைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

அவன் கதை அதோடு முடிந்தது.

அவர்களுக்கு ராணியையும் இவன்கூட அழைத்து வந்தது தெரியாது. 'தனக்கு என்ன ஆபத்து வந்தாலும் வரட்டும்; அவளுக்கு வரக்கூடாது' என்றுதான் இவன் குதிரையில் அவளை முன்னே உட்கார வைத்து மறைத்துக் கொண்டு ஓட்டினான். பின்னாலிருந்து வந்த எதிரிகளுக்குக் குதிரைமேல் இவனுக்கு முன்னால் அவள் உட்கார்ந்திருந்தது தெரியவில்லை.

அதனால் ராணியைத் தேடிப் பார்க்காமலே அவர்கள், வந்த காரியம் முடிந்தது என்று ஸந்தோஷமாகப் போய் விட்டார்கள்.

வேடன் குடிசையில் வேடனின் அம்மாக் கிழவி இருந்தாள். பூர்ண கர்ப்பிணியாகத் தஞ்சம் என்று வந்த ராணியை மனஸாற வரவேற்று வைத்துக் கொண்டாள்.

படித்தவர்கள், நாகரிகக்காரர்கள் என்கிற நம்மைவிட, பாமரமான ஏழை ஜனங்களிடம் உபகாரம் செய்கிற ஸ்வபாவம், விஸ்வாஸப் பண்பு எல்லாம் எக்காலத்திலும் ஜாஸ்திதான்.

ராஜ ஸ்திரியை, வேட ஸ்திரீ தன் வயிற்றில் பிறந்த மகளைப் போல் வைத்துப் பராமரித்தாள்.

ராணி வயிற்றில் ஒரு பிள்ளை பிறந்தது.

அதோடு தன் கடமை ஆகிவிட்டது என்கிற மாதிரி, பிரஸவத்திலேயே ராணி மரணம் அடைந்து விட்டாள்.

பத்துப் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் ஆகிவிட்டது.

சத்ரு ராஜாவே பரிபாலனம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தான்.

ஆனாலும் ஜனங்களுக்கு அதில் திருப்தியில்லை. ஒரு ராஜ்யம் தோற்றுப் போனால்கூட ஜனங்களுக்குத் தங்கள் பழைய பாரம்பரிய ராஜா இல்லையே என்ற தாபம் இருந்து கொண்டேதான் இருக்கும்.

இந்தக் 'கதை-ராஜ்ய'த்திலிருந்த ஜனங்களுக்கு ராஜாவோடு ராணியும் தப்பித்துப் போனதோ, காட்டிலே அவளுக்குக் குழந்தை பிறந்ததோ தெரியாது. அதனால் தங்கள் கஷ்டத்தை யெல்லாம் அடக்கிக் கொண்டு பொறுமையோடு இருந்தார்கள்.

மந்திரிக்கு மட்டும் ராஜ தம்பதி இரண்டு பேருமே தப்பி ஓடியது தெரியுமல்லவா? அதனால் அவன் யோசித்தான். 'ஈச்வர கிருபையில் ராணிக்குப் பிள்ளைக் குழந்தையாகவே பிறந்திருந்து, அது இப்போது எங்கேனும் வளர்ந்து வந்தால் பன்னிரண்டு வயசு இருக்கும் அல்லவா? பாரம்பரியமான யுவராஜா என்றால் சைன்யத்தை நடத்தி யுத்தம் பண்ணவும், மந்திரிகளின் ஆலோசனையோடு ராஜ்ய பாரம் பண்ணவும் பன்னிரண்டு வயசு போதுமே! அதனால், ராஜகுமாரன் கிடைக்கிறானா என்று தேடிக் கண்டு பிடித்து அவனைக் கொஞ்சம் தனுர்வேதத்தில் (போர்ப் பயிற்சியில்) தேற்றிவிட்டால் ஜனங்கள் ஒரு மனஸாக அவன் கீழ் சேர்ந்து சத்ரு ராஜாவை அப்புறப்படுத்துவார்களே!' என்று நினைத்தான்.

ரகசியமாகக் கோஷ்டி சேர்த்து, அவன் பழைய ராஜாவின் சந்ததி இருக்கிறதா என்று தேடினான்.

வேடனின் குடிசைக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

அங்கே அனேக வேடப் புசங்களோடு ராஜாவின் பிள்ளையும் ஒரு கோவணத்தைக் கட்டிக் கொண்டு, தலையை முடிந்து இறக்கை சொருகிக் கொண்டு, குந்துமணி மாலையும் புலிநகமும் போட்டுக் கொண்டு அணில் குத்தி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். ஆனாலும் வம்சவாரியான ராஜகளை, பழைய ராஜாவின் ஜாடையெல்லாம் அவனுக்கு இருந்ததால், புத்தி சாலியான மந்திரிக்கு ஊகமாகப் புரிந்தது.

அந்தக் கிழவி இப்போதும் உயிரோடு இருந்தாள்.

அவளிடம் கேட்டான்.

காட்டு ஜனங்களுக்குச் சூது, வாது, பொய், புரட்டு தெரியாது. அதனால் அவள் உள்ளபடி சொன்னாள். "ரொம்ப வருஷம் முந்தி ஒரு கர்ப்பிணி இங்கே வந்து அடைக்கலம் கேட்டாள். அவளை நான் என் மகள் மாதிரி வளர்த்தேன். ஆனாலும் அவள், தான் யார், என்ன என்று சொல்லிக்கொள்ளாமலே இந்தப் பிள்ளையைப் பெற்றுப் போட்டுவிட்டுக் கண்ணை மூடிக் கொண்டு போய்விட்டாள். அதற்கப்புறம்

இந்தப் பிள்ளைக்கு நானே அம்மாவாக இருந்து வளர்த்து வருகிறேன். ராஜ குடும்பம் மாதிரியான பெரிய இடத்து வாரிசு என்று ஊகிக்க முடிந்தாலும் இன்னார் என்று எங்களுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியாது. எங்களில் ஒருத்தனாக எங்களோடேயே வைத்துப் பராமரித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்'' என்றாள்.

மந்திரிக்கு உடனே இரண்டும் இரண்டும் நாலு என்கிற மாதிரி, 'நம் ராஜகுமாரன்தான் இங்கே வளர்வது' என்று புரிந்து விட்டது.

அதை அவன் சொல்லி, பிள்ளையை அழைத்துப் போக முன் வந்தவுடன், கிழவி, வேடன் எல்லோருக்கும் ரொம்பவும் கஷ்டமாகி விட்டது. வளர்த்த பாசம்! ஆனானப்பட்ட கண்வ மஹரிஷி, ஜட பரதர் மாதிரியானவர்களையே வளர்த்த பாசம் ஆட்டி வைத்திருக்கிறதே! ஆனாலும் ராஜ்ய காரியம் என்பதால், இந்த வேடர்கள் தியாக புத்தியோடு ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

ஆனால் வேடப் பிள்ளைகளோடு விளையாடிக் கொண்டிருந்த ராஜகுமாரனை மந்திரி கூப்பிட்டதும், அவன் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடப் பார்த்தான். அவனுக்கு வேட சகவாசம்தான் பிடித்ததே தவிர, இந்தப் பெரிய மனுஷ்ய சம்பந்தம் பிடிக்கவே யில்லை.

வேடப் பிள்ளை மாதிரியே, ''இவங்கள்ளாந்தான் என் ஜாதி ஜனங்க, இவங்களைவிட்டு வர மாட்டேன்'' என்று ஓடினான்.

அப்புறம் அவனைப் பிடித்து வந்து மந்திரி அவனுக்கு வாஸ்தவத்தையெல்லாம் விளக்கிச் சொன்னான். ''நீ ராஜகுமாரன். நீ பிறக்கும் முன்பே, சத்ருக்களிடமிருந்து தப்பி இங்கே ஓடி வந்த உன் தகப்பனார் கொல்லப்பட்டார். அதற்கப்புறம் வேடர் குடிசையில் உன்னைப் பிரஸவித்துவிட்டு உன் அம்மாவும் போய்விட்டாள். அதிலிருந்து நீ இங்கே வளர்ந்து வருகிறாய். ஆனாலும் நீ ராஜ்யத்தையெல்லாம் ஆள வேண்டியவன். உன்னைத் தலைவனாக வைத்துக் கொண்டுதான் நாங்கள் அதைச் சத்ருவிடமிருந்து மீண்டும் ஜயிக்க ஆலோசனை செய்திருக்கிறோம். இப்போது நீ இருப்பதைவிடக் கோடி மடங்கு உயர்ந்த ஸ்திதியில் இருக்க வேண்டியவன். 'மாட்டேன்' என்று சொல்லலாமா?'' என்று எடுத்துச் சொல்லி விளக்

கினான்.

அந்தப் பிள்ளைக்கு வீரம், பித்ரு பாசம், அதற்காக எதிர் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் எல்லாவற்றை யும் ஊட்டி விட்டான்.

தான் ராஜகுமாரன் என்று தெரிந்தவுடனேயே, அந்தப் பிள்ளைக்கு ரொம்பச் சக்தி, தேஜஸ், காம்பீர்யம் எல்லாம் உண்டாகி விட்டது.

அப்புறம் அவனுக்கு அஸ்திர, சஸ்திர அப்பியாஸம் கொஞ் சம் சொல்லிக் கொடுத்தவுடனேயே அவற்றை நன்றாகப் பிடித் துக் கொண்டான்.

வேட ஜனங்களை விட்டுப் போனான். மந்திரியின் சகாயத் துடன் நாட்டில் சைனியம் திரட்டினான். ராஜ விஸ்வாஸம் கொண்ட ஜனங்கள், தங்கள் பழைய பாரம்பரிய வாரிசு வந்தி ருக்கிறான் என்றவுடன் உத்ஸாகமாக அவன் கீழ் ஒன்று சேர்ந் தார்கள்.

இப்போதெல்லாம் குடியரசு யுகத்தில் ஒருத்தரைத் தலைவர் என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணி ஊரையெல்லாம் இரண்டு படுத் துகிற மாதிரி டெமான்ஸ்ட்ரேஷன்கள் பண்ணிவிட்டு, கொஞ்ச காலமானால் அவரை எவரும் சீந்தாமல் தூக்கிப் போடுகிற மாதிரி இல்லை, ராஜ விஸ்வாஸம் என்பது. அது நின்று நிலைத்து ஹ்ருதய பூர்வமாக இருந்து வந்த விஷயம். ராஜாக் களும் இந்த விஸ்வாஸத்தைப் பெறுவதற்குப் பாத்திரர்களா கவே ரொம்பவும் ஒழுக்கத்தோடு குடிஜனங்களைத் தாம் பெற்ற குழந்தைகளைப் போலப் பரிபாலனம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். திடீரென்று அதிகாரம் வந்து, அந்த ருசியில் கண்டது காணாததுபோல் ஒழுங்கு தப்பிப் போகிற மாதிரி இல்லை, பாரம்பரிய ராஜ்யாதிகாரம் என்பது. இந்தக் கதையில் வரும் பையன் மாதிரித் திடீர் அதிகாரம் வந்தால்கூட பாரம்பரியப் பண்பு அவர்கள் தலைதெறிக்கப் போகாமலே கட்டுப்படுத்தும். புராணங்களைப் பார்த்தால் வேனனையும் அஸமஞ்ஜனையும் போல் எங்கேயாவது நூற்றிலே ஒரு ராஜாவோ ராஜகுமாரனோ முறை தப்பிப் போனால். அப்போது ஜனங்களே அவனைத் தொலைத்து முழுகியிருக் கிறார்கள். மொத்தத்தில் 'யதா ராஜா ததா ப்ரஜா' (அரசன் எவ்வழி; மக்கள் அவ்வழி) என்ற மாதிரி, அப்போது இரண்டு பக்கத்திலும் தர்மத்துக்குப் பயந்தவர்களாக இருந்தார்கள்.

சட்டம் என்று வெறும் ராஜாங்க ரீதியில் போடுகிறபோது, முதலில் அதைப் பண்ணுகிறவர்கள் சரியாக இருக்கிறார்களா என்ற கேள்வி வருகிறது. இந்தச் சட்டங்களுக்கெல்லாம் மேலான த்ரிலோக ராஜாவான பரமேச்வரனின் சட்டமான தர்ம சாஸ்திரத்துக்கு அடங்கியே ஆளுகிறவர்கள், ஆளப்படுகிறவர்கள் ஆகிய இருவரும் இருந்தால்தான் லோகம் நன்றாயிருக்கும். பூர்வ காலங்களில் ஆளப்படுகிறவர்களும் ஆளுகிறவர்களுமே இப்படி தர்மத்துக்கு அடங்கியிருந்து வழி காட்டியிருக்கிறார்கள். இதனால்தான் ஜனங்களுக்கு ஸ்வபாவமாக, ராஜ விஸ்வாஸம் என்ற ஆழ்ந்த, நிஜமான பற்று இருந்து வந்திருக்கிறது. 'இவர்கள் தன் ஜனங்கள்' என்ற பாந்தவ்யம் ராஜாவுக்கும், 'இவன் 'நம்ராஜா' என்ற அன்பு ஜனங்களுக்கும் இருந்து வந்தது.

கதையில் சொன்ன பையன், சத்ருவை ஜயிக்க மந்திரியின் ஏற்பாட்டில் ஆயத்தம் பண்ணுகிறான் என்றவுடன், ஜனங்களெல்லாம் அவன் கட்சியில் சேர்ந்து யுத்தத்துக்குக் கிளம்பி விட்டார்கள்.

சுலபத்தில் சத்ருவை ஜயித்தும் விட்டார்கள்.

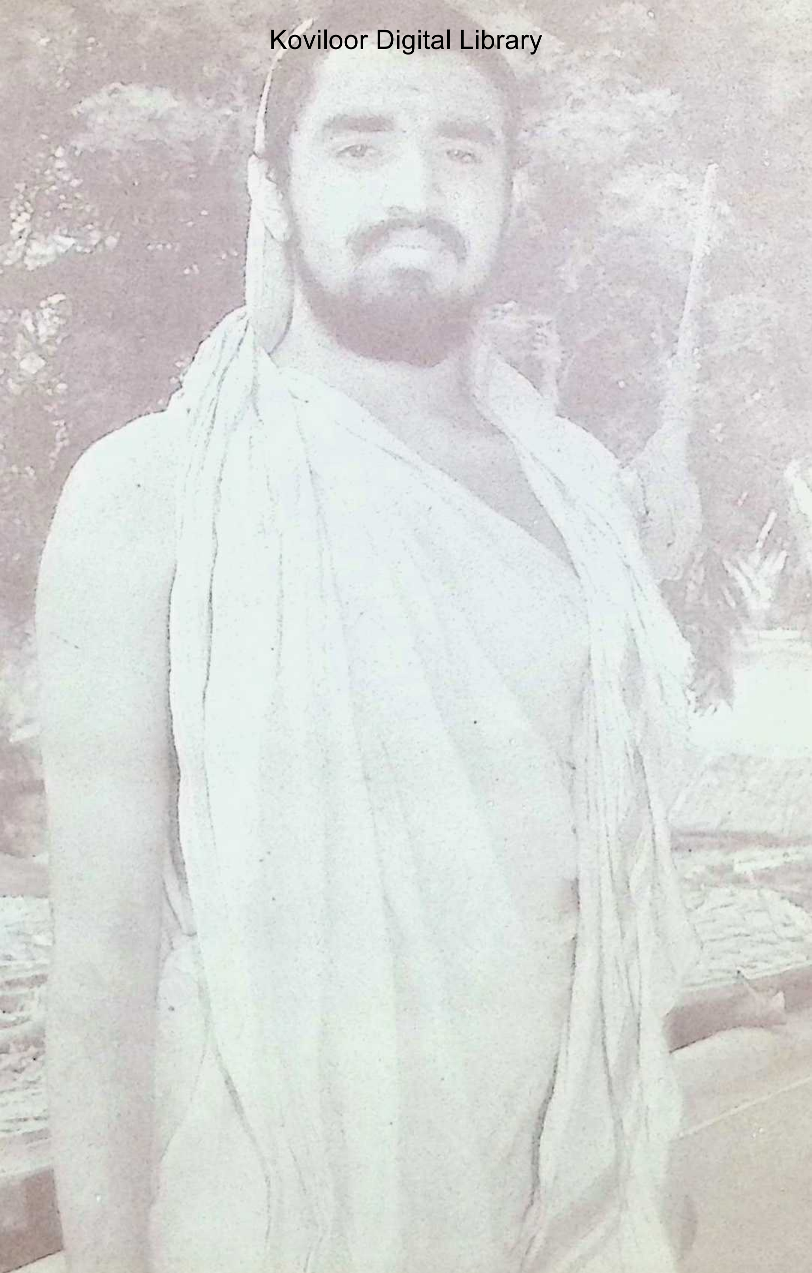
பையனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணி ராஜா ஆக்கினார்கள்.

அவனுக்குத் தான் வேடனாக இருந்த எண்ணமே அடியோடு மறந்து போய்விட்டது. பூர்ண ராஜாவாகவே இருந்தான்.

இந்தக் கதையை நான் சொல்லவில்லை. பெரிய ஆசார்யர் ஒருத்தர், அத்வைத ஸம்பிரதாயத்தின் ஆதிகாலப் பிரவர்த்தகர்களில் ஒருத்தர் சொல்லியிருக்கிறார். குரு தத்வத்தைச் சொல்லும்போது இப்படிக் கதை சொல்லியிருக்கிறார். நான் கொஞ்சம் காது, மூக்கு வைத்தேன்.

அடுத்த புத்தகத்தில்...

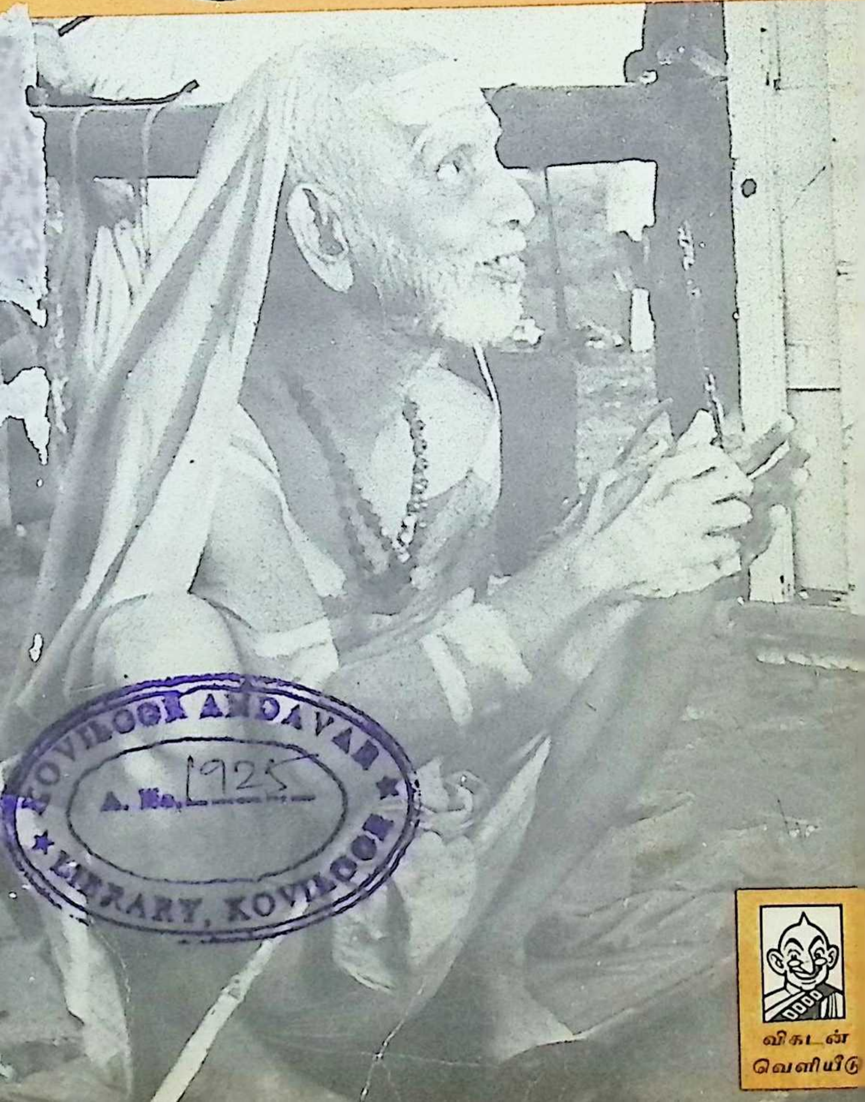
குரு என்கிற தலைப்பின் கீழ் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

துவாரகை - கிருஷ்ணன் கோயில்

அருள் உரை

விகடன் வெளியீடு

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

18

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: ஜூலை 1993

பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) இரண்டாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை - 600 002.

குரு

குரு பரம்பரை

அத்வைத ஆசார்யர் என்றால் உடனே எல்லாரும் நம்முடைய ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதாளைத்தான் நினைத்துக் கொள்வீர்கள். அவர்தான் பரமேச்வராவதாரமாக வந்து, அத்வைதத்தை நன்றாக விளக்கி, என்றைக்கும் பெயர்க்க முடியாமல் ஸ்தாபனம் செய்துவிட்டுப் போனவர். ஆனால் அவர்தான் அத்வைத ஸித்தாந்தத்தை முதலில் கண்டுபிடித்தார் என்றில்லை. அவருக்கு ரொம்ப முன்னாடி, லோகத்தின் முதல் கிரந்தமான வேதத்திலேயே—இப்படிச் சொல்வதுகூடத் தப்பு. லோகத்தையே பிரம்ம வேதத்தை guide ஆக வைத்துக் கொண்டுதான் சிருஷ்டி பண்ணியிருக்கிறார். அதனால் அதை லோகத்தின் முதல் கிரந்தம் என்கிறதுகூடச் சரியில்லைதான். அப்படிப்பட்ட, லோக சிருஷ்டிக்கும் முந்தியதான வேதத்தி லேயே—அத்வைதத் தத்வம் சொல்லியிருக்கிறது. வேத சிரஸ் (மறைமுடி) என்கிற உபநிஷத்துகளிலெல்லாம் இந்தத் தத்வம் நிறையச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கிருஷ்ண பரமாத்மா பகவத் கீதையில் முடிவாக இதைத்தான் சொல்லியிருக்கிறார். 'கீதை' என்றால் 'பகவத் கீதை' என்றே இப்போது பிரஸித்த மாயிருந் தாலும், ஒவ்வொரு ஸ்வாமிக்குமான புராணத்தைப் பார்த்தால் 'தேவீ கீதை,' 'சிவ கீதை' என்றெல்லாம் வரும். அந்தத் தெய் வங்களும் முடிவாக அத்வைத உபதேசமே செய்திருக்கின்றன. அப்புறம் ஆசார்யாள் (ஆதிசங்கரர்) வரையில் அனேக குருக் கள் வந்திருக்கிறார்கள்.

தக்ஷிணாமூர்த்தி தத்தாத்ரேயர், நாராயணன், பிரம்மா

ஆகியவர்களை அத்வைத சம்பிரதாய ஆசாரிய வரிசையில் முதலில் சொல்வது வழக்கம். இந்தத் தெய்வக்குருக்களுக்கு அப்புறம் வஸிஷ்டர், சக்தி, பராசரர், வியாஸர் என்ற ரிஷிகள் அத்வைதத்தை அப்பாவிடமிருந்து பிள்ளையாகப் பெற்று உபதேசம் செய்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் ரிஷிகள்.

ரிஷிகளை மனுஷ்ய ஆசார்யர்களோடு சேர்க்கக் கூடாது. மனுஷ்யர்கள் அறிய முடியாததை அறிகிற, மனுஷ்யர்களுக்குத் தெரியாததைப் பார்க்கிற, மனுஷ்யர்கள் கேட்காததைக் கேட்கிற, மனுஷ்யர்களால் செய்ய முடியாததைச் செய்கிற அதீந்திரிய சக்திகள் உள்ளவர்களே ரிஷிகள். ஆகாசத்தில் பரவியுள்ள பரமாத்மாவின் சுவாஸச் சலனங்களான சப்தங்களை மந்திரங்களாகப் பிடித்துத் தரக் கூடிய மகாசக்தி படைத்தவர்கள். அதனால் இவர்களை சாதாரணமாக மனுஷ்ய இனத்தோடே சேர்ப்பதில்லை.

உதாரணமாக, கோயில்களில் பிரதிஷ்டையாகியிருக்கிற மூர்த்திகளை நாலைந்து தினுசாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள்—ஸ்வயம்வியக்தம், தைவிகம், மானுஷம், ஆஸுரம், ஆர்ஷம் என்று.

ஸ்வாமி தானாகவே ஓர் இடத்தில் லிங்கமாகவோ, விக்ரஹமாகவோ ஆவிர்பவிப்பதற்கு 'ஸ்வயம் வியக்தம்' என்று பெயர். 'ஸ்வயம்பு', 'சுயம்பு', 'தான்தோன்றி' ('தாந்தோணியம்மன்' என்கிறதில் வரும் 'தாந்தோணி') என்பதெல்லாம் அதைத்தான்.

சிவ ஸ்தலங்கள் பலவற்றில் ஸ்வயம்பு லிங்கம் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். வைஷ்ணவர்கள் ஸ்ரீரங்கம், திருப்பதி, பத்ரிநாத், ஸ்ரீமுஷ்ணம், நைமிசாரண்யம், புஷ்கரம், ஸாளக்ராமம், நான்குநேரி என்று எட்டை ஸ்வயம்வியக்த க்ஷேத்ரங்களாகச் சொல்கிறார்கள்.

தேவர்கள் பிரதிஷ்டை பண்ணினது தைவிகம். காஞ்சீபுரத்தில் அம்பாளே மண்ணை லிங்கமாகப் பிடித்து வைத்தாள். திருவீழிமிழலையில் மஹாவிஷ்ணுவே லிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்தார். அனேக ஸ்தலங்களில் இந்திரன் தோஷம் நீங்குவதற்காக ஈச்வரனையோ, விஷ்ணுவையோ பூஜை பண்ணினதாகச்

சொல்வார்கள். இதெல்லாம் 'தைவிகம்.' இதற்கு நேர் எதிர் வெட்டாக திரிசிரன், ஓணன் மாதிரியான அசுரர்கள் ஸ்வாமி யைப் பிரதிஷ்டை செய்த இடங்கள்தான் திரிசிரபுரம் என்ற திருச்சினாப்பள்ளி, காஞ்சீபுரத்தில் உள்ள ஓணகாந்தன் தளி முதலிய இடங்கள். அஸுரர் பிரதிஷ்டை செய்ததுதான் 'ஆஸுரம்.'

மனுஷ்யர்கள் – அனேக ராஜாக்களும் பக்தர்களும் – பிரதிஷ்டை பண்ணினதுதான் 'மானுஷம்' என்று நீங்களே புரிந்து கொண்டிருப்பீர்கள்.

இன்னொன்று 'ஆர்ஷம்' என்று சொன்னேனல்லவா? 'ஆர்ஷம்' என்றால் 'ரிஷிகள் பண்ணினது' என்று அர்த்தம். குற்றாலத்தில் அகஸ்திய மஹரிஷி மூர்த்திப் பிரதிஷ்டை பண்ணியிருக்கிறார். சிக்கலில் வஸிஷ்ட மஹரிஷி, திருக்களரில் துர்வாஸர், ஜம்புகேச்வரம் என்ற திருவானைக்காவில் ஜம்பு மஹரிஷி என்றிப்படி அனேக க்ஷேத்திரங்களில் ஆர்ஷப் பிரதிஷ்டைதான். ஏதோ, இப்போது நினைவில் வருவது, வாயில் வருவதை மட்டும் சொன்னேன்.

இதை எதற்குச் சொல்ல வந்தேன் என்றால் பொதுவாக தேவ ஜாதி, அஸுர ஜாதி, மனுஷ்ய ஜாதி என்று மூன்றைத் தான் நாம் சொன்னாலும், இங்கே 'ஆர்ஷம்' என்று ரிஷிகளை மனுஷ்யர்களோடு சேர்க்காமல் தனி இனமாக வைத்திருக்கிறது என்று காட்டத்தான்!

மானுஷ லிங்கம் என்று ராஜ ராஜ சோழன் பிருஹதீச்வரப் பிரதிஷ்டை பண்ணும்போதுகூட நேராக அவனே பண்ணாமல் கருவூர்ச் சித்தரைத்தான் பிராணப் பிரதிஷ்டை செய்ய வைத்தி ருக்கிறான். இதே மாதிரி 'ரிஷிகள்' என்று சொல்லுகிற அளவுக்குத் திவ்ய சக்தி இல்லாதவர்களானாலும் அந்தந்தக் காலத்தில் உள்ள மஹான்களை, ஸித்த புருஷர்களைக் கொண்டே மானுஷ லிங்கங்கள் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக் கின்றன. இப்போதுகூட காலனிக்குக் காலனி புதுக்கோயில் கட்டுகிறபோது யாராவது ஒரு ஸ்வாமியைக் கூப்பிட்டு வைத் துக் கொண்டுதானே கும்பாபிஷேகம் பண்ணுகிறீர்கள்? ஆனால் பிராணப் பிரதிஷ்டை முதலானதுகளை சிவாச்சாரியர்

களோ, பட்டர்களோதான் செய்கிறார்கள். இவர்கள் நியமத்தோடு செய்தால், மந்திரங்களுக்கே ஸ்வயமான வீர்யம் உண்டாதலால், மந்திரவத்தாக இவர்கள் செய்யும் பிரதிஷ்டையிலும் தெய்வ ஸான்னித்யம் உண்டாகி லோகத்துக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும்.

ரிஷிகள் தனி இனம் மாதிரி என்று சொல்ல வந்தேன்.

தேவ தர்ப்பணம், பித்ரு தர்ப்பணம், ரிஷி தர்ப்பணம் என்னும்போதும் ரிஷிகளைத் தனி இனமாகத்தான் வைத்திருக்கிறது.

அத்வைத ஸம்பிரதாயத்தில் தக்ஷிணாமூர்த்தி, தத்தர், நாராயணர், பிரம்மா ஆகிய தேவர்களுக்கு அப்புறம், வஸிஷ்டர், சக்தி, பராசரர், வியாஸர் என்ற ரிஷிகள் குருமார்களாக வந்தார்கள். வியாஸரின் பிள்ளை சுகர். அவர் மனுஷ்யர், ரிஷி, தேவர் எல்லாரையும்விடப் பெரியவர். சுகப்பிரம்மம் என்றே சொல்லப்பட்டவர். பிரம்மமாக இருந்த சுகர் பிரம்மச்சாரி. அதனால் அவருக்கப்புறம் பிள்ளை வழியில் சம்பிரதாயம் போகவில்லை. சிஷ்யர் வழியில் போயிற்று.

சுகருக்கு அப்புறம்தான், ரிஷிகள் என்று சொல்ல முடியாத ஸன்னியாஸிகளான கௌடபாதரும், அவருக்கப்புறம் அவருடைய சிஷ்யரான கோவிந்த பகவத் பாதரும் அத்வைத ஆசார்யர்களாக வந்தார்கள். ரிஷிகள் எல்லோரும் ஸன்னியாஸிகள் அல்ல. அவர்கள் பத்னிகளோடு இருந்திருக்கிறார்கள். அருந்ததி வஸிஷ்ட மஹரிஷிக்குப் பத்தினி, அனஸூயை அத்ரி மஹரிஷிக்குப் பத்தினி என்றெல்லாம் படிக்கிறோமல்லவா? யக்ஞம், யக்ஞோபவீதம் (பூணூல்) முதலியவை ரிஷிகளுக்கு உண்டு. ஸன்னியாஸிகளுக்கு இவை இல்லை. ஸன்னியாஸிகளான கௌடபாதருக்கும் கோவிந்த பகவத் பாதர்களுக்கும் அப்புறம்தான் 'ஆசார்யாள்' என்ற மாத்திரத்தில் குறிப்பிடப்படும் ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதர்கள் வந்தார்கள். சுகர் முதல் வருகிற துறவிகளான ஆசார்யர்களுக்குப் 'பரிவ்ராஜகர்கள்' என்று பெயர். 'பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜக' என்பது வழக்கம்.

பரமேச்வரனானாலும் மனுஷ்ய ரூபத்திலேயே இருந்துகொண்டு, மனுஷ்யர் மாதிரியே காரியம் செய்து காட்டினவர்

நம் ஆசார்யாள். மனுஷ்யராக இருந்து கொண்டே ரொம்பவும் சக்தியோடு வைதிக தர்மத்தை, அத்வைதத்தை நிலை நாட்டியதுதான் அவர் பெருமை.

ஆசார்யாளுடைய நேர் குரு என்பதால் கோவிந்த பகவத் பாதருக்குப் பெருமை. ஆசார்யாளே 'பஜ கோவிந்தம், பஜ கோவிந்தம், பஜ கோவிந்தம்' என்று மூன்று தரம் சொல்லும் போது, கிருஷ்ணனோடுகூடத் தம் குருவையும் நினைத்துக் கொண்டுதான் சொல்லியிருக்கிறார். பகவானுக்கு எத்தனையோ நாமாக்கள் இருந்தாலும், ஆசார்யாள் 'கோவிந்த' நாமத்தையே 'ஸெலக்ட்' பண்ணினதற்குக் காரணம், அது தம் குருவின் பெயராகவும் இருக்கிறது என்பதுதான்.

நாராயணம், பத்மபுவம், வஸிஷ்டம்
சக்திம் ச தத்புத்ர பராசரம் ச।
வ்யாஸம் சுகம் கௌடபதம் மஹாந்தம்
கோவிந்த யோகீந்த்ரம் அதாஸ்ய சிஷ்யம்॥
ஸ்ரீ சங்கராசார்யம் அதாஸ்ய பத்ம
பாதம் ச ஹஸ்தாமலகம் ச சிஷ்யம்।
தம் தோடகம் வார்த்திககாரம் அன்யான்
அஸ்மத் குரூன் ஸந்ததம் ஆனதோஸ்மி॥

என்கிற ச்லோகத்தில், அத்வைத ஆசார்ய பரம்பரையை முழுக்கச் சொல்லி, 'இப்படிப்பட்ட எல்லோரையும் நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன்' என்று முடித்திருக்கிறது. அத்வைத குரு பரம்பரையை 'பிரம்ம வித்யா ஸம்பிரதாய கர்த்தா'க்கள் என்றே சொல்வார்கள். இதில் முதலில் நாராயணன். அதாவது மஹாவிஷ்ணு. அப்புறம் 'பத்மபுவன்' என்றது பிரம்மா; தாமரையில் உண்டானவர் என்று அர்த்தம். அதற்கப்புறம் வஸிஷ்டர், சக்தி, பராசரர், வியாஸர், சுகர், கௌடர், கோவிந்த பகவத் பாதர் இவர்களைச் சொல்லி, இப்படிச் சொல்லும்போதே கௌடபாதருக்கு மஹான் ('மஹாந்தம்') என்றும் கோவிந்தருக்கு 'யோகீந்திரர்' என்றும் சிறப்புக் கொடுத்திருக்கிறது. ஆசார்யாளுக்கு மட்டும் 'ஸ்ரீ' போட்டுத் தனி மரியாதை கொடுத்து 'ஸ்ரீ சங்கராசார்யம்' என்று 'ஆசார்ய' பதத்தையும் கொடுத்துக் கௌரவம் சொல்லியிருக் கிறது. அதற்கப்புறம், ஆசார்யாளின் முக்கியமான சிஷ்யர்

களாக இருக்கப்பட்ட பத்மபாதர், ஹஸ்தாமலகர், தோடகர், ஸுரேச்வரர் ஆகியவர்களைச் சொல்லியிருக்கிறது. 'ஸுரேச்வரர்' என்று சொல்லாமல் 'வார்த்திகக்காரர்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. 'வார்த்திகம்' என்ற விளக்கவுரை எழுதியவர் ஸுரேச்வரர். அதனால் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறது. 'வார்த்திகம் என்றால் பாஷ்யம், வியாக்யானம், விரிவுரை என்ற மாதிரியான விளக்கம். உபநிஷதங்களை விளக்கி ஆசார்யாள் பாஷ்யம் எழுதினாரென்றால், அவற்றில் பிருஹதாரண்யம், தைத்திரீயம் இவற்றுக்கான பாஷ்யங்களையும் இன்னும் விரிவாக விளக்கி 'வார்த்திகம்' எழுதினவர் ஸுரேச்வராசார்யாள். இவர் வரையில் பேரைச் சொல்லி, அப்புறம் தனியாகப் பேர் சொல்லாமலே, 'அவர்களுக்கப்புறம் இன்றுள்ள எங்கள் குருவரைக்கும் வந்துள்ள எல்லா ஆசார்யர்களுக்கும் நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன்' என்று ச்லோகம் முடிகிறது.

இங்கே சொன்னது ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதர்களை ஆசார்யராகக் கொண்டவர்களின் குரு பரம்பரா ச்லோகம். மற்ற ஸம்பிரதாயத்தவர்களும் தங்கள் தங்கள் குரு பரம்பரையைத் தெரிந்து கொண்டு, அவர்கள் பெயரைச் சொல்லி நமஸ்காரம் பண்ண வேண்டும்.

ஆத்ம ஜ்யோதிஸை (ஜோதியை)ப் பூர்ணமாகப் பிரகாசிக்கச் செய்யவும், துக்கமில்லாமல் இருப்பதற்குரிய ஸாதனங்களைச் சொல்லவும் நமக்கு ஆசாரிய பரம்பரை வேண்டும். ஓர் ஆசாரியர் தமக்குப் பிற்காலத்தில் தம் காரியத்தைச் செய்ய மற்றொருவருக்கு அதிகாரம் கொடுக்கிறார். இப்படி வருபவர்களின் வரிசைதான் ஆசாரிய பரம்பரை. அந்தப் பரம்பரை விஷயத்தில் நாம் நிரம்ப நன்றியுடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். ஆத்ம ஜ்யோதிஸை அடைய வேண்டிய மார்க்கமாகிய நிதியைக் காப்பாற்றித் தந்தவர்கள் அவர்களே! யார் யார் மூலமாக இந்த நிதியானது லோகத்தில் இன்றுவரையில் வந்திருக்கிறதோ, அவ்வளவு பேரையும் த்யானித்தால் அதிக அனுக்கிரஹம் உண்டாகும். ஆகவே குரு பரம்பரா ஞானமானது ஆத்ம தத்வத்தில் நாட்டமுடையவர்களுக்கு அவசியம் இருக்க வேண்டும்.

சாச்வத ஐச்வரியமான ஆத்ம ஸாம்ராஜ்யத்தை நமக்குக்

காட்டிக் கொடுத்த இந்த எல்லா ஆசார்யர்களின் பெயரையும் தினமும் சொல்லி, இந்த ச்லோகத்தால் அவர்களையெல்லாம் அனைவரும் நமஸ்கரிக்க வேண்டும்.

இங்கே ஆத்ம ஸாம்ராஜ்யம் என்று சொன்னேன். முதலில் ஒரு வேடப் பையனுக்கு ஸாம்ராஜ்யம் கிடைத்த கதையில் ஆரம்பித்தேன். அப்புறம் எங்கேயோ அத்வைத குரு பரம்பரை என்று கொண்டு போய்விட்டேன்! அதற்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்? சொல்கிறேன்:

ஆசார்யாளுக்கு முந்தி மனுஷ்ய ரூபத்தில் இருந்து கொண்டு அத்வைதோபதேசம் செய்தவர்களில் அவருடைய குருவான கோவிந்தர், குருவுக்குக் குருவான பரமகுரு கௌடபாதர் ஆகிய இரண்டு பேரை மட்டும் ச்லோகத்தில் சொல்லியிருந்தாலும், லோகத்திலும் பொதுவாக இந்த இருவரின் பேர் மட்டும் கொஞ்சம் தெரிந்திருந்தாலும், வேறு சில மனுஷ்ய ரூப அத்வைத ஆசார்யர்களும் நம் பகவத்பாதாளுக்கு முந்தியே, சுகருக்கு அப்புறம் இருந்திருக்கிறார்கள்.

நாராயணனிலிருந்து சுகர் வரையிலானவர்களை, அத்வைதிகளைப் போலவே மற்ற ஸித்தாந்திகளும் தங்கள் தங்கள் கொள்கைகளுக்கு மூல புருஷர்களாக வைத்துக் கொண்டு நமஸ்காரம் செய்கிறார்கள். ஆனால் கௌடபாதர், கோவிந்த பகவத்பாதர் இருவரும் அத்வைதந்தான் தத்வம் என்று, மற்ற ஸித்தாந்தங்களை நிராகரித்துத் தீர்மானம் பண்ணியிருப்பதால், இவர்கள் அத்வைதிகளுக்கு மட்டுமே ஆசார்யர்கள் ஆவர். இப்படி exclusive-ஆக அத்வைதத்துக்கு மட்டுமே கிரந்தங்களை உபகரித்தவர்களில் ஆசார்யர்களுக்குப் பூர்வத்தில் வேறு சிலரும் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் பேரையாவது உங்கள் காதில் போட்டு வைக்கிறேன். ஆத்ரேய ப்ரம்மநந்தி என்பவர் ஒருத்தர்; ஸுந்தர பாண்டியர் என்று ஒருத்தர் (ஏதோ தெற்கத்தி ராஜா பேர் மாதிரி இருக்கிறது!); பர்த்ரு ப்ரபஞ்சர் என்று இன்னொருவர்; பர்த்ருஹரியும் ஒருவர். ப்ரம்மதத்தர் என்று ஒருத்தர், ஸூத்ரபாஷ்யமே பண்ணியிருப்பதாகத். தெரிகிறது. இன்னொருத்தர் த்ரவிடாசார்யார். இந்தத் த்ரவிடாசாரியாரை விசிஷ்டாத்வைதிகளும் தங்கள் ஸித்தாந்தத்தை ஆதரிப்பவர் என்று சொல்லிக் கொள்வதுண்டு.

இவர்களுடைய கிரந்தம் எதுவும் இப்போது பூர்ணமாக நமக்குக் கிடைக்கா விட்டாலும், ஸாக்ஷாத் நம் சங்கர பகவத் பாதாள் உள்படப் பிற்கால அத்வைத கிரந்த கர்த்தாக்கள் இவர்களை மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

இவர்களில் த்ரவிடாசார்யார்தான் நம் கதைக்கு ஸம்பந்தப் பட்டவர்.

த்ராவிட விஷயம்

'தமிழ்' என்பதுதான் 'த்ரவிட' ('திராவிடம்' என்பது). முதல் எழுத்தான 'த' என்பது 'த்ர' என்று இருக்கிறது. இப்படி 'ர' கரம் சேருவது ஸம்ஸ்கிருத வழக்கு. மேலே சொன்ன ச்லோகத்தில் வருகிற 'தோடகர்' என்ற பேரைக்கூட 'த்ரோடகர்' என்று சொல்லுகிற வழக்கம் இருக்கிறது. இதனால் சில பேர் ஸம்ஸ்கிருதத்தையே 'ரொம்ப' ஸம்ஸ்கிருதமாக்கி 'தேகம்' என்பதைக்கூட 'த்ரேகம்' என்று சொல்கிறார்கள்!

த-மி-ழ் என்பதில் 'த', 'த்ர' வாகியிருக்கிறது. 'மி' என்பது 'வி' என்றாகியிருக்கிறது. 'ம'வும் 'வ'வும் ஒன்றுக்கொன்று மாறுவதற்கு ஃபைலாஜிக்காரர்கள் (மொழி ஒப்பு இயல் நிபுணர்கள்) நிறைய உதாரணம் கொடுப்பார்கள். ஸம்ஸ்கிருதத் துக்குள்ளேயே இதில் ஒன்று மற்றதாகும். உதாரணமாக 'சாளக்ராவம்' என்பதுதான் 'சாளக்ராமம்' என்றாகியிருக்கிறது. ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 'மண்டோதரி' என்பதைத் தமிழில் 'வண்டோதரி' என்கிறோம். 'த்ரவிட' என்பதையே 'த்ரமிட்' என்றும் சொல்வதுண்டு. 'ழ'வும் 'ள'வும் மாறுவது சகஜம். மதுரை, ராமநாதபுரம் ஜில்லாக்களில் போனால் "வாளைப் பளத்தில் வளுக்கி விளுந்திடப் போறே" என்று சொல்வார்கள். 'ழ'வுக்கும் 'ள'வுக்கும் ரொம்பக் கிட்டத்தில் உள்ளதுதான் 'ட'வும். வேதத்திலேயே 'அக்னிமீடே' என்று வருவது 'அக்னிமீளே' என்று மாறுகிறது. இப்படித்தான் 'தமிழ்' என்பதில் உள்ள 'ழ்'

'த்ரவிட்' என்பதன் 'ட்' ஆக இருக்கிறது.

த-'த்ர'வாகவும், மி-'வி'யாகவும், ழ்-'ட்'டாகவும்-மொத் தத்தில் 'தமிழ்' என்பது 'த்ரவிட்' என்றிருக்கிறது.

இப்போது எல்லாவற்றிலும் தமிழ் சம்பந்தம் காட்டினால் ஒரு ஸந்தோஷம் உண்டாவதால், த்ரவிடாசார்யாரைச் சொல் லும்போது அவருக்குத் தமிழ் சம்பந்தம் காட்டி நாமுந்தான் ஸந்தோஷப்படுவோமே என்று தோன்றிற்று; சொன்னேன்.

பகவத்பாதாளே 'ஸௌந்தர்யலஹரி'யில் "அம்மா, நீ தமிழ்க் குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்தாயே?" என்கிறபோது, 'த்ரவிட சிசு' என்று பதப் பிரயோகம் செய்திருக்கிறார்.

'தமிழ்'தான் 'த்ரவிட்' என்றால், ஆர்யன்-திராவிடன் 'ரேஸ் தியரி' (இனக்கொள்கை)யை வைத்துக் கொண்டு தப்பர்த்தங் கள் பண்ணிக் கொள்ளக் கூடாது.

வேத சாஸ்திரங்களைப் பார்த்தால் ஆரிய, திராவிட என்று இரண்டு வேறு வேறு 'ரேஸ்' (இனம்) என்பதற்குக் கொஞ்சம் கூட ஆதாரம் இல்லை. ஆனால் வெள்ளைக்காரர்களின் Divide-and-rule (பிரித்து ஆள்கிற) கொள்கைப்படி, அவன் இந்த ரேஸ்-தியரியைக் கட்டிவிட்டு விட்டான்.

சாஸ்திரப் பிரகாரம் என்ன சொல்லியிருக்கிறது? ஆரிய இனம் என்று ஒன்றைச் சொல்லவே யில்லை. 'ஆர்ய' என்றால் 'மதிப்புக்குரிய' என்று அர்த்தம், அவ்வளவுதான். இன்றைய ரேஸ் கொள்கைப்படி ஆரியனான அர்ஜுனனைப் பார்த்தே பகவான் கீதையிலே, "நீ என்ன இப்படிப் பேடி மாதிரி மனத்தளர்ச்சி அடைந்து அனார்யனாகி விட்டாயே!" என்கி றார். 'அனார்யன்' என்றால் 'ஆர்யன் அல்லாதவன்' என்று அர்த்தம். (முன்னே 'அன்' சேர்த்தால் எதிர்ப்பதமாகி விடும். இதையே இங்கிலீஷிலும் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். 'ஹாப்பி'க்கு எதிர்ப்பதம் 'அன்-ஹாப்பி.') 'மதிப்புக்குரியவ னாக அல்லாமற் போய்விட்டாயே!' என்பதுதான் இங்கு பகவான் சொல்வதன் அர்த்தமே ஒழிய, இன ரீதியில் இங்கே அர்த்தம் பண்ண முடியாது. பழங்காலக் காவியங்களை, நாடகங்களைப் பார்த்தால் ராணிகள் தங்கள் பதியான

ராஜாவை 'ஆர்ய புத்ர' என்று அழைக்கிறார்கள். இப்போதைய கொள்கைப்படி 'ஆர்ய' என்பது ஓர் இனமானால், 'ஆர்யபுத்ர' என்று அழைக்கும் ராணிகள் அதற்கு மாறாகத் 'திராவிட புத்ரி'களாக அல்லவா இருக்க வேண்டும்? ஐயர் ஜாதிப் பெண்ணொருத்தி ஒரு ஐயங்கார்ப் பையனைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டால்தான் அவனை 'ஐயங்கார் வீட்டுப் பிள்ளையே!' என்று கூப்பிடலாம். இவளும் ஐயங்காரானால் அப்படிக் கூப்பிடுவாளோ? மாட்டாள். ஸீதை ராமரை 'ஆர்ய புத்ர' என்று கூப்பிட்டபோது 'ஆர்ய'வுக்கு ரேஸ் அர்த்தம் கொடுத்தால் அவள் திராவிட ஜாதி என்றாகி விடும். 'ஆர்ய' என்றால் 'மதிப்புக்குகந்த' என்றுதான் அர்த்தம். 'ஆர்ய புத்ர' என்றால் 'மதிப்புக்குகந்த குடிமகனே' என்று அர்த்தம்.

'ஆர்ய' என்பது ஓர் இனத்தைக் குறிப்பிடுவதாகச் சாஸ்திரங்களில் எங்குமே வரவில்லை.

'த்ராவிட' என்பதும் இனப்பெயராக வரவில்லை.

ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்த பாரத ஜனங்களைத்தான் விந்தியத்துக்கு வடக்கே உள்ளவர்களை கௌடர்கள் என்றும், தெற்கே உள்ளவர்களைத் திராவிடர்கள் என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. ஆர்ய-திராவிட இன வேற்றுமை இல்லை, கௌடர்-திராவிடர் என்பதாக, இனத்தை வைத்துப் பிரிக்காமல், ஒரே இனக்காரர்களைப் பிரதேச ரீதியில் பிரித்திருக்கிறார்கள்.

ஆதியில் விந்திய மலைக்கு வடக்கே உள்ள தேசம் முழுதும் கௌட தேசம்; அதற்குத் தெற்கில் உள்ளது முழுவதும் திராவிட தேசம் என்று இருந்தது. கௌட தேசத்தில் வசித்த கௌடர்களை மேலும் பிரதேச ரீதியில் ஐந்தாகப் பிரித்தார்கள். அப்படியே திராவிடத்தில் வசித்தவர்களையும் ஐந்தாகப் பிரித்திருக்கிறது. இவர்களைப் பஞ்ச கௌடர், பஞ்ச த்ராவிடர் என்பார்கள். பஞ்ச கௌடர்களில் ரொம்பவும் வடக்கே காஷ்மீரத்தில் இருந்தவர்களை ஸாரஸ்வதர்கள் என்றும், அதற்குத் தெற்கே பஞ்சாபில் இருந்தவர்களை கான்யகுப்ஜர்கள் என்றும், பிறகு கிழக்குவாக்காக உத்தரப்பிரதேஷ், பீஹாரில் உள்ளவர்களை மைதிலர்கள் என்றும், அப்புறம் தெற்கே

ஒரிஸாவில் இருப்பவர்களை உத்கலர் என்றும் பிரித்துவிட்டு கடைசியாகக் கிழக்குக் கோடியில் வங்காளத்தில் இருப்பவர் களுக்குத் தனியாகப் பேர் தராமல் கௌடர்கள் என்றே விட்டு விட்டார்கள். ஆக, ஸாரஸ்வதர், கான்யகுப்ஜர், மைதிலர், உத்கலர், கௌடர் ஆகிய ஐவரும் பஞ்ச கௌடர்கள். இப்ப டியே விந்தியத்திற்குத் தெற்கே ஐந்தாகப் பிரிக்கப்பட்ட பிரிவு கள், கூர்ஜரர் (குஜராத்தி), மஹாராஷ்டிரர், ஆந்திரர், கர்நாட கர், கடைசியில் தெற்குக் கோடியில் வேறு பேர் இல்லாமல் திராவிடர் என்றே வைக்கப்பட்ட தமிழ் தேசத்தவர். இதிலே கேரளீயர்களான மலையாளிகளைச் சொல்லாததற்குக் கார ணம், மலையாள பாஷை ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு உள்ளாகத் தான் தனி ரூபம் கொண்டிருக்கிறது. அதற்கு முந்தி அதுவும் தமிழ் தேசமாகத்தான் இருந்தது.

இரண்டு வெவ்வேறு இனமில்லை; பிரதேச ரீதியில் ஒரே இனத்தில் பத்துப் பிரிவுகள். இரண்டு பாதிகளுக்குப் பேராக இருந்த கௌடம், திராவிடம் என்பன, குறிப்பாகக் கிழக்குக் கோடி, தெற்குக் கோடிப் பிரதேசங்களுக்கு மட்டும் பேர் ஆகிவிட்டது.

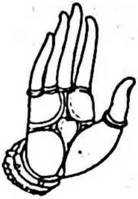
இன்று கௌடர்கள் என்றாலே வங்காளிகள் என்றாகி விட்டது. ஸ்ரீ கிருஷ்ண சைதன்யர் அந்தத் தேசத்தவர்தான். அதனால்தான் அவர்களுடைய மடத்தை கௌடீய மடம் என்கிறார்கள். அப்படியே திராவிடர்கள் என்றால் முக்கிய மாகத் தமிழர்கள்தான் என்று ஆகிவிட்டது. இதிலே ஒரு வேடிக்கை. வங்காளத்திலும், தமிழ்த் தேசத்திலும்தான் வெள்ளைக்கார நாகரிகமும் இங்கிலீஷ் படிப்பும் முதலிலேயே வேகமாகப் பரவிற்று; பிரிட்டிஷ் ராஜ்யத்தில் எங்கே பார்த்தா லும் குமாஸ்தாக்களாகப் போனவர்களும் இந்த இருவர்தான்.

ஒரு பிரதேசத்திலிருந்து இன்னொன்றுக்குப் போனவர்களை அந்தப் பிரதேசப் பேரை வைத்தே குறிப்பிடுவார்கள். மஹா ராஷ்டிரத்தில் இப்போது பலருக்கு 'டிலாங்' என்று (இயற்) பெயருக்குப் பின்னால் வருகிறதைப் பார்க்கிறோம். இவர்களு டைய முன்னோர்கள் தெலுங்கு தேசத்திலிருந்து மஹாராஷ்டி ராவுக்குப் போய் அங்கேயே 'ஸெட்டில்' ஆகிவிட்டவர்கள். 'தெலுங்கு' என்பதன் திரிபுதான் 'டிலாங்'. இதேமாதிரி காசி

முதலான அனேக உத்தரதேச ஸ்தலங்களில் இருக்கிற சில பிராம்மணர்களுக்கு 'த்ரவிட்' என்று வம்சப் பெயர் இருக்கிறது. ஆதிகாலத்தில் தமிழ் தேசத்திலிருந்து அங்கே போய் குடியேறினவர்களின் வம்சத்தில் வந்தவர்களே இந்த 'த்ரவிட்'கள். இப்படி 'திராவிடர்' என்று பெயர் கொண்ட வடக்கத்தியார் எல்லாரும் பிராமணர்களே என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். ரேஸ் தியரிப்படி பிராமணர்கள் திராவிடர்களுக்கு மாறானவர்கள், விரோதிகள், எதிரிகள் என்றுகூடச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் வாஸ்தவத்திலோ இன்றைக்கு வடதேசத்தில் தமிழ் நாட்டுப் பிராமண வம்சத்தவர்களுக்கேதான் 'த்ரவிட்' அடைமொழி இருக்கிறது. இதிலிருந்தே 'திராவிட' என்பது பிரதேசத்தைக் குறிப்பதேயன்றி, இனத்தைக் குறிக்கவேயில்லை என்று தெரிகிறதல்லவா?

தமிழ் தேசத்தின் உச்சாரண வழக்குப்படி 'த்ரவிட்' என்பது 'தமிழ்' என்று இருக்கிறது. 'த்ர' என்பது போல ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஒற்றெழுத்தோடு சேர்ந்து வருகிற 'ர' கரம் தமிழில் உதிர்ந்துவிடும். ஸம்ஸ்கிருத 'ச்ரமண' தமிழில் 'சமண' ஆகிறது; 'ப்ரவாள' என்பது 'பவள'மாகிறது. இப்படியே 'த்ர' என்பது 'த' என்று இருக்கிறது.

திரவிடாசார்யாரைப் பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பித்ததில் இத்தனை ஊர்க் கதை வந்து சேர்ந்து விட்டது! அவர் ஆசார்யாளுக்கு முன்னால் வாழ்ந்த அத்வைத ஸித்தாந்தி என்று சொன்னேன்.

வேடனே ராஜா; ஜீவனே பிரம்மம்

ஆசார்யாளும் பின்னால் வந்தவர்களும் சாந்தோக்ய உபநிஷத்துக்கு பாஷ்யம் பண்ணும்போது, அதில் மூன்றாவது, நாலாவது அத்தியாயங்களில் வரும் 'மதுவித்யை', 'ஸம்வர்க வித்யை' முதலானவற்றை விளக்கும்போது த்ரவிடாசார்யாளை quote செய்திருக்கிறார்கள்.

இந்தச் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில்தான் 'தத்-த்வமஸி' என்ற மஹா வாக்கியம் வருகிறது. ''நீயேதானப்பா அந்தப் பிரம்மமாயிருக்கிறாய்'' என்று ச்வேதகேதுவுக்கு அவனுடைய பிதாவும் குருவுமான உத்தாலக ஆருணி திரும்பத் திரும்ப ஒன்பது தடவை செய்த உபதேசம் அது.

'தத்-த்வம்-அ்ஸி' என்பதில் 'தத்' என்பது பரமாத்மாவான பிரம்மம்; 'த்வம்' என்பது ஜீவாத்மா: அதற்கு 'பெர்ஸானிஃபிகேஷனா'க உள்ள ச்வேதகேது; அஸி' என்றால் 'இருக்கிறாய்.' ''நீ பிரம்மமாக இருக்கிறாய்'' என்று தகப்பனார் உபதேசிக்கிறார்—''ஸாதனைகளெல்லாம் செய்து என்றைக்கோ ஒரு நாள் பிரம்மமாக ஆகப்போகிறாய்'' என்று அல்ல! எதிர்கால்லத்தில் இல்லை; இப்போதும், எப்போதும், எல்லோரும், எல்லாமும் பிரம்மம்தான். இனிமேலேதான் பிரம்மமாக வேண்டும் என்பதில்லை.

'அப்படியானால் ஸாதனை எதற்கு?' என்றால்... பிரம்மமாக இருந்தாலும் அதை நாம் தெரிந்து கொள்ளவில்லையே! தெரிந்து கொண்டிருந்தோமானால் இத்தனை அழுகை, இத்தனை காமம், கோபம், இத்தனை பயம் நமக்கு இருக்கவே இருக்காதே! அலையே எழும்ப முடியாமல் ஆகாசம் வரை முட்டிக் கொண்டு நிற்கிற ஆனந்த சமுத்திரமாக அல்லவா பிரசாந்த நிலையில் இருந்து கொண்டிருப்போம்? அப்படி ஒரு

நிலை உண்டு என்றுகூடத் தெரியாதவர்களாக அல்லவா இப்போது நாம் நடமாடிக் கொண்டிருக்கிறோம்? இப்படிப் பட்ட நம்மிடம், 'நீ இப்போதும் பிரம்மம் தானப்பா' என்றால் எப்படி ஒப்புக் கொள்வது?

இதை ஒப்புக் கொள்ள வைப்பதற்காகத்தான் த்ரவிடா சார்யாள் வேடப் பையன் மாதிரி இருந்த ராஜ குமாரனின் கதையைச் சொல்லியிருக்கிறார்.

ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத் பாஷ்யத்தின் நடுவிலே (II-1-20) சங்கர பகவத் பாதாள், சிலந்தி தன்னிலிருந்தே நூலை இழுத்து வலை பின்னுகிற மாதிரியும், அக்னி தன்னிலிருந்தே பொறிகளை உதிர்க்கிற மாதிரியும் ஆத்மாவிலிருந்தே அத்தனை பிரபஞ்சமும் தோன்றியிருக்கிறது என்ற மந்திரத்துக்கு ரொம்ப விஸ்தாரமாக அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டு போகிற போது, இந்தக் கதையை மேற்கோள் காட்டுகிறார். இது த்ரவிடாசார்யாள் சொன்னது என்று பேரைச் சொல்லாமல், ரொம்பவும் மரியாதையுடன், 'ஸம்பிரதாயமறிந்த பெரியவர் களின் கதை இப்படியொன்று இருக்கிறது'—அத்ர ச ஸம்ப்ரதாய வித ஆக்யாயிகாம் ஸம்ப்ரசக்ஷதே—என்கிறார். ஆசார்யாளின் பாஷ்யத்தை மேலும் விரித்து உரை எழுதின ஆனந்தகிரி என்பவரே, இது த்ராவிடாசார்யார்கள் சொன்ன கதை என்று பேரை வெளியிட்டிருக்கிறார்.

கதையிலே வேடப் பையனாக இருந்தவன் ராஜ குமாரனாக உருமாறவா மாறினான்? Transform ஆனானா என்ன? வேடப் பையனாகவே தன்னை நினைத்துக் கொண்டிருந்த காலத்திலும் அவன் ராஜா பிள்ளைதானே! இதை முதலில் தெரிந்து கொள்ளாதிருந்தான். அதனால் வேடன் மாதிரி வாழ்க்கை நடத்தினான். உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டு விட்டவுடன், ராஜகுமாரனாகவே எப்போதும் இருந்தவன், ராஜகுமாரனாகவே அனுபவத்தில் வாழ்ந்து காட்டினான். இரண்டுபேர் இல்லை; ஒருத்தன் இன்னொருத்தனாக மாற வில்லை. ஒரே பேர்வழிதான். முதலில் தன்னைத் தானே புரிந்து கொள்ளாமல் இருந்தான். அப்புறம் புரிந்து கொண்டு விட்டான். புரியாத நிலையில் வேடனாக எங்கேயோ கீழ் நிலையில் கிடந்தவன், புரிந்து கொண்டவுடன் ராஜகுமாரனாக உயர்வு பெற்று விட்டான். அப்புறம் சண்டை போட்டு ஸாம் ராஜ்யாதிபதியாகவே ஆகிவிட்டான்.

வேட வேஷத்தில் (வேட வேடத்தில்: 'வேஷம்' என்பது தமிழில் 'வேடம்' என்றாகும்) இருந்த ராஜகுமாரன் மாதிரித் தான் நாமெல்லாம் ஜீவாத்மா என்ற வேஷத்தில் ஸம்ஸாரிகளா கவே நம்மை நினைத்துக் கொண்டிருந்தாலும், வாஸ்தவத்தில் நாமும் பரமாத்மாவேதான். வேஷம் இப்படியானாலும் நமக்கு உள்ளே இருக்கிற வஸ்து இப்போதும் பரமாத்மாதான். இந்திரி யங்கள் இழுக்கிற வழியில் ஓடி வேட்டையாடிக் கொண்டிருக் கிறோம். நாம் பிரம்மம் என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். தெரிந்து கொண்டாலும் அதை அனுப்வத்தில் கொண்டுவர முடியாதபடி இந்திரியங்கள் இழுத்துக் கொண்டே இருக்கும். ராஜகுமாரனாகவே இருந்தாலும் வாஸ்தவத்தில் அரசத் தன்மையை அடைவதற்காக அவன் அஸ்திர சஸ்திர அப்பியாஸம் பண்ணி எதிரிகளை ஜயித்து ஸாம்ராஜ்யாதிபதி யான மாதிரி, நாமும் பிரம்மமாகவே எப்போதும் இருந்தா லும் அதை உணராமலிருப்பதால் கர்மத்தில் ஆரம்பித்து, பக்தி வழியாக, ஞான சாதனைகளைச் செய்து, உட்பகைகளையெல் லாம் ஜயித்து, ஆத்ம ஸாம்ராஜ்யத்தில் ராஜாவாக ஆக வேண்டும். 'ஸம்ராட்' – அதாவது ராஜா – என்றே உபநிஷத் தில் ஆத்ம ஞானியைச் சொல்லியிருக்கிறது.

ஐஸூம் ஸ்படிகமும் ஒரே மாதிரிதான் வெளிப் பார்வைக்கு இருக்கின்றன. ஆனால் ஐஸ்தான் உருகி ஜலமாகுமே தவிர, ஸ்படிகம் ஜலமாகாது. ஏனென்றால் எது ஜலமாகவே இருந்து அப்புறம் உறைந்து வேறே வேஷம் போட்டுக் கொண்டிருக் கிறதோ அதுதான் உருகி மறுபடியும் தன் ஸ்வயமான பூர்வ ரூபத்தை அடைய முடியும்! பிரம்மமே ஜீவனாக உறைந்து போயிருப்பதால்தான், இந்த ஜீவாத்மாவும் உருகிப் போனால் மறுபடியும் பிரம்மமாகவே அனுபவத்தில் ஆக முடிகிறது.

ஐஸ் தானாகக் கரைகிறது; நாம் கரைய மாட்டோம் என்கிறோம்.

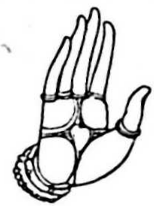
> கல்லேனும் ஐய ஒரு காலத்தில் உருகும்
> என் கல்நெஞ்சம் உருகவில்லையே!

என்று தாயுமான ஸ்வாமிகள் நம் நிலைக்கு இறங்கி வந்து நமக்காகத்தான் பாடியிருக்கிறார்.

நம்மை உருக வைக்க ஒன்று தேவைப்படுகிறது. கதையில் ராஜகுமாரனை Practical-ஆக ராஜகுமாரனாக்குவதற்காக ஒரு மந்திரி வந்த மாதிரி, நம்மை உருக்கி 'நிஜ நாமாகப்' பண்ண ஒருத்தர் வேண்டும். அவன் 'வரமாட்டேன்' என்று முரண்டு செய்தாலும் வலிய இழுத்த மந்திரி மாதிரி, பாரமார்த்திகத்தின் பக்கமே போக மாட்டேன் என்று அடம் பிடிக்கிற நம்மைக் கட்டி இழுக்க ஒருத்தர் வேண்டும். அப்படி ஒருத்தர் இருக்கிறாரா? நம்மை நம்முடைய நிஜ நாமாக ஆக்கக் கூடிய ஒருத்தர் இருக்கிறாரா?

இருக்கத்தான் செய்கிறார்.

வேடப் பையனுக்கு "நீதானப்பா ராஜகுமாரன்" என்று சொல்லிப் புரிய வைத்து, அவனுக்கு அஸ்திரப் பயிற்சி கொடுத்து, அவனை ராஜாவாக்குவதற்காக அவனை விட ஜாஸ்தி உழைத்த மந்திரி மாதிரி இந்த ஒருத்தருக்குத்தான் ரூபகம் (உருவகம்). நமக்கு நம் பரமாத்மத்வத்தை எடுத்துச் சொல்லி, அதை நாம் அனுபவமாக்கிக் கொள்வதற்கான ஸாதனைகளைச் செய்ய வைத்து, நம் கர்மா பாக்கி தீருவதற்காகத் தாமே தபஸைச் செலவு செய்து உபகாரம் பண்ணும் அந்த ஒருத்தர்தான் குரு என்பவர்.

குரு பக்தி

'ஈசுவரனைக் காட்டிலும், குரு பெரியவர்; ஈசுவர பக்தியைக் காட்டிலும் குருபக்தி விசேஷம் என்கிறார்களே, ஏன்?' என்று கேட்டால்; ஈசுவரனை யாரும் பார்க்கவில்லை. பிரத்தியக்ஷமாக நாம் பார்க்கக் கூடிய ஒரு மனிதர் எப்போதும் சுத்தமாய், ஞானம் உடையவராய், அசைவு இல்லாத சித்தம் உடையவராய், அப்பழுக்கு இல்லாமல் நமக்குக் கிடைத்து விட்டால் நாம் எந்த மனச்சாந்திக்காக ஈசுவரனிடத்தில் போகிறோமோ அந்தச் சாந்தி இவரிடம் பக்தி செலுத்தினாலே

கிடைத்து விடுகிறது, அதனால்தான்!

குருர் ப்ரஹ்மா குருர் விஷ்ணு: குருர்
தேவோ மஹேச்வர: I

என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த ச்லோகத்தில் குருவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் அபேதம் சொல்லியிருப்பது ஒரு விசேஷம். Incidental-ஆக இதிலேயே இன்னொரு விசேஷம், இதில் விஷ்ணு, சிவன் இருவரையும் சொல்லியிருப்பதால் இந்த ச்லோகத்தைச் சொல்லி நாம் குருவந்தனம் பண்ணினால் நமக்கு சிவ-விஷ்ணு அபேத பாவமும் உண்டாகி விடும்.

ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பது, பரிபாலிப்பது போன்ற பல காரியங்கள் ஈசுவரனுக்கு இருக்கின்றன. அவை எல்லாம் குருவுக்கு இல்லை. அவனுக்கு ஆபீஸ் உண்டு; இவருக்கு ஆபீஸ் இல்லை. ஆபீஸ் இருக்கிறவனிடம் போய்த் தொந்தரவு கொடுப்பதைவிட ஆபீஸ் இல்லாமல் சும்மா இருக்கிறவரிடம் நம் காரியத்தை மிக எளிதாக முடித்துக் கொண்டு விடலாம். ஈச்வரனுக்கு என்ன என்ன உத்தமமான குணங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றனவோ அவை எல்லாம் இந்தக் குருவிடத்தில் இருக்கின்றன. இவர் சுத்தமானவர், பொய் சொல்லாதவர்; வஞ்சனை தெரியாதவர்; இந்திரியங்களை எல்லாம் வென்றவர்; கருணை நிறைந்தவர்; மகா ஞானி. இவரைப் பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்க்கிறோம். பகவானையோ பிரத்தியக்ஷத்தில் பார்க்க முடியவில்லை. ஆகவே குருவின் திருவடிகளைப் பற்றிக் கொண்டு பக்தி செய்ய ஆரம்பித்து விட்டால், ஈச்வர பக்தியினால் நமக்கு என்ன அனுகூலங்கள் உண்டாகின்றனவோ அத்தனையும் சுலபமாக உண்டாகிவிடும். அதனால்தான் குரு பக்தி உயர்ந்தது என்று சொன்னார்கள்.

ஆனால் தெய்வபக்தியை மறக்கக் கூடாது. இந்தக் குருவை இவனோடு சேர்த்து வைப்பதே தெய்வந்தானே? தெய்வ அனுக்கிரஹம் இல்லா விட்டால் இந்தக் குருவை இவன் எப்படி அடைவான்?

துர்லபம் த்ரயமேவைதத் தேவானுக்ரஹ
ஹேதுகம்I
மனுஷ்யத்வம் முமுக்ஷுத்வம் மஹாபுருஷ
ஸம்ச்ரய:II

“தெய்வானுக்ரஹத்தாலேயே ஒருத்தனுக்குக் கிடைக்கிற மூன்று பெரிய வாய்ப்புகள்: ஒன்று, மனுஷ்ய ஜன்மா கிடைப்பது; இரண்டு, ஸத்ய தத்துவத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசை பிறப்பது; மூன்று, மஹா புருஷனான ஒரு குரு கிடைப்பது” என்று ஆசார்யாள் ‘விவேக சூடாமணி’ ஆரம்பத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்.

எல்லோருக்கும் எக்காலத்திலும் குரு ஈச்வரன்தான், தக்ஷிணாமூர்த்திதான்.

ஸ பூர்வேஷாமபி குரு: காலேநாநவச்சேதாத்॥*

நம் குருவுக்கும், அந்தக் குருவுடைய குருவுக்கும், அவருடைய குருவுக்கும் ஞானம் எப்படிப் பூர்ணமாக ஏற்பட்டிருக்கும்? இப்படி ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு குருவைச் சொல்லிக் கொண்டே போனால் கடைசியில் ஒருத்தருக்கு ஸாக்ஷாத் ஈசுவரனேதான் குருவாக இருந்து ஞானத்தைத் தந்திருக்க வேண்டும் என்று தெரியும். அதனால்தான் தெய்வத்தை மறக்கக் கூடாது என்றார்கள்.

இதையே வேறு விதமாகவும் சொல்வதுண்டு. குரு, ஈசுவரன் என்று இரண்டு பேர் என்று வைத்துக் கொள்ளாமல் ஈசுவரனே குருவாக வந்திருக்கிறான் என்று வைத்துக் கொண்டு விட்டோமானால் குரு பக்தி, ஈசுவர பக்தி என்று இரண்டு தனித்தனியாகப் பண்ண வேண்டாம். குருவே ஈசுவரன் என்று கருதி அந்தக் குருவான ஈசுவரன் ஒருத்தனிடத்திலேயே பூர்ண சரணாகதி பண்ணி விடலாம். குரு பரம சுத்தமானவராக, உத்தமமானவராக இல்லாவிட்டாலும்கூட, இவர் மூலமாக நாம் நித்ய சுத்தனும் உத்தமோத்தமனுமான ஈசுவரனையே பக்தி பண்ணுவதால், அந்த ஈச்வரனே இவர் மூலமாக நமக்கு அனுக்கிரஹம் பண்ணி விடுவான். இதனால்தான் குருவையே ப்ரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் இந்த மூன்றுக்கும் ஆதாரமான பரப்பிரம்மம் என்று எடுத்த எடுப்பில் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள்.

---

* ‘காலத்தில் கட்டுப்படாதவனானதால் ஈசனே ஆதி குருவுக்கும் குரு.’ (யோக ஸூத்ரம் I.26)

குருர் ப்ரஹ்மா குருர் விஷ்ணு: குருர்
தேவோ மஹேச்வர:I
குருஸ் ஸாக்ஷாத் பரப்ரஹ்ம தஸ்மை
ஸ்ரீகுருவே நம:II

பிரம்ம வித்யா ஆசார்யர்களில் முக்கியமான வியாஸரைப் பற்றிச் சொல்கிறபோது 'குருர் ப்ரம்மா' சுலோகத்தின் தாத்பரியத்தையே இன்னும் ரஸமாகச் சொல்வதுண்டு.

அசதுர்வதநோ ப்ரஹ்மா த்விபாஹுரபரோ ஹரி:I
அபாலலோசந சம்பு: பகவாந் பாதராயண:II

என்பார்கள். பாதராயணர் என்று வியாஸருக்குப் பெயர். அவர் 'அசதுர்வதநோ ப்ரஹ்மா', அதாவது நான்கு முகம் இல்லாத ஒரு முக பிரம்மா; 'த்விபாஹு: அபரோ ஹரி:', நாலு கையில்லாமல் இரண்டு கையுள்ள ஹரி, அதாவது விஷ்ணு; 'அபால லோசந: சம்பு:', நெற்றிக் கண் இல்லாத போதிலும் சிவன்!

குருவைவிடச் சிரேஷ்டமானவர் இல்லை. நமக்கு அவரிடத்தில் பூர்ணமான நம்பிக்கை ஏற்பட வேண்டும். அது நிஜமான நம்பிக்கையாக இருக்க வேண்டும். நமக்கு அவரிடத்தில் ஈசுவரனே இப்படி வந்திருக்கிறான் என்ற நம்பிக்கை வந்து விட்டால், அப்புறம் தனியாக ஸ்வாமிகூட வேண்டாம். இந்த நம்பிக்கையே, அவரிடத்தில் நாம் வைக்கிற பக்தியே, நம்மைக் கடைத்தேறச் செய்து விடும்.

வைஷ்ணவர்களுக்கு ஆசார்ய பக்திதான் மிகவும் பிரதானம்.

ஈச்வர அபராதம் பண்ணினால் ஈச்வரனிடத்திலேயே போய் 'மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டுமென்பது இல்லை; ஆசார்யன் மன்னித்து விட்டாலே போதும். ஈச்வரனுடைய கோபம் தணிந்துவிடும். ஆனால் குருவினிடத்தில் அபசாரம் பண்ணிவிட்டு ஈச்வரனிடத்தில் போனாலும் ஒன்றும் நடக்காது. குருவிடத்திலேயே போய்த்தான் அந்த அபசாரத்துக்கும் நிவிருத்தி தேடிக் கொள்ள வேண்டும் என்று ஸ்வாமியே சொல்லிவிடுவார்.

சிஷ்யனுக்காகக் குருவே பரமாத்மாவிடம் சிபாரிசு பண்ணினால் அவருக்குக் கோபம் போய் இவனுக்கு அனுக்கிரஹம்

பண்ணி விடுவார். ஆனால் குருவுக்கே கோபம் வந்து விட்டால் ரக்ஷிக்கிறவர் எவருமே இல்லை. இப்படி ஒரு ச்லோகம்கூட இருக்கிறது.*

அதனால்தான் குரு பக்தியை மிகவும் விசேஷமாக சாஸ்திரங்கள் சொல்கின்றன. உத்தமமான குரு கிடைக்கவில்லை என்றால், அரைகுறையாக ஒரு குரு இருந்தாலும் அவரை வழி காட்டியாக வைத்துக் கொண்டு ஈசுவர பக்தி செய்ய வேண்டும்.

நாம் பக்தி செய்வதால் ஈசுவரனுக்கோ குருவுக்கோ ஒரு லாபமும் இல்லை. நமக்கேதான் பெரிய லாபம், என்ன லாபம் என்றால்,

நாம் அழுக்கு உடையவர்களாக இருக்கிறோம்; சஞ்சலம் உடையவர்களாக இருக்கிறோம், மனஸை ஒரு நிமிஷங்கூட ஓர் இடத்தில் நிறுத்த முடியாதவர்கள்ாக இருக்கிறோம். எப்போதும் சுத்தமாக, நிரம்பிய ஞானம் உடையவனாக, அசங்காமல், ஆடாமல், பட்ட கட்டை மாதிரியாக இருக்கிறவனை நாம் நினைத்தால்தான், நாம் நினைக்கிற அவனது நிச்சலனமான நிலை நமக்கும் வரும். நாமே அவனாக ஆகி விடுவோம். ஈசுவரனைத்தான் அப்படி நினைக்க வேண்டும் என்பது இல்லை. இப்படிப்பட்ட குணங்கள் உடையதாக எதை நினைத்துக் கொண்டாலும், நம்மைப் போன்ற ஒரு மனிதரையே இவ்வளவு குணங்கள் உடையவராகக் கருதி அவரையே குருவாக நினைத்துப் பக்தி செய்தாலும் நாம் அப்படியே ஆகி விடுவோம். மனஸு நின்றால்தான் ஆத்மா பிரகாசிக்கும்; அதாவது நமது நிஜமான ஆனந்த நிலை தெரியும். மனஸை நிறுத்துவதற்காகத்தான் குரு பக்தி வேண்டும், ஈசுவர பக்தி வேண்டும் என்று நம் சாஸ்திரங்கள் சொல்கின்றன.

குருவின் அனுக்கிரஹத்தால்தான் ஞானம் கிடைக்கும் என்ற விஷயம் சாந்தோக்ய உபநிஷத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறது. ஆசார்யவான் புருஷோ வேத – ஆசார்யனைப் பெற்ற புருஷன்தான் ஞானத்தை அடைகிறான் – என்று அதில்

---

* சிவே ருஷ்டே குருஸ்த்ராதா குரௌ ருஷ்டே ந கச்சன॥
(– 'குரு கீதை')

இருக்கிறது. ஒரு சின்னக் கதைபோல இதைச் சொல்லியிருக்கிறது. காந்தார தேசத்தைச் (இந்த நாள் காண்டஹார் என்பது அதுதான்) சேர்ந்த ஒருத்தனின் கண்ணைக் கட்டிக் கொண்டு போய் ஜனசஞ்சாரமில்லாத ஓர் இடத்தில் விட்டு விட்டால் எப்படியிருக்கும்? அவன் எப்படித் தன் ஊருக்குத் திரும்புவான்? கிழக்கா, மேற்கா, தெற்கா, வடக்கா என்று தெரியாமல்தானே தவித்துக் கொண்டிருப்பான்? இந்த மாதிரித்தான் மாயை நம் கண்ணைக் கட்டி இந்த லோகத்தில் விட்டிருக்கிறது. அப்புறம் கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விடப்பட்டவனிடம் ஒருவன் வருகிறான். கட்டை அவிழ்த்து விடுகிறான். காந்தார தேசத்துக்குப் போகிற வழியையும் சொல்லிக் கொடுக்கிறான். அதற்கப்புறம் இவன் அழவில்லை; பயப்படவில்லை. அவன் சொன்ன மாதிரியே போய்த் தன் ஊரை அடைகிறான். இந்த மாதிரித்தான் ஆசார்யனின் உபதேசத்தால், நாம் எங்கேயிருந்து வந்தோமோ அந்தப் பரமாத்ம ஸ்தானத்துக்கு வழியைத் தெரிந்து கொண்டு அங்கே போய்ச் சேருகிறோம் என்று சாந்தோக்யம் சொல்கிறது.

ஜகத்குரு என்று பிரஸித்தி பெற்ற ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதாள் எங்கு பார்த்தாலும் குருவின் பெருமையைச் சொல்கிறார். 'ஒருவனுக்கு எத்தனைதான் பெருமை இருந்தால் என்ன? குருவின் சரணாரவிந்தங்களில் அவன் தன் மனஸைக் கட்டிப் போட்டிருக்கா விட்டால் என்ன பிரயோஜனம்?' என்று கேட்கிறார். 'என்ன பிரயோஜனம்?' என்று ஒரே ஒரு தரம் கேட்கவில்லை. நாலு தரம், "தத: கிம்? தத: கிம்? தத: கிம்? தத: கிம்?' என்று கேட்கிறார். 'குர்வஷ்டகம்' (அதாவது குரு ஸ்துதியான எட்டு ச்லோகங்கள்) என்ற ஸ்தோத்திரத்தில், ஒவ்வொரு அடி முடிவிலும் இப்படி நான்கு தரம், மொத்தம் முப்பத்திரண்டு தடவை கேட்கிறார்.

முடிவில், தம் சரீரத்தைவிட்டு அவர் புறப்படுவதற்கு முந்திப் பண்ணின உபதேசத்திலும்,

ஸத் வித்வான் உபஸ்ருப்யதாம்
ப்ரதிதினம் தத்பாதுகா ஸேவ்யதாம்
ப்ரஹ்மைகாக்ஷரம் அர்த்யதாம்
ச்ருதிசிரோவாக்யம் ஸமாகர்ண்யதாம்

என்கிறார். 'ஸத்தான வித்வானை ஆசார்யனாக வரிப்பாயாக! தினந்தோறும் அவருக்குப் பாதபூஜை பண்ணுவாயாக! அவரிடமிருந்து உபதேசம், பிரணவ உபதேசம், உபநிஷத மஹா வாக்ய உபதேசம் எல்லாம் வாங்கிக் கொள்வாயாக!' என்கிறார். ('ப்ரதி தினம் தத்பாதுகா ஸேவ்யதாம்' என்று சொன்ன பகவத் பாதாளின் பாதுகைக்கு, இன்றைக்கும், ஒரு நாள் விடாமல் பிரதி தினமும் மடத்தில் பாத பூஜை நடந்து கொண்டிருக்கிறது!)

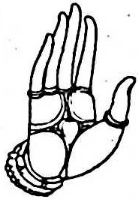
இங்கே சொன்னது ஸன்னியாஸம் தருகிற ஸன்னியாஸ குருவைப் பற்றி ஆகும். அந்த ஆச்ரமத்தில்தான் பிரணவோபாஸனை, மஹாவாக்ய அனுஸந்தானம் இவற்றின் மூலம் மோக்ஷத்தைத் தேடுவது. இது நாலு ஆச்ரமங்களில் கடைசி. முதலில் பிரம்மசரிய ஆச்ரமத்தில் ஒரு கிருஹஸ்த குருவை அடைந்து வேதாத்யயனமும், வேத கர்மானுஷ்டானமும் பண்ணுவதிலிருந்து ஆரம்பித்து, கடைசியில் இந்த ஸன்னியாஸ நிலைக்கு வருமாறு ஆசார்யாள் உபதேசித்திருக்கிறார்.

முதலில் வேத கர்மா எதற்கு? மனமடங்கிப் பரம சாந்தமாக இருந்து கொண்டு கேட்டால்தான் குரு மூலமாகப் பெறுகிற பிரணவமும் மஹாவாக்யமும் பரம புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும். மனம் ஒருமைப்பட்டுக் கேட்கா விட்டால் பிரயோஜனம் இராது. உழுத இடத்தில் ஊன்றினால்தான் விதை பிரயோஜனப்படும். நாம் எவ்வளவோ உபன்னியாஸம் கேட்கிறோம்; கீதை முதலானதுகளை நிறைய வாசிக்கிறோம். ஆனாலும் நமக்கு ஏன் துக்கம் போகவில்லை? ஞானம் உண்டாகவில்லை? நாம் சித்த சுத்தி பண்ணிக் கொள்ளாமலே கேட்பதாலும் படிப்பதாலும்தான் அது நிரந்தரமாக நின்று பலன் தருவதில்லை. 'வைதிகக் கர்மாக்களை நிறையப் பண்ணிப் பண்ணி ஈச்வரார்ப்பணம் செய். பலனை எதிர் பார்க்காமல், அதை பகவத் ஆராதனமாக நினைத்துக் கொள்' என்று ஆசார்யாள் இந்த உபதேசத்தின் ஆரம்பத்தில் சொன்னது, சித்த சுத்தியை, மனஸின் அமைதியை உண்டாக்கிக் கொள்வதற்காகத்தான். கர்மாவால் மனஸை உழுதாக வேண்டும். அது முதல் காரியம். அப்புறம் ஜலம் பாய்ச்ச வேண்டுமல்லவா? அதுதான் பக்தி. நம் ஹ்ருதயத்தில் ஜலம் பாய்ச்சுவது பக்திதான். ஈச்வரனிடமும், ஆசார்யனிடமும்

பக்தி செலுத்த வேண்டும். குரு பக்தி இருந்தால் மனஸு தானாக சாந்தத்தை அடைகிறது. பெரியவர்களுக்கு, மஹான் களுக்கு முன் ஒன்றை வாசித்தாலும், கேட்டாலும் அல்லது அவர்களே ஒன்றைச் சொன்னாலும், அது மனஸில் நன்றாகப் பதிகிறது. ஏனென்றால் அவர்கள் ஸன்னிதானத்தில் நம் மனஸ் ஒரு விதமான சாந்தத்தோடு இருக்கிறது. கிளப்பிலும், லைப்ரரி யிலும் இப்படி இருக்கவில்லை. அதனால்தான் அங்கெல்லாம் படிப்பதும், கேட்பதும் நிற்காமல் ஓடிப் போய்விடுகிறது. மனஸ் குரு பக்தியில் நனைந்தால் உடனே பலன் உண்டாகும். அதனால்தான் மஹான்களாக இருக்கிறவர்களிடம் உபதேசம் கேட்க வேண்டும், எதையும் குருமுகமாகக் கற்க வேண்டும் என்பது. நாம் எவ்வளவோ படித்திருக்கிறோம். ஆனாலும் நமக்குள்ள அஞ்ஞானத் தடிப்புக் கொஞ்சமும் குறையவில்லை. அது எந்த இடத்தில் குறையுமோ அங்கே போய்ச் சேர்ந்தால் அஞ்ஞானத் தடிப்புத் தேய்ந்துபோய், ஞானம் உதயமாகத் தொடங்கும். அப்படிப்பட்ட இடம்தான் ஆசார்யனின் சன்னிதி.

பிரம்மசரிய ஆசிரமத்தில் இப்படிச் சித்த சுத்திக்காக ஒரு குருவிடமிருந்து வேதங்களைத் தெரிந்துகொண்டபின், கிருஹஸ் தாச்ரமத்தில் அந்த வேதத்தில் சொன்ன கர்மாக்களைப் பண்ணி மனஸின் அழுக்குகளையெல்லாம் போக்கடித்துக் கொண்டபின், ஸன்னியாஸ ஆசிரம குருவிடம் மஹாவாக்ய உபதேசத்தை வாங்கிக் கொண்டால் அது பயிராக விளைகி றது. அதாவது ஜீவன் பிரம்மத்தோடு ஐக்கியத்தைப் பெறுகி றான். அதற்கு வழி பண்ணுவது, ஆரம்பத்திலும் சரி முடிவி லும் சரி குருதான்.

இதனால்தான் குருபக்தியை எங்கு பார்த்தாலும் சிறப்பித் துச் சொல்லியிருக்கிறது!

குருகுல வாஸம்

ராஜாங்கம் என்பது இந்த லோகத்தில் இருக்கும்பொழுது, நாம் நன்றாக இருப்பதற்காக ஏற்பட்டது. துஷ்டர்களால் ஸாதுக்களுக்குக் கஷ்டம் ஏற்படக் கூடாது, பலிஷ்டர்களால் துர்பலர்களுக்குக் கஷ்டம் உண்டாகக் கூடாது. இந்த ரக்ஷணையைத் தருவதற்கும், ஜனங்களுடைய மற்ற இகலோக ஸௌக்கியங்களை ஏற்படுத்தித் தருவதற்காகவும், ராஜா என்று ஒருத்தனை வைத்தார்கள். இப்போது மந்திரிசபை என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். எதுவானாலும் நமக்கு இந்த ரக்ஷணையையும் வசதிகளையும் தருகிற ராஜாங்கத்துக்குப் பிரதியாக நாம் சேவை செய்கிறோம்; பலவிதமான வரிகள் செலுத்துகிறோம்.

இந்த லோகம் சாச்வதமல்ல. சாச்வதமான இன்னொரு லோகத்தில் நாம் இடம் பிடித்தாக வேண்டும். அதற்கு நாம் போகவொட்டாமல் உட்பகை என்று சொல்கிற ஆறு துஷ்டர்கள், பலிஷ்டர்கள் நம்மைத் தடுக்கிறார்கள்*. இவர்களிடமிருந்து நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு, பக்தி, த்யான, ஞானாதிகளில் நாம் முன்னேறினால்தான் அந்தச் சாச்வத லோகத்துக்குப் போய்ச் சேரலாம். இப்போதும் எப்போதும் நமக்குள்ளேயே இருப்பதுதான் அந்தச் சாச்வத லோகம் என்றால்கூட, அதற்குப் போய்ச் சேருவதுதான் பிரம்மப் பிரயத்தனமாக இருக்கிறது. அங்கே போவதற்கு நமக்கு ராஜாவாக, ராஜாங்கமாக ஸஹாயம் செய்கிறவரைத்தான் ஆசார்யர் என்பது. இந்த லோகத்தில் ஸுகமாக இருப்பதற்காக ராஜா அல்லது மந்திரி ஸபை வேண்டியிருக்கிறது போலப் பரலோகம் (என்கிற உள்ளுலகமான ஆத்ம லோகம்) போகும்

* காமம், குரோதம், லோபத்தனம், மோஹம், மதம்(செருக்கு), மாத்ஸர்யம் (பொறாமை) எனும் ஆறு.

படியான காரியத்துக்கு ஆசார்யர் வேண்டும். இந்த லோகத்தில் மட்டும் நன்றாக இருந்தால் போதாது. இந்த லோகத்தில் நன்றாக இல்லாமலே போனால்கூடப் பரவாயில்லை. ஆனால் இங்கேயிருந்து போன பிறகு மறுபடி திரும்பி வராமல் அந்தச் சாச்வத லோகத்தில் சேர வேண்டியது ரொம்பவும் அவசியம்.

இந்த நச்வரமான (அழியும் தன்மை வாய்ந்த) லோக வாழ்க்கையின்போதேதான் நாம் அந்தச் சாச்வத வாழ்க்கைக்கு வழி பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும்.

வாழ்க்கையைத் தொடங்குகிற போதே இந்த முக்கியமான காரியத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணிவிட வேண்டும். அதற்காகத் தான் பால பருவத்திலேயே பிரம்மசரிய ஆச்ரமம் என்று ஆரம்பித்து குருகுல வாஸம் பண்ண வைத்தார்கள்.

இப்படி வைத்ததால், அந்தச் சின்ன வயசிலேயே இந்த லோகம் பொய், பரமாத்மாதான் நிஜம் என்று அதனிடமே ஒரு ஜீவனைத் திருப்பி விட்டார்கள் என்று அர்த்தமில்லை.

குருகுலத்தில் ஆத்ம வித்யா சாஸ்திரங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்தது வாஸ்தவம். ஆனால் அதற்காக அப்போதே மாணாக்கனை லோக வாழ்க்கையை விட்டு ஓட்டி விடுவதாக அர்த்தமில்லை. மற்ற ஸகல வித்யைகளையும், சாஸ்திரங்களையும் (இவற்றில் இக்காலத்திய ஸயன்ஸ்களில் அனேகம் வந்துவிடும்), காவியங்களையும் நாடகங்களையும்கூட குருகுலத்தில் கற்றுக் கொடுத்தார்கள். இந்தப் பெரிய லோக நாடகத்தில் அரும்பு பூவாகி, பூ பிஞ்சாகி, பிஞ்சு காயாகி, அந்தக் காய்தான் கனிந்து பழமாகும் என்ற நியாயம் நம் பூர்விகர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அபூர்வமாக எங்கேயோ எவரோ பால்யத்திலேயே பரம ஞானியாக வைராக்யத்தோடு மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்காரலாமே ஒழிய, மற்றவர்கள் படிப்படியாகத்தான் ஏற வேண்டும் என்று அவர்களுக்குத் தெரியும்.

ஆனால் இது படிப்படியாகத்தான் இருந்தாலும் ஏற்றி விடுவதாக இருக்க வேண்டும். இறக்கி விடுவதாக விட்டுவிடக் கூடாது என்றுதான் பிரம்மசரியத்துக்கு அப்புறம் கிருஹஸ்தாச்ரமும், அதிலே தாம்பத்யம், சந்ததி விருத்தி எல்லாவற்றையும் வைத்து, அப்புறம் ஓரளவு வைராக்யத்தோடு குடும்பத்தை

விட்டு, ஆனாலும் வைதிகக் கர்மாவை விடாமல் நடத்துகிற வானப்ரஸ்த ஆச்ரமத்தை விதித்து, கடைசியில் பூவை இயற்கையாக முதிரவிட்டுக் காயாகிக் கனிகிற நிலையில் ஸன்னியாஸத்தை வைத்தார்கள். லோக வாழ்க்கையை எடுத்த எடுப்பிலேயே விட்டுவிட முடியாது. அதனாலே அப்படிச் செய்ய வேண்டாம். ஆனால் அதே சமயத்தில் சாச்வதமான பரலோக வாழ்க்கையையும் மறக்கக் கூடாது. இவன் ஒரேயடியாக ஏறாவிட்டால் பரவாயில்லை; ஆனால், ஒரே உருளலாக உருண்டு கீழேயும் போய்விடக் கூடாது – என்றுதான் தர்ம சாஸ்திரங்களை இவனுக்கு வழிகாட்டியாக வைத்து, இவன் எந்த ஸ்டேஜில், எந்த ஆசிரமத்திலிருந்தாலும், எப்போதும் இவனுக்குக் கொஞ்சம் ஆத்ம சிந்தனை, தெய்வ பக்தி, நல்லொழுக்கம், பரோபகாரப் பண்பு எல்லாம் இருக்கும்படிச் சீர்படுத்திக் கொடுத்தார்கள். ஆரம்பத்திலேயே வாழ்க்கையின் லக்ஷ்யமான பரமதத்வத்துக்கு விதையைப் போட்டுவிட வேண்டும்; அப்போதுதான், ஒருவன் உடனே அதற்கென்று தன்னை அர்ப்பணம் பண்ணிக் கொள்ளா விட்டாலும், அவன் லோக வாழ்க்கை நடத்துகிற போதுகூடக் கெட்டுப்போய் விடாமல், இருக்கிற நிலையிலிருந்து இறங்கி விடாமல், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மேலே போவான் என்றுதான் அவனுக்குப் பிரம்மசர்ய ஆசிரமத்திலேயே வேத உபநிஷத்துக்களை உபதேசித்து விட்டார்கள். அதை உடனே உபயோகித்துக் கொண்டு (Practical-ஆக apply பண்ணிக் கொண்டு) ஆத்ம விசாரம் பண்ணி ஜீவன் முக்தனாகிவிட வேண்டும் என்றில்லை. அது பாங்க்கில் போட்ட டிபாஸிட் மாதிரி. இவன் பக்குவம் அடைகிற வரையில் அதிலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சம் வட்டி மாதிரி வந்து கொண்டிருந்தால் போதும். அப்புறம் உரிய பருவத்தில் அதைப் பூராவாக draw பண்ணி எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அந்த டிபாஸிட்டை வாழ்க்கை ஆரம்பிக்கிற போதே போட்டு இந்த வட்டி கிடைக்கிற மாதிரியாகப் பண்ணிவிட வேண்டும். இல்லா விட்டால் இவன் யௌவனத்தின் வேகத்திலும், நடுத்தர வயசின் உணர்ச்சி விகாரங்களிலும், ஏற்றத் தாழ்வுகளிலும், விருத்தாப்பியத்தின் அசக்தத்திலும் (பலவீனத்திலும்) வீணாகவே போய்விடுவான்.

தற்போது பள்ளிக்கூடங்களிலும் காலேஜ்களிலும் ஒருத்தனின் ஜீவனோபாயத்துக்காக உதவுகிற படிப்பைச் சொல்லிக்

கொடுப்பதுபோல, ஆதி காலத்திலும் இவனுக்குத் தொழிலைச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். ஆனாலும் தொழிலைச் சொல்லிக் கொடுக்கிறபோதே அதோடு நிறுத்திக்கொள்ளாமல் அத்யாத்ம சாஸ்திரங்களையும் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். இதனால் இப்போது நடக்கிற மாதிரி வயிற்றுப்பாட்டுக்கு மட்டும் வழி செய்து விட்டு, ஜனங்களின் நன்னடத்தை (மொராலிடி), ஆத்மாபிவிருத்தி இவற்றுக்கு ஒன்றுமே செய்யாத மாதிரி அப்போது இல்லை. பரலோக லக்ஷ்யம், தர்மம் - மொராலிடி இவற்றைக் கெட்டியான அஸ்திவாரமாக வைத்துக் கொண்டே ஜீவன விருத்தி நடக்க வழி செய்தார்கள்.

ஒரேயடியாக மனுஷ்ய ஸ்வபாவத்தைக் கவனிக்காமல் இவனை அத்யாத்ம மார்க்கம், வைராக்யம் என்று சின்ன வயசிலேயே கட்டுப்படுத்தவுமில்லை; ஒரேயடியாக இவனைத் தறுதலையாக அறுத்து விட்டிருக்கவும் இல்லை.

ரொம்பவும் sympathy understanding என்று சொல்கிறார்களே அப்படி மனுஷ்ய இயல்பை அனுதாபத்தோடு புரிந்து கொண்டு, ஆனாலும் ஆத்மா வீணாகப் போகாதபடி, அதை ஹிதமாகப் பக்குவம் பண்ணுகிற தினுசில், ஆச்ரம தர்மங்களை விபாகம் செய்திருக்கிறார்கள் (வகுத்துக் கொடுத்திருக்கி றார்கள்.)

காளிதாஸன் வாக்கிலே இது தெரிகிறது[1]. முதலில் சைசவே அப்யஸ்த வித்யானாம் என்கிறான். அப்படியென்றால், பால பிராயத்திலேயே சகல வித்தைகளையும் கற்றுக் கொள்ள ஆரம்பித்துவிட வேண்டும். வேதம், உபநிஷத்துக்களைக்கூட அப்போதே தெரிந்து கொண்டுவிட வேண்டும். எதுவும் மனஸில் பதிந்து ஏறுகிற காலம் அதுதான். ஆனால் இதற்காக உடனே ஆத்ம விசாரம் என்று ஓடிப்போய் மூக்கைப் பிடித்துக் கொள்ளவேண்டுமா என்றால், அப்படி இல்லை. அடுத்த படியாக யௌவனே விஷயைஷிணாம் என்கிறான். யௌவனத்தில் கிருஹஸ்த தர்மத்தை மேற்கொண்டு இல்லற ஸுகங்களை (துக்கங்களையும்தான்) அனுபவிக்க வேண்டும். இந்த ஸுகமும் உண்மையில் துக்கம்தான் என்ற பேச்சு இந்த ஸ்டேஜில் எடு

1. ரகு வம்சம் 1.8

படாது. ஆனாலும் இவன் குருகுல வாஸத்தின்போது அனுஷ்டித்த பிரம்மசரிய நியமமும், படித்த வேத உபநிஷத்துக்களும் இவனை ஒரேயடியாக விஷய ஸுகங்களில் தலைதெறித்துப் போகாதபடிக் கட்டுப்படுத்தும். இது இவன் ஓரளவுக்குப் பொருள் சேர்த்து ஸம்பாத்தியம் செய்கிற சமயமும் ஆகும். ஆனாலும் பொருளாசையே பேராசையாகி விடாது, இவன் தர்மத்தை ஒருக்காலும் மீறாதபடி, முன்னே செய்த வித்யாப்யாஸம் இவனை ரக்ஷிக்கும். அதோடு இவனுக்கு இருக்கிற கர்மானுஷ்டானம், அத்யாபனாதிகள், ஏராளமான யாகங்கள் யக்ஞங்கள் இவை யாவும் இவனை ஒரு நெறியில் (discipline-ல்) வைத்துச் சித்தம் ரொம்பவும் விகாரப்பட்டுப் போகாமல் காப்பாற்றும்.

இது பிராம்மணனுக்குச் சொன்னது. எந்த ஜாதியாரானாலும் அவரவர்களுக்கேற்பட்ட தொழிலைச் செய்து, பேராசையும் பொறாமையும் இல்லாமல் செய்து, ஈச்வரார்ப்பணம் பண்ணினால் அதுவே சித்த சுத்தி தந்துவிடும்.

தர்மாவிருத்தோ பூதேஷு காமோஸ்மி என்று பகவானே சொன்னதுபோல்[2], தர்மம் தப்பாமலே சில இயற்கையான ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வது யௌவனத்துக்கென்று சாஸ்திரமே அங்கீகரித்தது. நாளடைவில் கர்மானுஷ்டானங்களின் பலம் ஏறிஏறி ஆசை, கோபம் முதலான வேகங்களெல்லாம் தாமாகக் குறைந்து கொண்டு வர ஆரம்பிக்கும். இப்போது கொஞ்சம் கிழத்தனமான வயசும் வந்திருக்கும். இந்தச் சமயத்தில் வார்த்தகே முனிவ்ருத்தீனாம் என்கிறான் காளிதாஸன். கிழப்பருவம் ஆரம்பிக்கிற காலத்தில் முனிவர்களை, தபஸ்விகளை அடுத்து உபதேசங்களைப் பெற்று, ஆசைகளைப் போக்கிக் கொண்டு, (விராகம், வீதராகம் என்று சொல்வார்கள் – ஆசை போன நிலையை, அப்படிப்பட்ட விரக்தியுடன்) நிறையப் பகவத் தியானம், தபஸ், ஆத்ம சிந்தனையென்று ஈடுபட வேண்டும். வானப்ரஸ்தம் என்ற இந்த ஆச்ரமத்தில் வீடு வாசலையும், பிள்ளை குட்டிகளையும் விட்டுவிட்டுப் பத்தினியை மட்டும் கூட அழைத்துக் கொண்டு போய்க் காட்டிலே வைதிகக் கர்மாக்களை அனுஷ்டானம் பண்ண வேண்டும். அந்த அனுஷ்டானத்துக்கு ஸஹாயம்

2. கீதை VII. 11

செய்வதற்காகத்தான் பத்தினி வேண்டும்; விஷய ஸுகத்துக்காக அல்ல. அப்புறம் கடைசி ஸ்டேஜ் யோகேனாந்தே தநுத்யஜாம் –அதாவது வைதிகக் கர்மாக்களையும் விட்டு விட்டு ஸன்னி யாசியாகி, சரீரத்தை விடுகிறபோது கொஞ்சம்கூட அழுகை யில்லாமல் பேரானந்தமாகப் பரமாத்மாவுடன் இரண்டறச் சேர்ந்து விடுகிற யோகமாக மரணத்தை ஆக்கிக் கொண்டுவிட வேண்டும்.

அந்தப் பேரானந்த மோக்ஷத்துக்கு எங்கே அஸ்திவாரம் போட்டிருக்கிறது என்றால் சைசவே அப்யஸ்தவித்யானாம் என்று பால பருவத்தில் படிக்கிறபோதே போட்டிருக்கிறது. அப்பொழுது போட்டுக் கொடுத்த moral foundation (தர்ம நெறி அடிப்படை) தான் அப்புறம் ஜன்மா முழுக்கக் கைகொடுத்துக் கொண்டே வந்து, குழந்தையாக இவன் படித்த உபநிஷத்தின் லக்ஷ்யமான ஜீவப் பிரம்ம ஐக்கியத்தை இவன் முடிவிலே சாதிக்கத் துணை செய்கிறது.

குழந்தைப் பருவத்திலேயே ஒழுங்கில் கொண்டு வந்து விடவேண்டும். ஒழுக்கத்திற்கு முதல் அங்கமாக என்ன வேண் டும்? பணிவு; அடக்கம்; விநயம். கட்டுப்பாடு இருந்தால்தான் ஒழுக்கத்தோடு முன்னேற முடியும். கட்டுப்பட்டு நடப்பதற்கு அடக்கம் முதலில் வேண்டும். அஹங்காரம் போனால்தான் அடக்கம் வரும். ஸகல சீலங்களுக்கும் அடிப்படையாக இருக்க வேண்டியது விநயம்தான்.

மருந்தைவிடப் பத்தியம் முக்கியம். கல்வி என்கிற மருந்தை விட விநயம் என்ற பத்தியம் முக்கியமானது. இந்த விநயத் தைத்தான் பழைய காலத்தில் மாணாக்கனின் பிரதான லக்ஷண மாக வைத்தார்கள். 'விநயமுடையவன்' என்ற பொருள் கொண்டதான 'விநேயன்' என்றே மாணாக்கனுக்குப் பேர். இந்த விநயகுணம் வருவதற்காகவேதான் முக்கியமாக அவனைக் குருகுலவாஸம் என்று ஓர் ஆசார்யனிடத்திலேயே வாழும்படியாகக் கொண்டு விட்டார்கள். எட்டு வயசுக்குள் உபநயனம் (பூணூல் கல்யாணம்) பண்ணிக் குருகுலத்துக்கு அனுப்பினார்கள்.

உபநயனம் என்றால் என்ன? 'நயனம்' என்றால் 'அழைத் துப் போவது'. கண்ணில்லாதவனை இன்னொருத்தன்தான்

அழைத்துப் போக வேண்டியிருக்கிறது. இதிலிருந்து கண்தான் நம்மை அழைத்துப் போகிறதென்று தெரிகிறது. எனவேதான் அதற்கு நயனம் என்று பேர். 'உப' என்றால் 'ஸமீபத்தில்' என்று ஒரு அர்த்தம். 'உபநயனம்' என்றால் 'ஸமீபத்தில் அழைத்துப் போகிறது'. எதற்கு, அல்லது யாருக்கு ஸமீபத்தில்? குருவுக்கு ஸமீபத்தில்தான். அதாவது குருகுலத்தில் கொண்டு விடுவதற்குப் பூர்வாங்கம்தான் உபநயனம்.

இதுவரை குழந்தையாக மனம் போனபடி விளையாடிக் கொண்டு இருந்தவன் இப்போதுதான் ஒரு பொறுப்போடு கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டதான ஓர் ஆச்ரமத்தை ஏற்கிறான். இங்கே ஆச்ரமம் என்றால் பர்ணசாலை என்று அர்த்தமில்லை. வாழ்க்கையில் ஒரு நிலை – stage of life – என்று அர்த்தம். இந்த முதல் ஆச்ரமத்துக்குப் பிரம்மசர்ய ஆச்ரமம் என்று பெயர். இங்கே குருதான் முக்கியம்.

முதல் ஆச்ரமத்தில் இவனுக்கு ஸகலமுமாக இருப்பது குருதான். கடைசியில் ஸன்னியாஸ ஆச்ரமத்திலும் இன்னொரு குரு வருகிறார். இப்போது போட்ட பூணூலைக் கத்தரித்துப் போடுவதற்கு அந்தக் குரு வந்தாக வேண்டும். முதல் குரு சொல்லிக் கொடுத்த உபநிஷத் லக்ஷ்யமான பிரம்மத்தை இவன் ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணுவதற்கு ஸஹாயம் செய்வதற்காக அந்தத் துறவியான குரு வருகிறார். 'குரு பரம்பரை' என்று நாம் நமஸ்காரம் பண்ணுவதெல்லாம் அந்த ஸன்னியாஸி குருமார்களைத்தான்.

ஆனால், அந்தக் குருவிடம் அந்தியத்திலாவது நாம் போகிறதற்கு யோக்யதையை உண்டாக்கித் தருபவர் யாரென்றால் பிரம்மசர்ய ஆச்ரமத்தில் நமக்கு ஸகல வித்யைகளையும் தரும் இந்தக் குருதான். இவர் அவரைப் போல ஸன்னியாஸி அல்ல, கிருஹஸ்தர்தான். கடைசி குரு பிரம்மவித் (பிரம்மத்தை அறிந்தவர்) என்றும், முதல் குரு வேதவித் (வேதத்தை அறிந்தவர்) என்றும் சொல்வதுண்டு. இந்த வேதவித்துக்கு பிரம்மத்தைப் பற்றிப் படிப்பறிவு நிறைய உண்டே தவிர, அனுபவ ஞானம் இருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. இவரும் ஒரு பிரம்மவித்திடம் போய் இனிமேல்தான் ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொண்டு பிரம்மத்தை அனுஸந்தானம் பண்ண வேண்டும்.

இதனால் இவர் மட்டம் என்று இல்லை. ஆச்ரம தர்மப்படி வாழ்க்கையின் எந்த ஸ்டேஜில் எப்படி இருக்க வேண்டுமோ அப்படியிருப்பவர் இவர். மாணாக்கன் விநேயனாக இருக்க வேண்டும் என்றால் அப்படிப்பட்ட விநயத்தை அவனுக்கு ஊட்டுபவராக, அவனது இயல்பான மரியாதைக்குப் பாத்திர ராக இவர் வாழ்ந்தாக வேண்டும். நல்ல கர்மானுஷ்டாதாவாக இருக்க வேண்டும். தர்மிஷ்டராக இருக்க வேண்டும். மாணாக்க னிடம் கண்டிப்பாக இருந்து திருத்தும்போதே, மாதா பிதாக் களை விட்டுத் தன்னிடம் வாஸம் செய்ய வந்திருக்கிற அந்தக் குழந்தையிடம் பரிவுள்ளவராக இருக்க வேண்டும். 'விநேயன்' என்பது போலவே மாணாக்கனுக்கு 'அந்தேவாஸி' என்று இன்னொரு பெயர் இருக்கிறது. 'அந்தேவாஸி' என்றால், 'உடன் வஸிக்கிறவன்' என்று அர்த்தம் சொல்கிறார்கள். 'உபநயனம்' என்னும்போது 'ஸமீபத்தில் அழைத்துப் போகி றது' என்பதைக் 'குருவுக்கு ஸமீபத்தில் அழைத்துப் போகிறது' என்று பொருள் கொண்டது போலவே, அந்தேவாஸி ('உடன் வஸிக்கிறவன்') என்றாலும் 'குருவுடன் வஸிக்கிறவன்' என்று அர்த்தம் செய்து கொள்ள வேண்டும். வாஸ்தவத்தில் 'அந்தே' என்றால் 'உடன்' என்றோ 'பக்கத்தில்' என்றோ அர்த்தம் இல்லை. 'அந்தே' என்றால் 'உள்ளுக்குள்ளே' என்றுதான் அர்த்தம். அந்தரங்கம், அந்தராத்மா, அந்தர்யாமி என்றெல் லாம் சொல்லும்போது 'அந்த' என்றால் 'ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே' என்றே அர்த்தம். அம்மாதிரி ஆசார்யன் தன் ஹ்ருதயத்துக்கு உள்ளேயே சிஷ்யப்பிள்ளைகளை அழைத்து வைத்துக் கொண்டு விட வேண்டும். அத்தனை அன்பு காட்ட வேண்டும்!

சிஷ்யனிடம் இவருக்குப் பெரிய பொறுப்பு இருக்கிறது. அதை ஆற்றா விட்டால் இவருக்கே பெரிய ஹானி உண்டா கும். இந்தக் காலத்தில் உபாத்தியாயர்கள், 'பையன் உருப்பட் டால் என்ன, உருப்படா விட்டால் என்ன? நம் சம்பளம் எப்படியும் வருகிறது' என்று இருக்கலாம். அந்த மாதிரிக் குருகுலம் நடத்துகிறவர் இருக்க முடியாது. ஏனென்றால் அங்கே குரு-சிஷ்ய உறவு வெறும் வியாபார ஒப்பந்தம் (பிஸினெஸ் காண்ட்ராக்ட்) மாதிரி இல்லை. இப்போதுள்ள படிப்பு முறை பிஸினெஸ் காண்ட்ராக்ட்டுக்கும் ஒரு படி கீழே! பிஸினஸில்கூட ஒரு விலை கொடுத்தால் அதற்கான ஒரு வஸ்து

வைத் தரத்தான் வேண்டும். ஆனால் இங்கேயோ சம்பளம் (விலை) கொடுத்த ஒரு மாணாக்கன் ஃபெயில் ஆனால்கூட அது உபாத்தியாயரைப் பாதிப்பதில்லை. குருகுலம் நடத்துகிற பழைய கால குருவோ, ஒரு மகத்தான பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார். அது என்ன?

'சிஷ்ய பாபம் குரும் வ்ரஜேத்' என்று நீதிசாஸ்திரம் சொல்கிறது. அதாவது சிஷ்யன் பண்ணுகிற பாபம் குருவையே போய்ச் சேருகிறது. இவனுக்கு வெறும் படிப்பை மட்டும் சொல்லித் தராமல், இவனை ஒழுக்கமுள்ளவனாக்கவும் அவர் பொறுப்பு எடுத்துக் கொள்கிறார். எடுத்துக் கொண்ட பொறுப்பைச் சரியாக நிறைவேற்றா விட்டால், அதற்குத் தண்டனை உண்டு. சிஷ்யனை இவர் யோக்கியனாக்க முடியவில்லை, அவன் ஒரு பாபம் செய்கிறான் என்றால், அந்தப் பாபம் சிஷ்யனைத் தாக்காது; அவனைச் சீர்திருத்தத் தவறிய குருவையே சென்றடையும்.

ஒரு குடும்பத்தில் பத்தினி ஒழுங்கு தப்பி நடந்தால் அதன் பாபப் பலன் அவளைத் தாக்காது; அவளை நல்வழிப்படுத்தத் தவறிய புருஷனைத்தான் சேரும். தேச காரியத்திலே ஒரு பிரஜை தப்பு பண்ணினால், அதற்கான பாபம் அவனைத் திருத்தி வைக்காத ராஜாவைத்தான் சேரும். அந்த ராஜாவே பண்ணும்படியான பாபம், அவனை நல்வழிப்படுத்தத் தவறிய ராஜப் புரோஹிதரைச் சேரும். நீதி சாஸ்திரத்தில் இப்படியாக ஒரு பர்த்தாவுக்கும், ராஜாங்கம் நடத்துகிறவனுக்கும், ஆசார்யனுக்கும் ரொம்பப் பெரிய பொறுப்பைத் தந்திருக்கிறது.

ராஜா ராஷ்ட்ர க்ருதம் பாபம் ராஜபாபம்
புரோஹிதம்॥
பர்த்தாரம் ஸ்த்ரீக்ருதம் பாபம் சிஷ்ய பாபம்
குரும் வ்ரஜேத்॥

ஒரு பர்த்தா என்றால் மனைவியையும், ராஜாவானவன் குடிமக்களையும், குரு என்கிறவன் சிஷ்யனையும் அதட்டி அதிகாரம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பதற்காக ஏற்பட்டவர்கள் அல்ல. இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் ஆதீனத்தில் உள்ள

வர்களை நல்வழிப்படுத்தக் கடமைப்பட்டவர்கள் ஆவார்கள். அந்தக் கடமையை நிறைவேற்றத் தவறினால், தங்கள் ஆதீனத்தில் இருக்கிறவர்களின் பாபத்தைத் தாங்களே வாங்கிக் கொள்ள வேண்டியவர்கள் ஆவார்கள்.

'சிஷ்ய பாபம் குரும் வ்ரஜேத்' என்று தெரிந்து கொண்டிருந்த பழைய கால குரு எப்படியிருந்திருப்பார்? சிஷ்யனை நல்வழிப்படுத்துவதற்கான ஆத்ம சக்தி பெற்றவராகத் தம்மைப் பண்ணிக் கொண்டிருப்பார். அதாவது தாமே முன்னுதாரணமாக (example ஆக) அந்த நல்வழியில் நடந்து காட்டிக் கொண்டிருப்பார். 'எங்களிடத்திலுள்ள நல்ல நடத்தைகளை (*அஸ்மாகம் ஸுசரிதானி*) நீ பின்பற்று' என்று தைத்திரீய உபநிஷத்தில் குரு, சிஷ்யனிடம் சொன்னது இதைத்தான்!

அப்படிப்பட்டவரிடத்தில் ஒரு ஜீவனை பால்யத்திலேயே கொண்டு சேர்த்துவிட வேண்டும்.

அந்தக் காலத்தில் ஒவ்வொரு பிதாவுக்கும் வேத சாஸ்திரங்கள் நன்றாகத் தெரிந்துதான் இருந்தது. இருந்தாலும் அவரவரும் தம் பிள்ளைகளுக்குத் தாங்களே கற்றுக் கொடுக்காமல் இன்னொரு குருவிடம் கொண்டுபோய் விட்டார்கள். ஏன்? அப்பா - பிள்ளை என்றால் ரொம்பவும் ஸ்வாதீனம் கொடுத்துப் போய்விடும். அப்பாவும் செல்லம் கொடுத்து விடுவார். பிள்ளையும் ஸ்வாதீனத்தினால் அவருக்கு ரொம்பவும் அடங்கி நடக்காமல் ஸ்வாதந்திரியமாக இருக்கப் பார்ப்பான். அடக்கம் (விநயம்) என்பதான வித்யையின் ஆதாரப் பண்பே இல்லாவிட்டால் இவன் என்ன படித்துத்தான் என்ன பிரயோஜனம்?

உபநிஷத்துகளைப் பார்த்தால் இது தெரியும். பாரத்வாஜர் மஹா பெரியவர். ஆனாலும் அவருடைய புத்ரரான ஸுகேசர் என்பவர் ஸமித்தும் கையுமாக குருவைத் தேடித் தேடிப் போய் பிப்பலாதரை அடைந்தார் என்று 'பிரச்னோபநிஷத்' ஆரம்பிக்கிறது. (ஸமித்து என்றால் சுள்ளி. எளிதில் பிரீதி அடைந்துவிடும் அந்தக்கால குருமாருக்கு இதுதான் பெரிய காணிக்கை. அவருடைய யக்ஞ அனுஷ்டானத்துக்கு சுள்ளிதானே முக்கியம்?) இப்படி இன்னும் பல பேரையும் சொல்லியிருக்கிறது. ச்வேதகேது என்ற பிரம்மசாரியைப்

பற்றிச் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இவன் தகப்பனாரிடமே வித்யாப்யாஸம் பண்ணிவிட்டு ராஜ சபைக்குப் போகிறான். அங்கே ராஜாவாயிருந்த ஸத்வித்வானான ப்ரவாஹணர் இவனைக் கேள்விகள் கேட்கிறார். இவனுக்கு ஒரு கேள்விக்குக்கூடப் பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. பிதாவிடமே வித்யாப்யாஸம் பண்ணினால் ப்ரயோஜனமில்லை என்று இங்கே indirect ஆக (மறைமுகமாகச்) சொல்லுகிற மாதிரி இருக்கிறது.

அடக்க குணம் வருகிறது ரொம்பவும் கஷ்டம். அதுவும் கல்வி கற்கக் கற்கத் 'தான் அறிவாளி' என்ற அஹங்காரமும் ஏறிக் கொண்டேதான் வரும் என்பது இந்த ச்வேதகேதுவின் இன்னொரு கதையிலிருந்து தெரிகிறது. இதுவும் சாந்தோக்யத்திலேயேதான் வருகிறது. இவன் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் பிதாவைவிட்டு வெளி ஆசார்யர்களிடம் படித்துவிட்டுத் திரும்புகிறான். தனக்கு எல்லாம் தெரிந்து விட்டது என்று கர்வத்துடன் திரும்புகிறான். அப்போது இவனுடைய பிதாவே கர்வத்தை ஒடுக்குகிறார் – பிரம்மத்தைப் பற்றி அவனிடம் கேட்டு! அவனுக்கு அது அடியோடு தெரியவில்லை என்று அவனே உணர்ந்து, தலைகுனிந்து, தம்மிடம் உபதேசம் வேண்டும்படிப் பண்ணுகிறார்.

அடக்கம் வேண்டும் என்பதற்காகவேதான் 'குருகுல வாஸம்' என்று வைத்து, வீட்டைவிட்டுப் பிள்ளைகளை அங்கே அனுப்பி வைத்தார்கள். இப்போது வீட்டை விட்டு ஹாஸ்டல் என்று வெளியே போகிறபோது, வீட்டில் வளருவதைவிட இவன் இன்னும் ஒழுங்கு தப்பிப் போகிறதைத்தான் அதிகம் பார்க்கிறோம். அந்த நாளில் இப்படி இல்லாமலிருந்ததற்கு முதல் காரணம், ஆசார்யனாக இருக்கப்பட்டவனின் வாழ்க்கை உதாரணம். இரண்டாவதாக, பிரம்மசாரிக்கு வைத்த அனேக நியமங்கள். குறிப்பாகப் பிக்ஷாசர்யம். பிக்ஷாசர்யம் என்றால் பிக்ஷை எடுப்பது என்று அர்த்தம்.

பூணூல் போட்டவுடன் பாலனைப் பார்த்துத் தகப்பனார் '*பிக்ஷாசர்யம் சர*' என்கிறார். 'பிச்சை வாங்கிக் குருவிடம் கொடுத்து, அதில் அவர் கொடுப்பதைச் சாப்பிடும் நியமத்தை மேற்கொள்ளு' என்று அர்த்தம்.

நாற்பது வேலி, ஐம்பது வேலி நிலக் குடித்தனக்காரனா னாலும், தன் புத்திரனை இப்படிப் பிக்ஷாசர்யம் பண்ணும் படிக் குருகுலத்தில் கொண்டு விட்டுவிட வேண்டும்.

பிதா 'பிக்ஷாசர்யம் சர' என்றவுடன் 'பாடம்' என்று இதற்குப் புதுப் பூணூல்காரன் பதில் சொல்ல வேண்டும். 'பாடம்' (Baadham) என்றால் 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று அர்த்தம்.

எத்தனை பணக்காரன் வீட்டுப் பிள்ளையானாலும் குரு குல வாஸத்தின்போது ஒரு கோவணத்தைக் கட்டிக் கொண்டு வீடு வீடாகப் போய் 'பவதி பிக்ஷாம் தேஹி' என்று பிச்சை வாங்க வேண்டும். ஏன் இப்படி வைத்தார்கள்? இவனுடைய அஹங் காரத்தைக் குறைக்க வேண்டும். இவனுக்குப் படிப்பாளி என்ற கர்வம் வந்துவிடக் கூடாது. படிப்பின் வாஸ்தவமான பயனை இவன் அடைய வேண்டுமானால், இவனை விநயமுள்ள வனாக்க வேண்டும் என்பதற்கே இப்படிப் பிக்ஷாசர்யம் என்பதை வைத்திருக்கிறது.

சிஷ்யன் பிக்ஷை வாங்கி வந்ததைக் குருவிடம் சேர்த்து விடுவான். அவர் பத்தினியிடம் கொடுத்துப் போடச் செய் வார். அதாவது சிஷ்யர்களுக்குக் குரு போட்டுத்தான் சாப்பாடு கிடைத்தாக வேண்டும்.

இவன் அகத்திலே சாப்பிட்டுக் கொண்டு, ஸ்கூலிலோ, காலேஜிலோ போய்ப் படிக்கிறபோது, 'வாத்தியார் கிடக்கி றார்' என்று அலக்ஷ்ய புத்தியோடு நினைக்கிறான். அவர் போட்டுத்தான் இவன் சாப்பிட்டாக வேண்டும் என்கிறபோது இப்படி நினைக்க மாட்டான். அவருக்கு அடங்கித்தான் நடப்பான்.

சிஷ்யர்கள் வாங்கிவரும் பிக்ஷை இவர்களுக்கு மட்டு மின்றிக் குருவின் குடும்பத்துக்கும் போதுமானதாக இருக்கும். ஆனாலும் அப்போதிருந்த ஏற்பாட்டில் சிஷ்யன் குருவுக்குச் சோறு போடுகிறான் என்கிற மாதிரித் தெரியாமல், குருவே சிஷ்யனுக்குப் போடுகிறார் என்கிற மாதிரியாகத்தான் ஒழுங்கு செய்திருந்தது.

பிரம்மசாரி சாப்பிடுவதற்குக் கணக்கு இல்லை. வயிறு நிறையச் சாப்பிடலாம். ஆனாலும் நாக்கு ருசிக்காக ஆத்மாபி விருத்தியைப் பாதிக்கும்படியான பதார்த்தங்களைத் தின்னக் கூடாது. இப்போது ஹாஸ்டலில் சுதந்திரமாக இருக்கிற மாணாக்கன் எதை வேண்டுமானாலும் தின்கிறான். அதனால் மனோவ்ருத்தி (மனத்தின் போக்கு) கெட்டுப் போகிறது. குருகுல வாஸத்தில், குரு இப்படிப்பட்ட அப்க்ஷ்யங்களை (உண்ணக் கூடாதவற்றை) சிஷ்யனுக்குப் போட மாட்டார்.

சாதாரணமாக ஒரு வேதத்தையும் அதன் அங்கங்களையும் மற்ற வித்யைகளையும் கற்பதற்குப் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் பிடிக்கும். அதாவது எட்டு வயசுக்குக் குருவிடம் வந்த பையன் சுமார் இருபது வயசு வரையில் குருகுலவாஸம் பண்ணியாக வேண்டும். பதினாலு, பதினைந்து வயசுக்கு மேல் மனஸில் விகாரங்கள் ஏற்படக்கூடிய பருவம். 'காளைப் பருவம்' என்று சொல்கிறபடி காளை மாதிரி இஷ்டப்படி ஓட வேண்டும் என்று வேகம் ஏற்படுகிற சமயம். இப்படிப்பட்ட சமயத்திலே சாந்தராகவும், பிரியராகவும், நல்ல சீலமுள்ளவராகவும் இருக்கிற குருவிடத்திலே படித்துக் கொண்டு பிக்ஷாசர்யம் பண்ணி வருவதானது பிரம்மசாரியின் இந்திரியங்களைக் கட்டுப்படுத்தி, அவனை நல்ல பிரம்ம தேஜஸ் உள்ளவனாக ஆக்குகிறது. சரியாக இந்த விகாரங்கள், வேகங்கள் தோன்றுகிற காலத்திலேயே இவனுக்குக் குருகுல வாஸத்தையும், பிக்ஷாசர்யத்தையும் ஏற்படுத்தினால் அது விபரீதமாகத்தான் ஆகும். பெரிதாக வெள்ளம் வருகிறபோது கரை போடப் பார்த்தால், கரையையும் கரை போட வருகிறவர்களையும்கூட அது அடித்துக் கொண்டு போய்விடும். அந்த மாதிரிதான் இதுவும். அதனால்தான் இவனை இதற்கெல்லாம் ரொம்பவும் முந்தி, ஒரு ஆறு ஏழு வருஷத்துக்கு முந்தியே, எட்டு வயசுக் குழந்தையாக இருக்கிறபோதே, குருகுல வாஸத்துக்கும், பிக்ஷாசர்யத்துக்கும் பழக்கப்படுத்திவிடச் சொல்லுகிறது நம் சாஸ்திரம். காமம் உள்ளே புகுமுன்பே காயத்ரீ புகுந்து இவனைச் சுத்தப்படுத்த ஆரம்பித்து விட்டது. அதுவும், இதரப் பிரம்மசர்ய ஆசிரம நியமங்களும், எல்லாவற்றுக்கும் மேல் பிக்ஷாசர்யமும் இவனுக்கு அடக்கத்தை உண்டாக்கி விடுகின்றன. இதில் இந்திரிய அடக்கமும் சேர்ந்து விடுகிறது. பிரம்மசாரி என்பவன், பேருக்கு அப்படியில்லாமல், வாஸ்தவமாகவே அப்படி இருப்பான்!

இகலோகத்துக்கு ராஜா (ராஜாங்கம்) மாதிரிப் பரலோகத்துக்குக் குரு என்று சொன்னேன். நேராகப் பரலோகத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கிற ஸன்னியாஸ ஆசிரம குருவைப்போலவே, இதற்கு ஆதியில் அஸ்திவாரம் போட்ட வித்யாப்யாஸ குருவும் முக்கியமானவர் என்று சொன்னேன். ராஜாங்கத்துக்குச் சேவை செய்கிறோமல்லவா? வரி கொடுக்கிறோமல்லவா? இப்படியே ஆரம்ப ஆசார்யர், அந்திம ஆசார்யர் இரண்டு பேருக்கும் பண்ண வேண்டும். பணிவிடை புரிய வேண்டும். தக்ஷிணை தர வேண்டும். நாம் ஒருத்தருக்கு ஒன்றைத் தராமல், அவரிடமிருந்து மட்டும் பிரயோஜனத்தை அடைந்துவிட முடியாது. எந்த வஸ்துவானாலும் அதற்கு விலை கொடுத்து வாங்கினால்தான் நம்மிடம் நிலைத்து நிற்கும். ஸன்னியாஸ குருவுக்குத் தக்ஷிணை என்று அதிகம் வேண்டாம். பணிவிடையே முக்கியம். வித்யாப்யாஸ குருவுக்கு இரண்டும் வேண்டும். அவருக்குக் குடும்பம் உண்டு. அதற்குப் பிக்ஷாசர்யம் செய்து பெற்றுவந்த அன்னம் மட்டும் போதாது. இந்தக் குரு யக்ஞாதி கர்மானுஷ்டானங்கள் பண்ண வேண்டியவர். எனவே இதற்கு வேண்டிய திரவியத்தை அவருக்குத் தக்ஷிணையாகத் தர வேண்டும். இப்போது படிக்கிற காலத்திலேயே ஃபீஸ் கட்டுகிற மாதிரி தக்ஷிணை கொடுத்தால், 'நாம் கொடுத்துத்தான் வாத்தியார் பிழைக்கிறார்' என்ற திமிர் வந்து, குரு பக்தி போய்விடும். இதனால்தான், ஒருவன் கல்வியை முடித்துவிட்டு, குருகுல வாஸத்தைப் பூர்த்தி பண்ணி விட்டுத் திரும்புகிறபோதுதான், அவர் கேட்கிற தக்ஷிணையைத் தர வேண்டும் என்று சாஸ்திரத்தில் வைத்திருக்கிறது. குரு செய்ததற்கெல்லாம் பிரதி செய்யவே முடியாது என்றாலும், முடிந்த மட்டும் சேவை செய்து காணிக்கை கொடுக்க வேண்டும்.

சாந்தமும் விநயமும் இருந்தவரையில் வித்யை வளர்ந்தது. இப்போது சாந்தத்தைக் கெடுத்து சலனத்தைக் கொடுத்துத் தடுமாற வைக்க எத்தனை உண்டோ, அத்தனை ஸினிமாவும் கதைப் புஸ்தகங்களும், ஸ்கூலில் படிக்கிற நாளிலேயே வந்து சேர்ந்து விடுகிறது. காமம் புகுந்து விகாரப் படுத்தாத பிரம்மசரியம் என்பது படிக்கிறவனுக்கு இல்லை. சாந்தத்தைக் கெடுத்துச் சலனத்தைப் பெரிதாகக் கொடுக்கிற இன்னொரு சத்ரு குரோதம். அதைத்தான் பள்ளிக்கூட நாளிலிருந்தே இன்றைய அரசியல் கட்சிகள் பசங்களுக்கு ஊட்டி வருகிறது.

சாந்தம் போய், விநயம் போய், அகம்பாவமும் கர்வமும் வந்தபின், அவற்றோடுகூட உண்மையான வித்யையும் போய் விட்டது.

பையன் வீட்டிலேயே ட்யூஷன் கற்றுக் கொண்டால் பையன் யஜமான், வாத்தியார் சேவகன் என்றே அர்த்தம். ஹாஸ்டலிலும், காலேஜிலும்கூடத் 'தான் யஜமான்' என்பதால் தான் ஸ்டிரைக் பண்ணுகிறான். வார்டனையும் ப்ரொபஸரை யும் அடிக்கப் போகிறான். ஏனென்றால் இங்கெல்லாமும் முதலில் பையனிடம் கையை நீட்டிப் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு விடுகிறார்கள். குருகுலத்திலோ கடைசியாகத்தான் தக்ஷிணை. இம்மாதிரி விஷயங்களில் நம் பூர்விகர்களின் ஸைகாலஜி – நுட்பம் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது! பல வருஷம் அவரோடு சேர்ந்து அன்பாகப் பழகினபின் சிஷ்யனுக்கே 'எதைத் தருவோம், எதைத்தான் தரக் கூடாது?' என்று நன்றியும் ஆர்வமுமாக இருக்கும். இம்மாதிரிச் சந்தர்ப்பத்தில் 'இந்திராணியின் குண்டலத்தைக் கொண்டு வா! நாகரத்தினத் தைக் கொண்டு வா!' என்று கேட்ட குருமாரும் உண்டு. ஆனால் இப்படிக் கேட்டவர்கள் அபூர்வமே. சிஷ்யனால் இம்மாதிரி அஸாத்யத்தையும் சாதிக்க முடிகிறது என்று காட்டி அவனைப் பெருமைப்படுத்தவே இவர்கள் இப்படிக் கேட்டார் கள். பொதுவில் எந்தக் குருவும் துராசை பிடித்து எதுவும் கேட்க மாட்டார். அல்ப ஸந்தோஷியாக எதிலும் திருப்திப் பட்டு விடுவார்.

தத்வித்தி ப்ரணிபாதேன பரிப்ரச்னேன ஸேவயா
உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஞானம் ஞானின: தத்வதர்சின:॥

என்று பகவான் கீதையில் சொல்கிறார். 'பரமாத்ம தத்வத் தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், அப்படித் தெரிந்து கொண்டவர்களான ஞானிகளிடம் போ. அவர்களிடம் வணக் கத்தோடு, பணிவோடு (ப்ரணிபாதேன) நடந்து கொள்; அவர்களுக்குச் சேவை பண்ணு (ஸேவயா); கவனமாகக் கேட்டுக் கேட்டு (பரிப்ரச்னேன) உபதேசங்களைப் பெற்றுக் கொள். நீ இப்படியெல்லாம் இருந்தால், அவர்கள் நிச்சயம் ஞானோபதேசம் தருவார்கள்' என்கிறார்.

தத்வ தர்சிகளான ஞானிகளைப் பற்றிச் சொன்னதால் இங்கே தக்ஷிணையைப் பற்றிச் சொல்லவில்லை. சேவையை மட்டும் சொல்லியிருக்கிறது. தைத்திரீய உபநிஷத்தில் 'வித்யாப் யாஸம் செய்விக்கிற குரு இஷ்டப்படும் தக்ஷிணையை அவருக் குக் கொடுக்க வேண்டும்' என்று தெளிவாகச் சொல்லியிருக் கிறது; ஆசார்யாய ப்ரியம் தனம் ஆஹ்ருத்ய.

'இஷ்டப்பட்ட தக்ஷிணையைக் கேள்' என்றதால், அந்தக் குருவானவன் துராசை பிடித்துப் பெரிதாக எதுவும் கேட்டு விடமாட்டான். சிஷ்ய லக்ஷணம் மாதிரியே குரு லக்ஷணமும் உண்டல்லவா?

தைத்திரீயோபநிஷத்தில் ஓர் ஆசார்யரானவர் சிஷ்யன் படிப்பை முடித்துவிட்டு அகத்துக்குத் திரும்பும்போது அவ னுக்குப் பண்ணும் உபதேசத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. இதை உபநிஷத் காலத்திய கான்வகேஷன் அட்ரஸ் (பட்டமளிப்பு விழா உரை) என்று வேடிக்கையாகச் சொல்கிறார்கள்! அதில் "ஸத்யம் பேசு; தர்மப்படி நட; வேத அத்யயனத்தை ஒரு நாளும் விட்டுவிடாதே (அவரவரும் ஸவதர்மப்படியான தொழிலை விடக்கூடாது என்று அர்த்தம்); இந்த வேத தர்மம் என்றைக்கும் நடக்க வேண்டியதாதலால் கிருஹஸ்தாச்ரமம் ஏற்று, ஸந்ததியை உண்டாக்கி, அதற்கு இந்த வேதச் செல்வத்தை (அல்லது வேத விதிப்படி அவரவருக்கும் லோக க்ஷேமார்த்தமாக ஏற்பட்ட கர்மாவைக்) கொடு. தேவ, பித்ரு காரியங்களை ஒரு நாளும் விடாதே. தாயைத் தெய்வமாகக் கொள்ளு: தந்தையைத் தெய்வமாகக் கொள்ளு: ஆசார்யனைத் தெய்வமாகக் கொள்ளு; அதிதியை தெய்வமாகக் கொள்ளு; வேதவிதி மீறாத கர்மாக்களைப் பண்ணு" என்றெல்லாம் சொல்லி விட்டு, குருவானவர், "எங்களிடம் நீ எப்பேர்ப்பட்ட நல்ல நடத்தையை (ஸுசரித்ரத்தை)ப் பார்த்திருக்கிறாயோ அதன்படியே நீயும் நட; வேறு விதமாகப் போகாதே" என்று சொல்கிறார்.

இதிலிருந்து குருவாகப்பட்டவர் மிகுந்த நல்லொழுக்கத் துடன் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று ஏற்படுகிறது.

இப்படித் தங்களுடைய நன்னடத்தையைத் தாங்களே சொல்லிக் கொள்வதுகூட அஹங்காரமாகிவிடும் என்பதால்

உடனேயே, "எங்களைவிடச் சிரேஷ்டமான பிராமணர்கள் எவர்களோ" என்று ஆரம்பித்து, அப்படிப்பட்ட பெரியவர் களிடம் நடந்து கொள்ள வேண்டிய விதத்தைச் சொல்கிறார். சிஷ்யன் மாதிரியே ஆசார்யனுக்கும் விநயம் இருக்க வேண்டும் என்பதால் சொன்ன வார்த்தைதான் இது; உபதேசம் பண்ணு கிற ஆசார்யரும் வாஸ்தவத்தில் ரொம்பச் சிரேஷ்டர்தான் என்றே வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

என்ன செய்வது, எப்படிச் செய்வது என்கிற விஷயங்களில் சிஷ்யனுக்குச் சந்தேகம் வந்தால், அவன் யாருடைய உதாரணத் தைப் பார்த்து அதன்படிச் செய்ய வேண்டும் என்பதைச் சொல் கிறார். 'தீர விசாரித்துத் தெளிவு பெறும் திறமை வாய்ந்தவர் களும், சாஸ்திர முறைப்படியே ஒழுகுபவர்களும், பிறத்தியார் ஏவுதலுக்குக் கட்டுப்படாதவர்களும், குரூர ஸ்வபாவம் இல்லாதவர்களும், அதாவது அன்புள்ளம் படைத்தவர்களும், வெறும் விஷயகாமிகளாக இல்லாமல் தர்மகாமிகளாக, அதா வது அறவழியிலேயே பற்றுள்ளவர்களுமான வேத வித்துக்கள் எப்படி நடப்பார்களோ அப்படி நட" என்கிறார். இங்கே சொன்ன யோக்கியதாம்சங்கள் எல்லாம், உபதேசிக்கிற ஆசார் யருக்கும் இருப்பவை, இருக்க வேண்டியவை என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். இத்தனை காலம் இவன் குருகுல வாஸம் பண்ணி ஆசார்யரோடேயே இருந்து, அவர் நடக்கிற முறைகளைப் பார்த்துக் கொண்டு விட்டான். இப்போது அவரை விட்டு, வீட்டுக்குத் திரும்புகிறான். இனிமேலும் அவன் இதே ஒழுக்கங்களையே பின்பற்ற வேண்டும் என்பதைத்தான் உபநிஷத்தில் ஆசார்யரானவர் எடுத்துச் சொல்கிறார்.

இப்படி நல்ல சீலங்களுடன் இருக்கிற குருவிடம் சிஷ்ய னுக்கு ஏற்படுகிற பக்திதான் குருகுல வாஸத்தின் உயிர்நிலை. சிஷ்யனுடைய விநயம், இந்திரிய நிக்ரஹம், பிற்பாடு இவன் படிப்படியாகப் பெறப்போகிற ஈச்வர பக்தி, ஆத்மாபிவிருத்தி எல்லாவற்றுக்கும் மூலதனம் இந்தக் குருபக்திதான்.

இம்மாதிரிப் பக்தியைத் தாமாகப் பெறக் கூடிய ஸ்வய யோக்யதை இல்லாத குருவாக இருந்தாலும் சரி, சின்ன வயசில், 'இவர்தான் உனக்கு தெய்வம் மாதிரி' என்று ஒரு குருவிடம் சேர்த்துவிட்டு, இவனைப் பிக்ஷாசர்யம் பண்ண

வைத்து, பிக்ஷான்னத்தை அந்தக் குரு போட்டுத்தான் இவன் சாப்பிட்டாக வேண்டும் என்று ஒரு ஏற்பாட்டையும் பண்ணி விட்டால் இதுவே ஒரு பக்தியை உண்டாக்கி விடும். இப்படிக் குருபக்தியோடு கல்வி கற்றால், இப்போது பார்க்கிற மாதிரி அடங்காமை (பல தினுசிலும் அடங்காமை) இல்லாமல், ஒருத்தன் கற்ற கல்வி அவனுக்கு வாஸ்தவமாக க்ஷேமத்தைத் தரும்; லோகத்துக்கும் அவனால் க்ஷேமத்தை உண்டு பண்ணும்.

இதனால்தான், தற்போது போய்க் கொண்டிருக்கிற போக்கு என் ஆசைக்கு முற்றிலும் எதிர்த் திசையில் இருந்துங் கூட, குருகுலவாஸக் கல்வி முறையை எப்படியாவது உயிர்ப் பிக்க முடியுமா என்பதில் நான் ரொம்பவும் விசாரமாயிருக் கிறேன்.

என் ஆசை – பள்ளிக்கூடத்தில் ஒரு வருஷமும் fail-ஆகி விட்டதாகவாவது நினைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொருத்தரும் தங்கள் குழந்தைகளை ஒரே ஒரு வருஷமாவது குருகுல வாஸம், பிக்ஷாசர்யம் பண்ண வைக்க வேண்டும். பன்னிரண்டு வருஷம் என்றால் அடியோடு ஒருத்தரும் கேட்க மாட்டார்கள். அதனால் தான் ஒரு வருஷம் என்று கேட்கிறேன். சின்ன வயஸில் ஒரு வருஷம் இந்தப் பழக்கம் இருந்தாலுங்கூட அதற்கு ஓரளவு நல்ல பலன் ஏற்படும். ஃபெயில் ஆன மாதிரி என்று நான் சொன்னாலும் வாஸ்தவத்தில் இது 'வேஸ்ட்'ாகப் போகாது. ஒரு வருஷ பிக்ஷாசர்ய குருகுல வாஸத்தில் மாணாக்கனுக்கு மூன்று வருஷத்து புத்தி தீக்ஷண்யம் உண்டாகும். அடுத்த வருஷமே பள்ளிக்கூடத்தில் ஒரு 'டபுள் பிரமோஷன்' வாங்கி ஈடு பண்ணி விடுவான். அதோடு குருவிடம் ஒரு வருஷம் தங்கியதில் பிராத ஸ்நானம் (விடியற்காலக் குளியல்), ஸந்தியா வந்தனம் முதலான வழக்கங்கள் படிந்து ஆயுள் பூராவும் நிலைத்திருக்கும்.

இப்போது ஸ்கௌட் காம்ப் (சாரண முகாம்) என்று, குழந்தைகளை ஒரு மாஸம், அரை மாஸம் வெளியூருக்கு அனுப்புகிறீர்கள் அல்லவா? இதையே கொஞ்சம் விஸ்தரித்து ஓர் ஆசார்யனிடத்தில் ஒரு வருஷமாவது கூட வசித்து, பிக்ஷாசர்யம் பண்ணி வரும்படியாக ஏற்பாடு பண்ணுங்கள் என்று சொல்கிறேன். இதனால் அனேக நல்ல பழக்கங்கள்,

கட்டுப்பாடுகள் உண்டாகும்; குரு பக்தி என்பதன் த்வாரா (வழியாக) இத்தனையும் ஏற்படும்.

குழந்தைகளைத் தங்களோடு வைத்துக் கொண்டு பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கப் பிரியப்படுகிற குருமார்களையும், அவர்களிடம் குழந்தைகளை அனுப்பி வைக்கக் கூடிய பெற்றோர்களையும் சமூக உணர்ச்சியின் மூலம்தான் உண்டாக்க வேண்டும். இந்த ஸஹாயத்தைச் செய்யும்படியாக உங்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். படிப்பு முடிந்தபின் தக்ஷிணை தர முடியாத ஏழைக் குடும்பத்தினருக்காகவும் மற்றவர்கள் தர வேண்டும். அனேகமாக இப்படிப்பட்ட வசதியில்லாதவர்கள் தான் குழந்தைகளைக் குருகுல வாஸத்துக்கு அனுப்பக் கூடியவர்கள். அவர்களுக்கான ஸஹாயத்தை அங்கங்கே பத்துப்பேர் சேர்ந்து பண்ணினாலும் போதும். தனியாகப் பெரிய ஸ்தாபனம் என்று ஏற்படுத்தக்கூட வேண்டாம். ஸ்தாபனம் கூடவே கூடாது என்று சொல்வதாக அர்த்தமில்லை. ஆனால் அப்படிப் பெரிய ஸ்கேலில் நடப்பதற்காக நாம் காத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டாம் என்கிறேன். இப்போது நம்மளவில் சாத்யமான அளவுக்கு ஆரம்பித்துவிட வேண்டும் என்கிறேன். நாம் ஒவ்வொருவரும் சொந்த அக்கறை (personal interest) காட்டி, தன்னாலானதைச் செய்ய வேண்டும் என்பதே முக்கியம். இந்த மனோபாவம் வருவதுதான் அவசியம்.

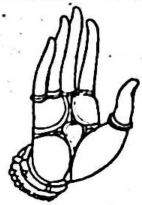
ஜாஸ்தி படிக்கப் படிக்கத்தான் ஜாஸ்தி நாஸ்திகம், ஜாஸ்தி அடங்காமை, ஜாஸ்தி அனாசாரம் என்று இப்போது கொண்டு விட்டிருக்கிறது. இந்த நிலைமை மாற வேண்டுமானால் அதற்கு வழி – ஓர் உதாரணத்துக்குக் காட்டவாவது, மியூஸியக் காட்சி வஸ்து மாதிரியாகவாவது – குருபக்தி என்பதை ஏற்படுத்திக் காட்ட வேண்டும். குருகுல வாஸப்படிப்பு முறையில்தான் குருபக்தி இருந்திருக்கிறது.

போன தலைமுறை வரையில் ஸங்கீதம் ஒன்றிலாவது குருகுல வாஸம் இருந்தது. இப்போது அங்கேயும் போய் விட்டது.

எனவே நாம் இதில் முயற்சி எடுக்க வேண்டும். யார் வருவார்கள் என்று முயற்சி பண்ணாமலே இருந்து விடக்

கூடாது. மனப்பூர்வமாக முயற்சி பண்ணினால் பத்துப் பேராவது பலன் அடையாமல் போக மாட்டார்கள்.

ஈச்வர பக்தியும், அந்த ஈச்வர பக்தி வாஸ்தவமாக ஏற்பட்டு நிலைத்து நிற்பதற்கு வழி செய்கிற குருபக்தியும் அழிந்து போகாமல் இருப்பது , லோக க்ஷேமத்துக்கு ரொம்பவும் அவசியம்.

சரணாகதியே முக்கியம்

குருவுடைய யோக்யதாம்சங்களை (qualifications) பற்றி நிறையச் சொன்னேன். ஆரம்ப கால வித்யா குருவான வேதவித்தானாலும் சரி, நம் ஆத்மாவைப் பரமாத்மாவிடம் சேர்க்கிற ஞான குருவான பிரம்மவித்தானாலும் சரி, இரண்டு பேருக்கும் ஒழுக்கம், பக்தி இரண்டும் முக்கியம் என்று சொன்னேன். பரலோகத்துக்கு வழி காட்டுகிற குரு பிரத்யக்ஷ ஈச்வரன் மாதிரிச் சித்தம் கொஞ்சம்கூடச் சலிக்காதவராக, மஹா ஞானியாக, கிருபா மூர்த்தியாக, பரம சுத்தராக இருக்க வேண்டும் என்றேன். இப்படிப்பட்ட குரு கிடைத்து விட்டால் ஈச்வரனேகூட வேண்டாம் என்றேன்.

ஆனால் இந்த மாதிரி ஒழுக்கமுள்ள வித்யாப்யாஸ குருவோ, ஈச்வரத்வம் நிறைந்த ஆத்ம உபதேச குருவோ எல்லாருக்கும் கிடைக்க முடியுமா? என்று ஒரு யோசனை பிறக்கிறது. சுத்தியாக வேண்டுமென்று நிஜமான தாபம் இருந்தால், அப்படித் தாபப்படுகிறவர்களிடம் பகவானே குருவை அனுப்பித் தீருவான் என்றுதான் சாஸ்திரங்கள் சொல்கின்றன. மாணிக்கவாசகருக்கு ஈச்வரனே குருவாக வந்து குருந்த மரத்தடியின் கீழே இருந்து கொண்டு உபதேசம் பண்ணினான். திருவாசகத்தில் அனேக இடங்களில் மாணிக்கவாசகரே இதைச் சொல்லியிருக்கிறார். இதெல்லாம் நமக்குத் தெரிந்தாலும் சஞ்சலம் உண்டாகிறது.

குரு என்று நாம் தேடிப் போகிறவர் வாஸ்தவத்தில் ஒரு போலியாக இருந்து விட்டால் என்ன பண்ணுவது? அவர் சுத்தரா, இல்லையா என்று நமக்கு எப்படி நிச்சயமாகத் தெரியும்? சுத்தர் என்றே போகிறோம், அப்புறம் வேறு தினுசாகத் தோன்றுகிறது என்றால் என்ன பண்ணுவது? இன்னோரிடத்துக்குப் போகலாம் என்றால், அங்கேயும் இதே மாதிரி ஏமாந்து போக மாட்டோம் என்று என்ன நிச்சயம்? இப்படிக் குழப்பமாயிருக்கிறது. லோகம் பொல்லாதது. நாலு தினுசாகப் பேசும். ஒரு சுத்தரைப் பற்றியே அபவாதமாகச் சொல்லி விடுகிறது. அது நிஜமாக இருந்து விட்டால், நம் கதி என்ன ஆவது? என்று அவரை ஆச்ரயித்தவர்களுக்குப் பயம் உண்டாகிறது.

இதற்கு என்ன பண்ணலாம்? வித்யாப்யாஸ குரு விஷயத்தில் இது பெரிய பிரச்னை இல்லை. அவரிடம் மனுஷ்யர்களுக்குள் நல்ல சிஷ்டர்களால் முடியக் கூடிய ஒழுக்கங்களைத்தான் எதிர்பார்க்கிறோம். இதை அனேகமாக அவர் பூர்த்தி பண்ணி விடுவார். அவர் கிருஹஸ்தாச்ரமிதான் என்பதாலேயே ஸன்னியாஸ குருவுக்கு ரொம்பவும் களங்கமாகிற தப்புகள் இவருக்கு ஏற்படுவதற்கே இடமில்லாமல் போகிறது. அதுவும் தவிர இவரிடம் சிஷ்யனாக இருப்பது பால்யத்தில்தான். அப்போது மனஸ் தோண்டித் தோண்டி எதையும் 'ஜட்ஜ்' பண்ணாது. அதனால் இவரையும் ஜட்ஜ் பண்ணாது. இவர்தான் தெய்வம் மாதிரி என்று ரொம்பவும் இளமனஸில் ஏற்றிவிட்டதால், அது அப்படியே நினைத்துக் கொண்டு பக்தியோடு இருந்துவிடும்.

ஆத்ம சுத்திக்கும், மோக்ஷத்துக்கும் என்றே ஏற்பட்ட இன்னொரு குருவைப்பற்றித்தான் பிரச்னை (problem). அவர் பூர்ணமானவர் என்று நாம் எப்படி நம்புவது? அவரிடம் தோஷம் தெரிந்தால் என்ன பண்ணுவது? குரு என்று வந்தோம். தப்பானவர் என்று விட்டுப் போனால், அது குருத்ரோஹமா, பாவமா? தப்பானவர் என்று நாம் நினைத்ததே, தப்பாக இருந்துவிட்டால்...?

இந்த மாதிரிச் சங்கட நிலையில் என்ன செய்யலாம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறதைச் சொல்கிறேன். குருவின் யோக்ய தாம்சம் பற்றி முன்னே சொன்னதையெல்லாம் இப்போது

நானே வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டுவிடப் போகிறேன்! அதாவது, குருவுடைய யோக்யதாம்சத்தையே பார்க்காதீர்கள் என்கிறேன். வித்யாப்யாஸக் குருவிடம் குழந்தை சிஷ்யன் இருக்கிற மாதிரியே, மோக்ஷ மார்க்கத்தைக் காட்ட வேண்டிய இவரிடம் வயதான சிஷ்யர்களும் இருந்துவிட வேண்டும் என்கிறேன். அதாவது அவரிடத்தில் முழு நம்பிக்கை வைத்துவிட வேண்டும். அது கண்மூடித்தனம் என்று மற்றவர்கள் சொன்னாலும் சொல்லிவிட்டுப் போகட்டும்.

குரு வேண்டும் என்று தேடினோம். சுத்தமானவர், பூர்ணமானவர் என்று நம்பித்தான் இவரை ஆச்ரயித்தோம். இவரிடம் வந்தபோது இவர் அசுத்தமானவர், அபூர்ணமானவர் என்று நாம் நினைக்கவில்லை. அப்படி நினைத்தால் வந்தேயிருக்க மாட்டோம். வந்தபின் இப்போது சந்தேகம் ஏற்பட்டுவிட்டதென்றால் என்ன செய்யலாம்? இன்னொருவரிடம் பேசவதென்றால் அவர் கதையும் பிறகு எப்படியாகுமோ என்று ஒரு பயம். இன்னொரு பயம். குரு என்று இவரை வரித்துவிட்டு, இன்னொருவரிடம் போனால் பாதிவ்ரத்ய தோஷம் (கற்பில் தவறுவது) போல், குருத்ரோஹம் என்ற பாபம் ஸம்பவிக்குமோ என்பது.

இந்த நிலையில் ஒரே 'ஸொல்யூஷன்' (தீர்வு), யோக்யதாம்சத்தைப் பார்க்காமலிருந்து விடுவதுதான் என்று தோன்றுகிறது. நாம் குருவைத் தேடினபோது, இவர்தான் கிடைத்து, இவரைத்தான் வரணம் செய்ய வேண்டியிருந்தது என்றால், ஈச்வரனே இவரைத்தான் நமக்குக் குருவாக அனுப்பி வைத்திருக்கிறான் என்றுதானே அதற்கு அர்த்தம்? அப்படியே வைத்துக் கொள்வோம். குருவை ஈச்வரன் அனுப்பினான் என்று மட்டுமில்லாமல் ஈச்வரனே குருவாக வந்திருக்கிறான் என்று பாவிக்கும்படித்தானே சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது! இவர் மனுஷ்ய குரு என்கிறவரையில்தான் இவர் நிர்த்தோஷமானவரா, தோஷமானவரா என்ற கேள்வி வருகிறது. இவரே ஈச்வரன் என்று நம்பிவிட்டால், இந்தக் கேள்விக்கே இடமில்லை. தோஷமுள்ள ஈச்வரன் என்று உண்டா என்ன? ஈச்வரனிடத்தில் தோஷம் மாதிரி ஏதாவது தெரிந்தால்கூட, அதுவும் நம் திருஷ்டி தோஷம்தானே? இப்படியே குருவைப் பற்றியும் நினைத்துவிட்டால் போகிறது. இவர் ஈச்வரனே

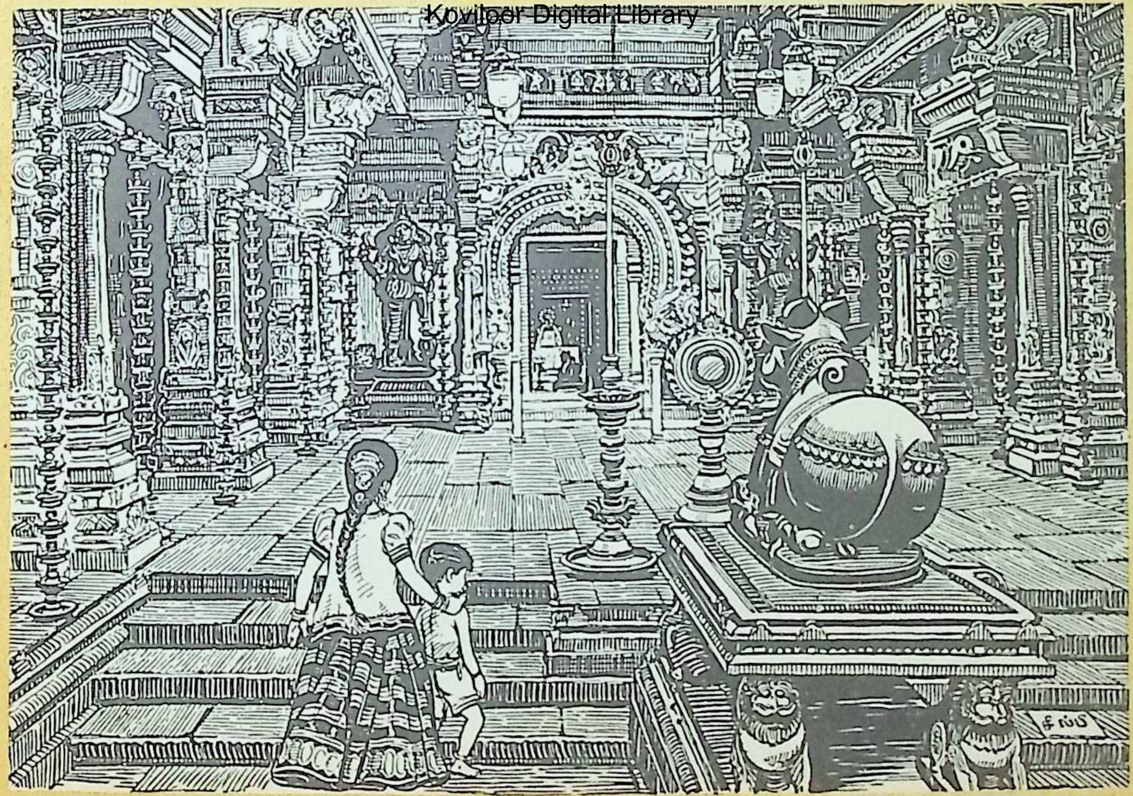
என்று வைத்துவிட்டால் இவரைவிட்டு இன்னொருவரிடம் போவதற்கும் இடமில்லை. ஈச்வரன் ஒருத்தன்தானே? ஓர் ஈச்வரனை விட்டு இன்னொரு ஈச்வரனிடத்தில் போவது என்பது பரிஹாஸமான விஷயமல்லவா?

அதனால் குரு என்று ஒருத்தரை அடைந்த பிறகு, அவர் எப்படியானாலும் இருக்கட்டும் என்று நாம் நம் பக்தியில் இறங்காமல், சலிக்காமல் அவரையே உபாஸித்து வர வேண்டும்; சிச்ருஷை பண்ண வேண்டும். இப்படிப் பண்ணினால் கடைசியில் ஈச்வரன் அவர் மூலமே நமக்குச் சுத்தியை, ஞானத்தைக் கொடுத்து விடுவான். அவர் மோக்ஷத்துக்குப் போனாலும் போகாவிட்டாலும் நாம் போய்விடுவோம்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

அத்வைதம் என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள் இடம் பெறுகின்றன.

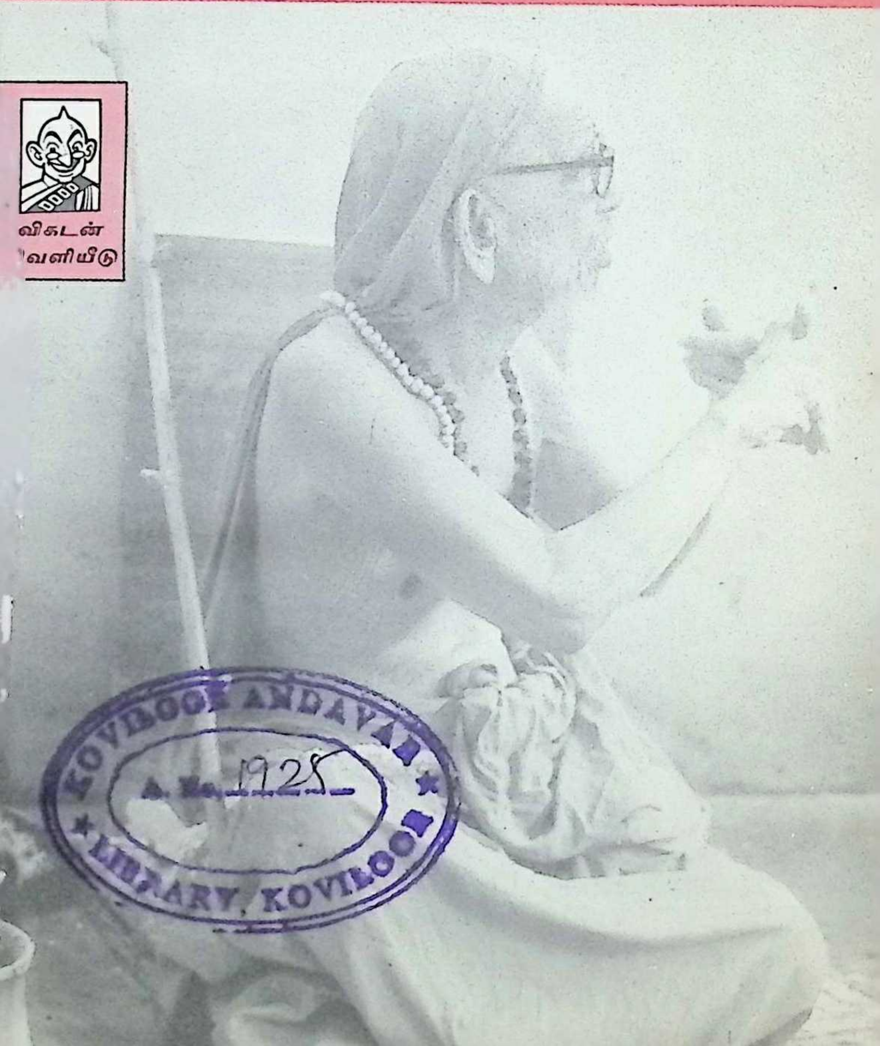

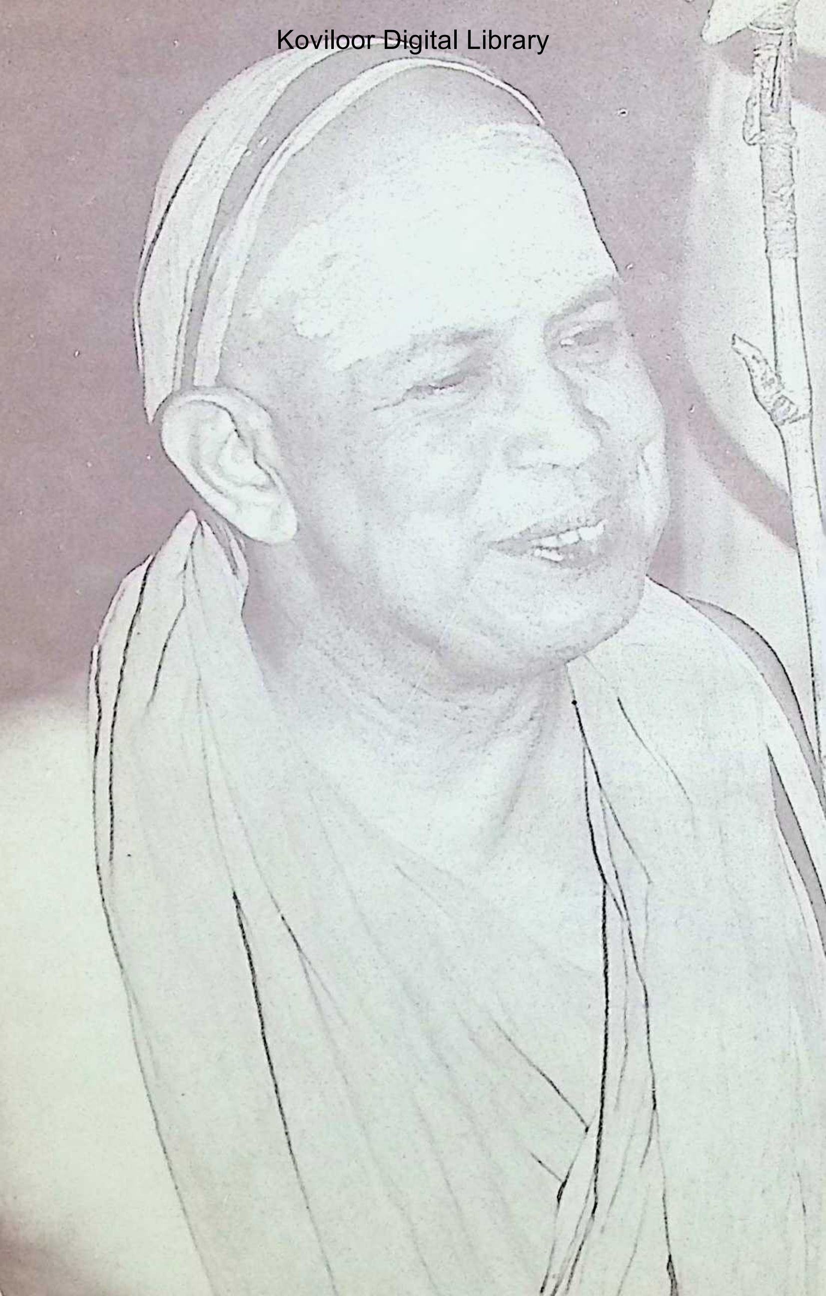

திருவண்ணாமலை – அருணாசலேச்வரர் சன்னிதி

அருள் உரை

விகடன் வெளியீடு

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

19

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: ஜூலை 1993

பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) இரண்டாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை - 600 002.

குரு

சரணாகதியே முக்கியம்

தூர்த்த குணம், கெட்ட பழக்கமுள்ள குருவை உபாஸிக்கிறோம் என்று உலகம் பரிஹாஸம்தான் செய்யும். செய்துவிட்டுப் போகட்டும். இதனால் நமக்கு எந்த அளவு நஷ்டம் வந்தாலும் வந்துவிட்டுப் போகட்டும். முடிவில் இதற்கெல்லாம் ஈடு செய்வதான பரம லாபம் கிடைக்காமற் போகாது. நமக்கென்று லாப-நஷ்டம், மானாவமானம் பார்க்காமல், ஓரிடத்தில் நம்பி சரணாகதி பண்ணிவிட்டால், முடிவில் அதற்காக ஈச்வரன் பரம லாபமான ஆத்ம ஞானத்தைக் கொடுத்துவிடுவான்.

லோகத்தில் லாப நஷ்டம் என்பவை உண்மையில் நிரந்தரமாக இல்லை. அவை கொஞ்ச நாள் இருப்பதுபோலத் தோன்றுவதுதாம். ஆதலால் பாக்கி இடங்களில்தான் லாப-நஷ்டம் பார்த்தாலும் பார்க்கலாம்; குருவிடத்தில் மட்டும் லாப-நஷ்டம் பாராமல் சரணாகதி பண்ணிவிட வேண்டும்.

> பூமௌ ஸ்கலித பாதானாம் பூமிரேவ (அ)வலம்பனம்।
> த்வயி ஜாத (அ)பராதானாம் த்வமேவ (ஆ)லம்பனம் குரோ॥

மாடியிலிருந்து விழுந்தால் பூமி தாங்கும். மரத்திலிருந்து விழுந்தாலும் தாங்கும். பூமியிலேயே தடுக்கி விழுந்தால்? அப்போதும் பூமிதான் தாங்கும். ஈச்வர அபசாரத்தை குருவினிடம் சொல்லித் தீர்த்துக் கொள்ளலாம். குருவிடம் அபசாரம் பண்ணினால், எங்கே அபசாரம் பண்ணினோமோ

அங்கேயேதான் நிவர்த்திக்கும் போக வேண்டும்.

குரு ஒருவரைத் தேட வேண்டுவது நமது கடமை. மனம் மாறாமல் இருக்க வேண்டுமென்று பெரியவர்களை நாம் தேடுகிறோம். மனஸை அர்ப்பணம் பண்ணுவதைப் பிரதான மாக வைத்துக் கொண்டால் யாராயிருந்தாலும் ஸரி; போதும். இன்னும் சொல்லப் போனால், குரு நல்லவராக இருந்தால் அவரிடம் பக்தியாய் இருப்பதில் நமக்கு என்ன பெருமை? யோக்கியதை இல்லாத ஒருவர் குருவாக இருந்தும், அவரிடம் அடங்கியிருந்தாலே மனஸு நல்ல பக்குவம் அடையும். 'ஈசுவரன் நம்மைப் பரீக்ஷித்து மனஸின் பக்குவத்தைத் திடப் படுத்தவே இப்படி ஏற்பட்டிருக்கிறது; இதனால்தான் அதிகப் புண்ணியம் உண்டு' என்று வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். மஹாமகக் குளத்தில் ஊற்றுப் போட்டு ஜலம் இறைத்தால் அதில் வெள்ளைக்காரன்கூட ஸ்நானம் பண்ணுவான். எவ்வ ளவு சேறானாலும் 'இது புண்ய தீர்த்தம்' என்று முழுகினால் தான் உண்மையான பக்தி இருக்கிறதென்று அர்த்தம். இப்படி நம்மையே பரீக்ஷித்துக் கொள்ளலாம். மஹான்களை அடை கிறது நம்முடைய மனோபக்குவத்தைப் பரீஷிக்க விரும்பாத சோம்பலால்தான். அவர்கள் பெரியவர்களாக இருந்தால் நமக்கு ஒரு பெருமையும் இல்லை. நம்முடைய பக்தியும் பிரயோஜனப் படவேண்டும். ஒரு மஹாக்ஷேத்ரத்தின் கோயி லில் அர்ச்சகர் மிகவும் அசுத்தியாக இருக்கிறாரென்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். அதற்காக நாம் தரிசனம் செய்யாமல் இருக் கிறோமோ? நாம் அர்ப்பணம் பண்ணுவதுதான் லாபம். குரு மஹானாக இல்லாவிட்டாலும், நாம் பக்தியில் திடமாக இருந் தால் அதிகப் புண்ணியம் உண்டாகிறது.

நம் மனம் போகிற வழியில் விடாமல் எங்கேயோ ஓரிடத்தில் அதை அடக்கிப் போட்டுச் சரணாகதி பண்ணிவிட் டால் போதும். நம்மைக் காப்பாற்றப் போகிறவர் என்று முதலில் ஒருத்தரை நம்பினபோது அவரிடம் பண்ணின சரணாகதியை, எக்காலத்திலும் மாற்றிக் கொள்ளாமலிருந்து விட்டால் எந்தப் பிரயோஜனத்துக்காக இந்தக் குருவிடம் நாம் வந்தோமோ, அது ஈச்வர ப்ரஸாதமாகக் கிடைத்துவிடும்!

அத்வைதம்

அத்வைதம்

அத்வைதம் என்பது என்ன? அதனால் நமக்கு என்ன உபயோகம்? வாஸ்தவமாகவே நாம் அதிலிருந்து பிர்யோஜனம் அடையலாமா? முடியாதா? இவ்வளவும் பெரிசாக தத்வம், தத்வம் என்ற அளவில் மட்டும் உள்ளதா? அனுபவத்தில் பிரயோஜனம் ஆகுமா? – என்பவற்றை ஆலோசிப்போம்.

'அத்வைதம்' என்பதன் அர்த்தம் என்ன? 'இரண்டாவது இல்லாதது' என்பதுதான் அதன் அர்த்தம். இரண்டாவது இல்லை என்பது நமக்கு நடைமுறை அனுபவமல்ல. ஆயிரக் கணக்கான வஸ்துக்கள்தான் நமக்குத் தெரிகின்றன. அப்படி இருக்க இரண்டாவது வஸ்துவே இல்லை என்று ஏன் சொல்ல வேண்டும். அப்படி இரண்டாவது இல்லாததனால் நமக்கு என்ன லாபம்?

நாம் எதற்காகப் பிரயத்தனம் செய்கிறோமோ அது அத்வைதத்தால்தான் கைகூடும். நாம் எதற்காகப் பாடுபடுகி றோம்? நமக்கு வரும் கஷ்டமெல்லாம் நிவர்த்தியாக வேண்டு மென்று பாடுபடுகிறோம். நாம் செய்யும் அத்தனை காரியமும் கஷ்டம் போய் ஸுகம் உண்டாக வேண்டும் என்பதற்குத் தானே? அந்தக் கஷ்ட நிவர்த்தி இந்த அத்வைதத்தால்தான் சாச்வதமாக உண்டாகும். தரித்ரம், பசி, அவமானம், வியாதி, வியவஹாரம், மனஸ்தாபம் முதலியவைகளை நிவர்த்தி செய் வதற்காக நாம் கஷ்டப்படுகிறோம். ஆனால் எந்த ஊரிலாவது இந்தக் கஷ்டம் இல்லாமல் இருக்கிறதா? இல்லை. ஒரு கஷ்டம் போனால் இன்னொன்று வரத்தான் செய்கிறது. எப்போதும்

ஸௌக்கியமாக இருப்பதென்பது நாம் செய்கிற பிரயத்தனங்களால் ஸாத்யமே இல்லைதான். ஆனாலும், நாம் துக்க நிவர்த்திக்காகப் பிரயத்தனம் பண்ணிக் கொண்டேயிருக்கிறோம். நம்முடைய லௌகிகப் பிரயத்தனங்களால் தற்கால சாந்தி மட்டும் உண்டாகிறது. ஒரு வியாதிக்கு மருந்து கொடுத்து அதை நிவர்த்தி செய்துவிட்டால் வேறொரு வியாதி வருகிறது. இப்படி உள்ள கஷ்டங்களை நீக்குவதற்கான நிரந்தரமான உபாயம் அத்வைதம்தான்! அதனால் பசி, வியாதி, சாவு, அவமானம், வியவஹாரம், கோபம், தரித்திரம் முதலியவை என்றைக்கும் வராமலிருக்கும்படியாகப் பண்ணிக் கொண்டு விடலாம்.

இப்படியெல்லாம் நாம் ஏன் துக்கப்படுகிறோம்? தரித்திரம், பசி, மானம், கௌரவம் முதலியன எல்லாம் நமக்கு இருப்பது தான் காரணம். இவை இல்லாமல் இருந்தால் நல்லது. துக்கமே தெரியாது. ஆனால் இவை இருக்கின்றனவே! சரி, இவை ஏன் வருகின்றன? இவை வரும் வழி எது என்று பார்ப்போம். நமக்குத் துன்பம் தரும் பசி, வியாதி முதலானவையெல்லாம் உடம்பு இருக்கும் வரைக்கும் இருக்கும். உடம்பு இருப்பதால் தான் இவை வருகின்றன. இந்த உடம்பு போய்விட்டால் மற்றோர் உடம்பு வருகிறது. அந்த உடம்புக்கும் பசி, தாகம், வியாதி முதலியவையெல்லாம் வருகின்றன. அதாவது உடம்பு இருக்கிற வரையில் கஷ்டமுண்டு; துக்கம் உண்டு. ஆகவே உடம்பில்லாமல் பண்ணிவிட்டால் நமக்கு இந்தக் கஷ்டங்களெல்லாம் இல்லாமல் போகும்.

நமக்குப் பல பிறவிகள் உண்டாகின்றன. அந்தப் பிறவிகளுக்கெல்லாம் காரணம் என்ன? உடம்பு எதனால் வருகிறது? முன் ஜன்மத்தில் பண்ணிய பாப – புண்ய பலன்களை நாம் அனுபவிக்க வேண்டும். ஆத்மாவால் பாப புண்யங்களை அனுபவிக்க முடியாது. ஆத்மாவை நெருப்பால் சுட முடியாது. சந்தனத்தை அப்பிக் குளிரச் செய்துவிட முடியாது. ஆகையால் கர்மாவை அனுபவிப்பதற்காக ஓர் உடம்பு வேண்டியிருக்கிறது. நாம் செய்த பாப – புண்ய பலனாகக் கடவுள் நமக்கு உடம்பைக் கொடுத்து அதையே 'நான்' என்று நினைக்கச் செய்து தண்டிக்கிறார். நாம் செய்த பாபத்திற்காக ஈச்வரன்

உடம்பைக் கொடுத்து நம்மைச் சிக்ஷை செய்கிறார். இந்த உடம்பு போனதோடு பாபம் போகா விட்டால் மறுபடியும் உடம்பைக் கொடுத்துச் சிக்ஷிக்கிறார். ஆகையால் நாம் பண்ணு கிற பாபம்தான் உடம்புக்குக் காரணம். இனிமேல் பாபம் பண்ணாமல் இருந்தால் உடம்பு வராது. 'பாபம் பண்ணக் கூடாது' என்ற நினைவு தினமும் இருக்க வேண்டும்!

பாப – புண்யத்துக்குக் காரணம் என்ன? அவற்றைச் செய்யாமல் நிறுத்த இஷ்டமிருக்கிறது; ஆனால் முடியவில்லை. ஒரு மரத்தை தழைக்காமற் செய்ய வேண்டுமானால் கிளை களை வெட்டினால் முடியாது; அடி மரத்தை வேரோடு வெட்டவேண்டும். வீட்டுக் கூரையிலே திரும்பத் திரும்பக் கறையான் புற்று உண்டாகிறது என்றால், மேலெழுந்த வாரியாக அந்தக் கூட்டைப் பெயர்த்தால் போதுமா? போதாது. இன்னோரிடத்தில் புற்று முளைக்கத்தான் செய்யும். கறையான் வைக்கும் தாய்ப்பூச்சியைப் பிடித்து அழித்தால் தான் புற்று எங்கும் எழும்பாமலே போகும். அதுபோலப் பாபத்துக்கு மூல காரணத்தை அறிந்து, அதையே அழிக்க வேண்டும். பாபத்துக்கு மூலம் என்ன? கெட்ட காரியத் தினுடைய பலன்தான் பாபம். கெட்ட காரியம்தான் பாப மூலம். கெட்ட காரியம் எதனால் செய்கிறோம். நமக்கு ஒரு வஸ்து வேண்டும் என்ற ஆசையிருக்கிறது. அதை அடைவதற் குக் குறுக்கு வழிகளில் போகிறோம். அது பாபம். அதாவது, பாபம் செய்யக் காரணம் ஆசை. ஒரு வஸ்து அழகாக இருந் தால் ஆசை உண்டாகிறது. நல்ல பதார்த்தங்களைக் கண்டால் நமக்கு வேண்டுமென்று ஆசை தோன்றுகிறது. அது நல்லது என்ற இச்சை உண்டாகிறது. இந்த இச்சையைப் பூர்த்தி பண்ணக் காரியங்கள் செய்கிறோம். இந்திரியங்கள் ஒன்றை அழ்கானதென்று அறிவதுதான், ஆசைக்குக் காரணம்.

இத்தனை நாழி நான் சொன்னதிலிருந்து ஏற்படுவது என்ன வென்றால்,

நாம் செய்யும் பாபத்துக்கு உடம்பு தண்டனை. பாபத்துக்கு மூலம் கெட்ட காரியம். கெட்ட காரிய்த்துக்கு மூலம் ஆசை. ஆகையால் நம் கஷ்டம் அனைத்துக்கும் மூல காரணமாகிய ஆசையை நிவர்த்தி பண்ணினால்தான், நிரந்தரமான துக்க

நிவர்த்தி உண்டாகும். ஆசையை எப்படி நிவர்த்திப்பது?

வேதத்துக்குச் சிகரமாக இருக்கும் வேதாந்தம் இந்தத் துக்க நிவர்த்திக்குத் தக்க வழியைச் சொல்கிறது!

ஆசையும் த்வேஷமும் நமக்கு அன்யமாக, நம்மைவிட வேறாக, இரண்டாவதாக இருக்கும் வஸ்துக்களிடத்தில்தான் உண்டாகின்றன. நம்மிடத்திலேயே நமக்கு ஆசையும் உண்டாவதில்லை; வெறுப்பும் உண்டாவதில்லை. ஆனபடியால் இப்போது வேறேயாக உள்ள பொருள்களிடத்தில் ஆசை உண்டாவதால், அவற்றையும் நாமாகவே பண்ணி விட்டால் ஆசை உண்டாகாது அல்லவா? நம்மிலும் வேறாக ஒன்று இல்லாமல் எல்லாவற்றையும் நாமாகப் பண்ணினால் ஆசை உண்டாகாது. ஆசை இல்லா விட்டால் கெட்ட பிரயத்தனம் இல்லை. அதனால் பாபம் இல்லை. பாபம் இல்லாத பொழுது தேகம் இல்லை. அது இல்லா விட்டால் துக்கம் இல்லை. வாழ்நாள் பூராவும் நாம் பல பிரயத்தனங்கள் பண்ணியும் சாச்வதமாகப் போக்கிக் கொள்ள முடியாத துக்கமானது, இப்படி நமக்கு வேறாக இரண்டாவது வஸ்து இல்லை என்று ஆக்கிக் கொள்வதனால்தான் கைகூடுகிறது. இப்படி 'இரண்டு இல்லை' என்பதுதான் அத்வைதம்.

இரண்டாவது ஒன்று இருந்தால், அது நம்மைவிடச் சக்தி உள்ளதாக இருந்தால், பயம் உண்டாகிறது. அழகாக இருந்தால் ஆசை உண்டாகிறது; சித்த விகாரம் உண்டாகிறது. இரண்டாவது இல்லா விட்டால் ஆசை இல்லை; த்வேஷம் இல்லை; பயம் இல்லை. இப்படி இரண்டாவது இல்லாமல் பண்ணுவதுதான் அத்வைதம். இரண்டாவது இல்லையானால் பயம் நீங்குகிறதென்று உபநிஷத் சொல்கிறது. இரண்டாவதாக ஒன்றை நினைத்து விட்டாயோ பயத்துக்கு விதை போட்டு விட்டாய் என்கிறது: த்விதீயோத்வை பயம் பவதி —பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்.

பிரபஞ்சத்தில் பலர் இருக்கிறார்களே, இவர்களெல்லாம் ஒன்றாக எப்படி ஆக முடியும்? இரண்டாவது இல்லாமல் எப்படிப் பண்ணுகிறது?

வேதாந்தம் இந்த லோகத்தில் நாம் பல வஸ்துக்களாகக்

காண்பவற்றையெல்லாம் பொய் என்கிறது. எல்லாம் ஈச்வர ஸ்வரூபம் என்று சொல்லுகிறது. நமக்கு அப்படித் தோன்ற வில்லையே! எல்லாம் ஈச்வரன் என்பது நிஜமானால், நமக்குத் தோன்றுவது பொய்யாக வேண்டும். நமக்குத் தோன்றுவது நிஜமானால், எல்லாம் ஈச்வரன் என்பது பொய்யாக இருக்க வேண்டும். நமக்குத் தோன்றுவது நிஜமாக இருந்தால் நமக்குக் கஷ்டம் வரக் கூடாது; ஆனால் கஷ்டம் வருகிறது. வேதாந் தத்தை அனுபவமாக்கிக் கொண்ட மஹான்கள், ஞானிகள்தான் நம் மாதிரித் திண்டாடாமல் ஸதாவும் ஆனந்தமாக இருக்கிறார் கள்; கஷ்டமே தெரியாமல் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் வேதாந்தம் சொல்வதுதான் நிஜம். அது உண்மையானால், எல்லாம் ஈச்வர ஸ்வரூபம் என்பது உறுதியாக வேண்டும்.

லோகமெல்லாம் மெய்யான ஒரே வஸ்துவென்று அத்வை தம் சொல்கிறது. நமக்கு வஸ்துக்களாகத் தோன்றுவதெல்லாம் பொய். இந்தத் தோற்றங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமான வஸ்து வொன்றே மெய்.

மெய்யான வஸ்துவை பிரம்மம் என்றும், ஆத்மா என்றும் அத்வைதம் சொல்லும். லோக வழக்கில் ஈச்வரன் என்கிறோம். பிரம்மம் நிர்குணமானது, ஈச்வரன் ஸகுணமானவன் என்கிற பாகுபாட்டை இங்கே நான் சொல்லவில்லை.

எல்லாம் ஈச்வரன் என்றால் நாம் மட்டும் வேறேயா? நம்மையும் அந்த ஈச்வரனாகக் கரைக்க வேண்டும். அப்பொழுது இரண்டாவது என்பது இல்லை. நாம் இப்பொழுது வெவ்வேறாகப் பார்க்கிறோம். எல்லாம் ஈச்வரனாகப் பார்ப்பதுதான் நிஜப் பார்வை. இரண்டாவது இல்லாமல் நாமும் கரைந்து விட்டால் நல்லது உண்டாகும். துக்கம் இல்லாமல் போகும். லோகத்தில்கூட இரண்டு மனஸு கள் ஒன்றானால் சண்டையில்லை. அதுபோல எல்லாம் ஈச்வரனாகி ஒன்றாகிவிட்டால் எந்தக் கிளர்ச்சியும் இல்லை. ஒரே சாந்திதான். அப்போது எல்லாம் நாமாக ஆகிறோம். நமக்கே நம் மேல் ஆசை அப்பொழுது ஏற்படாது. ஆசையில் லாவிட்டால் பாபம் இல்லை; பாபம் இல்லையென்றால் தேகம் இல்லை. இந்தத் தேகம் இருக்கிறபோதே அது இல்லை என்ற ஞானம் உண்டாகிவிடும். இது போனபின் இன்னொரு

தேகம் வராது. அப்படியே அத்விதீயமான ஆனந்தத்தோடு ஒன்றாகியிருப்போம். தேஹம் இல்லாவிட்டால் துக்கமே இல்லை. அந்தத் துக்க நிவர்த்திக்கு அத்வைதம் மருந்து. இரண்டாவது இல்லாமற் பண்ணுவது அத்வைதம். எல்லாம் பகவானாகப் பார்ப்பது அத்வைதம். உள்ளதை உள்ளபடிப் பார்ப்பதுதான் அத்வைதம்.

நாம் தூங்குகிறோம்; தூங்கி விழிக்கிறோம். தூங்கும் போதே சில சமயங்களில் ஸ்வப்பனம் உண்டாகிறது. விழித்துக் கொண்ருப்பது ஜாக்ரத் அவஸ்தை. கனவு காண்பது ஸ்வப் பனாவஸ்தை. நன்றாகத் தூங்குவது ஸுஷுப்தி. இப்படி மூன்று அவஸ்தைகள் இருக்கின்றன. 'நாம் விழித்துக் கொண் டிருப்பது வேலை செய்வதற்காக. நன்றாகத் தூங்குவது வேலை செய்த சிரமமெல்லாம் போவதற்காக. இந்த இரண்டுமே போதுமே. ஸ்வப்பனம் எதற்காக இருக்கிறது?' என்று யோசித்துப் பார்த்தேன். ஈச்வரன் எங்கும் இருக்கிறார், அவர் அத்வைத ப்ரம்மம், எல்லாம் ஆத்ம ஸ்வரூபம் என்பதை நிரூபித்துக் காட்டுவதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகவே இந்த ஸ்வப் பனத்தை அவர் உண்டாக்கி இருக்கிறார் என்று தோன்றியது. கனவு காண்பதற்கு வேறு ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லை. இந்த லோகம் நமக்குப் பலவாகத் தோன்றுவது ஸ்வப்பனத்தைப் போல இருக்கிறது. ஸ்வப்பனத்தில் என்ன என்னவோ கஷ்டங் களும் ஸுகங்களும் வருவதாகத் தோன்றுகின்றன. ஸ்வப்பனம் முடிந்தால் ஒன்றும் இருக்கிறதில்லை. ஸ்வப்பனம் பார்த்த பொழுது இருந்ததாகத் தோன்றிய உடம்புகூட இருப்பதில்லை. இப்படி ஸ்வப்பனம் கண்டோம் என்று அறிந்து கொண்ட ஒருவன்தான் மிச்சம். இந்த ஒரே ஒருவனின் எண்ணந்தான் கனவுலகில் அவன் கண்ட அத்தனை பேர்களும், அத்தனை வஸ்துக்களும்! ஸ்வப்பனத்தில் இருந்த இவை எல்லாம் விழிப் பிலே போய்விடுகின்றன. இதே மாதிரி ப்ரபஞ்ச ஸ்வப்பனத் திலிருந்து நாம் விழித்துக் கொண்டால் பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஸகல வஸ்துக்களும் பொய்யாகப் போய், அவற்றைக் கண்ட அறிவு ஒன்றுதான் மிஞ்சம். ஸத்யமான வஸ்து அதுதான். அதற்குத்தான் அத்வைதம் என்று பெயர். ஆயிரக்கணக்காகப் பார்ப்பது த்வைதம். நாமெல்லாரும் அத்வைதத்தை நம்புகிற வர்கள். ஆயினும் இப்போது அனுபவத்தில் த்வைதமாகிய கனவு காண்கிறோம்.

இதிலிருந்து விழித்தால் அது அத்வைத நிலை. அந்த ஸித்தாந்தம் நினைவிலாவது இருந்தால் லக்ஷத்தில் ஒருவனாவது அந்த நிலையை அடையப் பிரயத்தனம் பண்ணுவானென்றுதான் பெரியவர்கள் அத்வைத சாஸ்திரங்களை எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். காசியில் கங்கையிருக்கிறது என்று தெரிவது மட்டும் போதாது. டிக்கட் வாங்கிக் கொண்டு ரயில்வே ஜங்க்ஷனெல்லாம் தாண்டி, ரயிலில் தூங்காமல் போய்க் காசியைச் சேர்ந்து, கங்கா ஸ்நானம் செய்து அனுபவத்தில் நாம் சுத்தியாக வேண்டும்.

அத்வைத நிலை வாக்கும் மனமும் அடைய முடியாமல் திரும்புமிடம் என்று வேதமானது சொல்கிறது.

யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மனஸா ஸஹ॥
(தைத்திரீயோபநிஷத்)

என்று வேத வாக்யம் சொல்கிறது. மனஸால் நினைக்க முடியாவிட்டால் எப்படித் தெரிந்து கொள்வது? வேதம் சொல்வதன் அர்த்தம் என்ன? அத்வைத ஸத்தியம் மனஸால் நினைக்கக் கூடியதல்ல என்பதன் அர்த்தம் என்ன? பரமாத்மாவை மனஸால் நினைக்கலாம், அறியலாமென்றால், அந்தப் பரமாத்மா அறியப்படும் பொருள் ஆகிறது. இப்படிச் சொன்னாலே அறிபவன் அதற்கு வேறு ஆவான் என்று ஆகிவிடுகிறது. இது தப்பு. அறிகிற ஜீவாத்மா, அறியப்படும் பரமாத்மா என்று இரண்டு பேர்வழிகள் இருந்து விட்டால் அது த்வைதம்தான். அறிகிறவனும் அறியப்படுபவனாகி விட்டால்தான் அத்வைதம். இதனால்தான் 'பரமாத்மாவை எனக்குத் தெரியும் என்பவனுக்குத் தெரியாது; தெரியவில்லை என்பவன்தான் தெரிந்தவன்' என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

யஸ்ய அமதம் தஸ்ய மதம், மதம் யஸ்ய ந வேத ஸ:॥
(கேனோபநிஷத்)

அறியப்படவில்லை யென்றால் என்ன? அது வேறாக இருந்து அறியப்படுவதில்லை என்பதே அர்த்தம். விளக்கைக் காட்ட வேறு விளக்குக் கொண்டு வந்தால் அதற்கு அர்த்தமில்லை. விளக்கைத் தெரிந்து கொள்ள வேறு ஒன்றும் வேண்டாம். அதுபோல் பிரம்ம ஞானம். பிரம்மாகிற ஞானம், அறிவு

ஸ்வப்ரகாசமானது. அதை ஜீவாத்மா என்று நினைக்கப்படுகிற சிறிய அறிவால் அறிய முடியாது. அறிவே உருவாக இருப்பது ஈச்வர ஸ்வரூபம். தேவாரம், திருவாசகம், தாயுமானவர் பாடல் முதலிய தமிழ்நூல்களில் பலவிடங்களில் ஈச்வரன் 'அறிவே', 'அறிவுருவே' என்று சொல்லப்படுகிறார். அந்த அறிவிலேயே அறியப் போகிறவனும் கரைந்து விடுவதாலேயே இவன் அதை அறிய முடியாது.

மனஸாலே அது ஆலோசிக்கப்படுவதில்லை. மனஸ் அதனால் ஆலோர்சிக்கிறது. மனஸ் ஆலோசிக்கிறதெல்லாம் பொய். எதனால் அது ஆலோசிக்கிறதோ அது ஒன்றே மெய்.

யன் மனஸா ந மநுதே யேநாஹுர் மனோ மதம்।
(கேனோபநிஷத்)

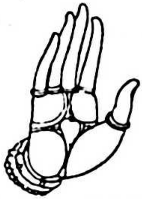
கனவில் காணப்படுவதெல்லாம் பொய். பார்க்கிற அறிவொன்றுதான் மெய். இந்த ஆத்மாவே பார்க்கப்படும் அவ்வளவு வஸ்துகளாகவும் கனவில் இருந்தது. கனவு நீங்கினால் ஒன்றே மிச்சம் இருப்பது தெரியும். கனவிலே வருபவன், கனவு காண்கிறவனை மனஸால் ஆலோசித்து, அறிய முடியுமா? ஆதலால் வேறாக இல்லா விட்டால் ஒன்றை அறியவும், அதைப் பற்றிச் சொல்லவும் முடியாது. எனவே தான் அத்வைத ஸத்யமானது வாக்காலும் மனத்தாலும் பிடிபடாதது என்பது.

இப்பொழுது முடிவாக நாம் அறிந்து கொண்டது – நிஜம் ஒன்றுதான் இருக்கிறது; எல்லாம் அந்த ஒன்றான 'ஈச்வர ஸ்வரூபம்' என்பதே. மாயையால் வேறு வேறாகத் தோன்றுகிறது எல்லாவற்றையும் ஒன்றாக்க வேண்டும். 'நாம்' என்பதையும் அந்த ஒன்றிலே கரைக்க வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய சாஸ்திரங்களைப் படிக்க வேண்டும். இதற்கு ஸாதனம் ச்ருதி (வேதம்), ஸ்மிருதி (தர்ம சாஸ்திரம்), புராணம், கோயில் தரிசனம், பூஜை, பரோபகார கர்மா, ஸ்வதர்மம் முதலியவை. உலகத்தில் உள்ள வஸ்துக்களுக்காக எவ்வளவோ தியாகம் பண்ணுகிறோம். நமக்கு ஸ்திரமான ஆனந்தத்தைத் தரும் அத்வைத நிலை அடைவதற்கு எந்தத் தியாகமும் பண்ணலாம். ஞானோபதேசம் செய்த யாக்ஞவல்கியரிடம் ஜனகர்,

'விதேஹ ராஜ்யம் முழுவதும் கொடுத்தேன்; என்னையும் கொடுத்தேன்' என்றாராம்: 'விதேஹான் ததாமி மாம் சாபி ஸஹ தாஸ்யாய' (பிருஹ தாரண்யகம்)

கூரையில் எத்தனை தரம் உடைத்தாலும் பத்து நாளுக்கு ஒரு தரம் கறையான் புற்று தோன்றிக் கொண்டேதான் இருக்கும். கூரை மூங்கிலுக்குள் இருக்கிற தாய்ப் பூச்சியை எடுத்துப் போட்டால்தான் அப்புறம் புற்று முளைக்காது. இந்த மாதிரி மற்ற ஸாதனை, மார்க்கம் எதில் போனாலும் சரீரம், துக்கம் மறுபடி மறுபடி முளைத்துக் கொண்டுதான் இருக்கும். இதற்கெல்லாம் ஆதிகாரணமான தாய்ப்பூச்சியான த்வைதப் பூச்சியை எடுத்துப் போட்டால்தான் நமக்கு வேறான இன்னொன்றால் ஏற்படும் காமமும், க்ரோதமும், இதுகளை அனுபவிப்பதற்காக மறுபடி மறுபடி உடம்பு எடுப்பதும் தீர்ந்து போகும்.

இந்த நிலைக்கு வருவதற்கு ஸுலபமான ஸாதனம் பக்தி உபாஸனை என்று அப்பைய தீக்ஷிதர் சொல்லியிருக்கிறார். அதை எல்லோரும் அனுஸரித்து அத்வைத ஸித்தியை அடைய வேண்டும்!

உலகம் எப்படிப் பொய்?

அத்வைதத்தில் உலகம் பொய், மாயை என்று சொல்லியிருப்பது பல பேருக்குப் புரிவதில்லை. அதை ஆக்ஷேபிக்கிறார்கள்; கண்டனம் பண்ணுகிறார்கள். 'இத்தனை ஜீவ-ஜந்துக்களுக்கும் லோகம் தெரிகிறது. அதில் இப்படி ஒரு காரியம் செய்தால், இப்படி விளைவு ஏற்படுகிறது என்று ஏராளமான காரண காரிய விதிகள் இருப்பதால்தான் நாம் அனேக விதமான காரியங்களைச் செய்ய முடிகிறது. பலனை அடைய முடிகிறது. பொய், மாயை என்றால் எப்படி ஒப்புக் கொள்வது?' என்று கேட்கிறார்கள்.

ஆசார்யாள் (அத்வைத ஸ்தாபகரான ஸ்ரீசங்கர பகவத் பாதாசாரியாள்) லோகத்தைப் பொய் என்று சொன்னார் என்றால், அது அப்படியே அஸத்தியம் என்று சொன்னார் என்று தப்பாக அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்வதால்தான், இப்படிப்பட்ட கண்டனம் எழுகிறது.

'இதென்ன வேடிக்கையாயிருக்கிறது! அப்ப்டியானால் லோகம் பொய், ஆனால் அஸத்தியமில்லை என்றா ஆசார்யாள் சொல்லியிருக்கிறார்? இப்படிச் சொல்வது கொஞ்சம் கூடப்புரியாத விசித்திரமாக இருக்கிறதே!' என்று தோன்றும்.

ஸத்யம்–அஸத்யம்–பொய் என்ற மூன்றைப் பற்றி ஆசார்யாளின் அபிப்பிராயத்தை, அவர் செய்திருக்கிற பாகுபாட்டை (distinction)ப் பார்க்கலாம்.

ஸத்ய வஸ்து என்றால் அது அவருக்கு ஏகமான ஆத்மா ஒன்றுதான். பிரம்மம் என்றும் அதையே சொல்வது. ஒரே ஸத்ய வஸ்துவைத்தான் ஒரு ஜீவனுக்கு ஆதாரமாக இருக்கிறபோது ஆத்மா என்றும், ஸர்வ ஜீவராசிகளுக்கும் ஸர்வ லோகத்துக்கும் ஆதாரமாக இருக்கிறபோது, பிரம்மம் என்றும்

சொல்வது. எக்காலமும் மாறாமல் இருப்பது அது ஒன்றுதான். அதனால் ஸத்தியம்.

லோகம் மாறிக் கொண்டேதானே இருக்கிறது? நாம் மாறிக் கொண்டேதானே இருக்கிறோம்? நம் மனஸ், எண்ணங்கள் க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் மாறிக் கொண்டேதானே இருக்கின்றன? அதனால் இவற்றுக்கு 'ஸத்யம்' என்ற லக்ஷணத்தை (definition) ஆசார்யாள் தர மாட்டார்.

அஸத்யம் என்பாரா? அப்படியும் சொல்ல மாட்டார். ஸத்யத்துக்கு முன்னாடி 'அ' போட்டு 'அஸத்யம்' என்று சொன்னால், இது ஸத்யத்துக்கு முற்றிலும் எதிரானது என்றாகி விடும். அதாவது அடியோடு இல்லை என்று ஆகிவிடும். லோகத்தை இப்படி அடியோடு இல்லாத அஸத்யம் என்று ஆசார்யாள் சொல்லவே இல்லை. அதே சமயத்தில் அது ஸத்யமும் அல்ல, சாச்வதமான உண்மையும் அல்ல என்பதால் மித்யை, மித்யை என்றார். மித்யை என்றால் பொய் என்று நாம் எடுத்துக் கொள்கிறோம். உண்மையில் அது சீச்வத ஸத்தியமாகவும் இல்லாமல், அடியோடு அஸத்தியமாகவும் இல்லாமலிருக்கிற நடுவாந்தர நிலை.

நம்முடைய ஸ்ரீஆசார்யர்கள் ஸத்யத்தை மூன்று விதமாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். இந்த மூன்றிலும் சேராததையே அஸத்தியம் என்று அடியோடு தள்ளி விட்டார்கள். (1) பாரமார்த்திக ஸத்யம், (2) வ்யாவஹாரிக ஸத்யம், (3) ப்ராதிபாஸிக ஸத்யம் என்று ஸத்யத்தை மூன்றாகப் பிரித்தார்கள். (4) அஸத்யம் என்பது இந்த மூன்றிலும் சேராதது.

இவற்றுள் பாரமார்த்திக ஸத்தியமென்பதுதான் சாச்வத உண்மையான பிரம்ம ஸ்வரூபம்.

வ்யாவஹாரிக ஸத்தியம் என்ன என்றால், நடைமுறையில், விவகாரத்தில் நிஜம் என்று நர்ம் நினைப்பதுதான். லோக வாழ்க்கை நிஜம் என்று நாம் நினைப்பதுதான் வ்யாவஹாரிக ஸத்தியம். தகர டப்பியின் மூடி கீழே வெயிலில் கிடந்தால் அது வெள்ளி ரூபாயைப் போலத் தோன்றுகிறது. அது ப்ராதி பாஸிக ஸத்தியம். கொஞ்ச நாழிகை அப்படித் தோன்றுகிறது. ஆனால் அது உண்மையல்ல. கனவும் இப்படியே. இந்த மூன்று

மாதிரியுமின்றி, ஒரு நாளும் இல்லாததுதான் அஸத்தியம். மலடி மகன், குதிரைக் கொம்பு முதலியவை ஒரு நாளும் ஸம்பவிக்காதவை. இவை அஸத்தியம். இதை விகல்பமென்று யோக ஸூத்திரம் சொல்லும்:

சப்த ஞானானுபாதீ வஸ்து சூன்யோ விகல்ப:।

'மலடி மகன்' என்கிற சப்தம் (வார்த்தை) மாத்திரம் இருந்து, அதற்கான வஸ்து இல்லாதது விகல்பம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த அஸ்த்தியத்தைத் துச்சமென்றும், அத்யந்த அஸத்தென்றும் சொல்லுவார்கள்.

வைக்கோலால் செய்யப்பட்ட பழுதை சாயங்கால அரை இருட்டில் பாம்பாகத் தோன்றுகிறது. அது பாம்பு என்பது பொய். ஆனால் பாம்பு மாதிரியாகத் தெரிவது நிஜம். அப்படித் தெரியும்போது பொய்யும் நிஜமும் கலந்திருக்கின் றன. கிட்டே போனால் பொய்யாகி விடுகிறது. ஆனால் நடுவில் கொஞ்ச நாழி நிஜம் மாதிரியே இருந்தது. அது ப்ராதிபாஸிக ஸத்தியம்.

வ்யாவஹாரிக ஸத்தியமும், ப்ராதிபாஸிக ஸத்தியமும் உண்மையறிவு ஏற்படுகிறபோது பொய்யாகி விடுபவை. உண்மை அறிவு இல்லாதபோது, மெய்யாக இருப்பவை. வேதாந்தத்தில் இப்படிப்பட்ட பொய்க்கு மித்யை என்று பெயர். ஒரு போதும் மெய்யாகத் தெரியாதது மட்டுமே அஸத்தியம்.

விவகார ஸத்தியம் (வ்யாவஹாரிக ஸத்யம்) என்று நாம் சொல்கிற லோகமும் உண்மையில், நமக்கு ஞானம் வந்தால் ப்ராதிபாஸிகமாக மறைந்து விடும் என்கிறார் ஆசார்யாள். பாஸம் என்றால் ஒளி. ப்ரதிபாஸம் என்றால், ஒளி ஒன்றிலே பட்டு அங்கே பிரதிபலிப்பால் ஏற்படுகிற சிறிது பிரகாசம் (reflection). தகர மூடியில் சூரிய வெளிச்சம் பட்டது; அதனால் அது வெள்ளி மாதிரித் தெரிந்தது, ஆனாலும் வெள்ளியில்லை. இது பிராதிபாஸிகம். அப்படியே லோகம் என்பது பிரம்மத் தின் சைதன்யத்தால் ஸத்தியம் மாதிரி மினுமினுக்கிறது. வெயிலில் கிடந்த ஒரு கிளிஞ்சலில் வெள்ளியின் மினுமினுப்பு

வாஸ்தவமாகத்தான் தெரிந்தது. அது முழுப் பொய்யில்லை; நம் கற்பனை இல்லை. அது வெள்ளியென்று நினைத்தபோது, நிஜ வெள்ளி ஏற்படுத்துகிற எண்ணத்தையெல்லாம் நாம் அடைந்தோம். அவ்வளவு ஸந்தோஷம் அடைந்தோம். அந்த வெள்ளியைக் கொண்டு இன்ன நகை பண்ணலாம், அல்லது விற்று இவ்வளவு பணம் பண்ணலாம் என்றெல்லாம் ப்ளான் போட்டோம். இதே மாதிரிப் பழுதையைப் பாம்பாகப் பார்த்தபோது நிஜப் பாம்பைப் பார்க்கிற அதே பயப் பிராந்தி, மயக்கம், வயிற்றுக் கலக்கல் எல்லாம் உண்டாகி விட்டது. மலடி மகன், முயல் கொம்பு என்று சொன்னால், அது இப்படிப்பட்ட உணர்ச்சிகளை உண்டாக்குமா? அடியோடு பொய் என்று தள்ளி விடுவோம். அது நம்மை இன்னொன்று மாதிரித் தோன்றி ஏமாற்றாது.

இப்படி இன்னொன்று மாதிரித் தோன்றி ஏமாற்றுவதற்குத் தான் மாயா சக்தி என்று பெயர். வெயிலில் தகரம் வெள்ளியா கத் தெரிந்தது போல, அரையிருட்டிலே பழுதை பாம்பாகத் தெரிந்தாற் போல, மாயாசக்தியால் பிரம்மம் ஜகத்தாகத் தெரிகிறது.

பிரம்மம் லோகம் மாதிரித் தோன்றுகிறது. இந்த லோகமே பரம ஸத்தியம் என்று ஏமாந்து போகிறோம். நமக்கு ஞானம் வந்துவிட்டால் என்ன ஆகிறது? 'பிரம்மத்தைத் தவிர இரண் டாவதாக எதுவுமே இல்லை. அதைத் தவிர இந்த லோகமும் இல்லை. இது, அது மாயையால் போட்டுக் கொண்ட வேஷம்தான்' என்று தெரிந்து விடுகிறது. பழுதைக்குக் கிட்டே போனால் அது பாம்பு என்று நினைத்த எண்ணம் ஓடிப்போய் விடுகிற மாதிரி, தகர மூடியையோ, கிளிஞ்சலையோ எடுக்கப் போய் அது வெள்ளியில்லை என்று தெரிந்து கொள்கிற மாதிரி, ஞான நிலையில் அதற்கு முன்னாடி லோகம் நிஜம் என்று நினைத்தது ஓட்டம் பிடிக்கிறது. வெள்ளியாகத் தெரிந்த வரையில் பழுதையும் ஏற்படுத்திய எண்ணங்கள் எல்லாம் அப்புறம் இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்விடுகிற மாதிரி, ஞானம் வந்துவிட்டால் லோகம் நிஜம் என்று நினைத்தபோது நமக்கு ஏற்பட்ட அத்தனை எண்ணமுமே நின்று போய்விடு கிறது. அதாவது, அனேக விதிமுறைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டதால் விவகார ஸத்தியம் என்று நாம் ஒத்துக் கொண்ட லோகம்,

அத்வைதமாக ஸமாதி நிலையில் இருக்கிறபோது பிராதி பாஸிகம் மாதிரியே மறைந்து விடுகிறது. ஆனாலும் இப்படி ஞானியானவன் தவிர, மற்ற அத்தனை பேருக்கும் அது காரியம்-விளைவு என்கிற விதிகளோடு தெரிந்து கொண்டு, அதிலே அவர்கள் பல தினுஸான பிரயத்தனங்களைப் பண்ண முடிவதால், லோகத்தை வ்யாவஹாரிக ஸத்யம் என்று ஒரு status கொடுத்து வைத்திருக்கிறார்.

விவகார-பிரதிபாஸ ஸத்யங்களைத் தவிர 'ஸத்யதரம்' ஒன்று இருக்கிறது. அதுவே எப்போதும் ஸத்தியமான பிரம்மம். ஆகவே ஸத்தியமானது ஒன்று, அஸத்தியமானது ஒன்று. பொய் இரண்டு உள்ளன. ஸத்தியமாவது பிரம்மம் என்கிற ஸ்வாமி, அஸத்தியம் மலடிமகன். ஈச்வரன் ஒரு நாளும் இல்லையென்று போக மாட்டார்; அவர் ஸத்தியம். மலடி மகன் ஒரு நாளும் இருப்பவனாக மாட்டான்; அவன் அஸத் தியம். சில பதார்த்தங்கள் .முந்தி இல்லாமல் போகும்; பிந்தி வரும்; இப்பொழுது இல்லாமல் அப்புறம் உண்டாகும். அவை எப்பொழுதாவது இல்லை என்ற ஒரு காலம் இருக்கும். எப்பொழுதுமே இல்லை என்ற ஒரு காலம் இருக்கும். எப்பொழுதுமே இல்லை என்பதில்லாமல் இருக்கிறது ஸத்தியம். அப்படியிருப்பவர் பரமாத்மா. அஸத்தியம் முக்காலத்திலும் இருக்கிறது என்பது இல்லாதது–அதாவது ஒரு நாளும் இல்லாதது. நடுவில் உள்ள இரண்டு விதமான மித்யைகள் ஸத்திய அம்சம் கொஞ்சம், அஸத்திய அம்சம் கொஞ்சம் கலந்து உள்ளவை. அவைதான் பொய். வியாவஹாரிகம், பிராதிபாஸிகம் என்பவை இரண்டும் மித்யை அல்லது பொய். அவை ஒரு காலத்தில் மட்டும் இருக்கிறாற் போல் இருந்து இன்னொரு காலத்தில் இல்லாமல் போய்விடுபவை!

நாமெல்லாம் எப்படிப்பட்டவர்கள்? நம் தேஹம் கொஞ்ச நாளுக்கு முன்பு இல்லை, பின்பும் இது இல்லாமல்தான் போகப்போகிறது. ஸத்தியம் இல்லை. கொஞ்ச காலம் இருப்பதால் அஸத்தியமும் இல்லை. முழு ஸத்தியமாக இருந் தால் முக்காலத்திலும் நாசம் அடையாமல் இருக்க வேண்டும். அப்படியும் இல்லை. இது 'சுக்தி ரூப்யம்' போன்றது. அதாவது வெயில் அடிக்கும்போது கிளிஞ்சலில் (சுக்தி) வெள்ளி

(ரூப்யம்) தோன்றுவதைப் போன்றது. ரூப்யம் என்பது வெள்ளி. அதிலிருந்து ரூபாய் (Rupee) என்ற வார்த்தை வந்தது. கிளிஞ்சலில் வெள்ளி தோன்றுவது ஸத்தியமா? அஸத்தியமா?

கிளிஞ்சல் மினுமினு என்று மின்னும்போது ஒரு நிமிஷமாவது அதிலே வெள்ளி இருக்கிறதென்று தோன்றுகிறது. மலடி மகன் ஒரு ஸெகண்டாவது தோன்றுவதுண்டோ? இல்லை. அதைப் போன்றதில்லை இது. 'இருக்கிறது' என்னும் அம்சம் இதில் கலக்கிறது. அது குதிரைக்கொம்பு என்பதில் கலக்காது. குதிரைக்கொம்பு என்பதை வார்த்தையாக மட்டும் சொல்லலாம். வஸ்துவே கிடையாது. இதுவோ இருக்கிறதென்ற அம்சம் கொஞ்சம் தோன்றுவதனால் அஸத்தியம் அல்ல. சரி, ஸத்தியமா என்றால், ஸத்தியமானால் இந்தத் தோற்றம் எப்பொழுதும் இருக்க வேண்டும். கிளிஞ்சலென்று தெரிந்தால், வெள்ளியானது இல்லாமற் போய்விடுகிறது. எப்போதும் அந்த வெள்ளி இல்லை. ஆனாலும் அப்படித் தோற்றம் மட்டும் உண்டாயிற்று. வெயில் போன பிறகு தோற்றமும் போயிற்று. வெள்ளி போனாலும் அதற்கு ஆதாரமாகக் கிளிஞ்சல் இருக்கிறது. பாம்பு என்ற ஒரு தோற்றம் அதற்குக் காரணமான வஸ்து—அதாவது பழுதை—தோன்றியவுடன் போய்விட்டது. அந்தத் தோற்றம் ஸத்தியமாக இருந்தால் பின்னால் இல்லாமல் போகாது. ஆகையால் இது ஸத்தியத்துக்கு வேறானது. அதுதான் பொய். இந்த மித்யைக்கு ஆதாரமாக ஒரு ஸத்தியம் உண்டு. பாம்புத் தோற்றம் என்ற மித்யைக்குப் பழுதை ஆதாரம். பாம்புத் தோற்றம் போன பின்பும் பழுதை நிற்கிறது. இப்படியே வெள்ளி என்ற எண்ணம் போன பின்பும், ஆதாரமாகக் கிளிஞ்சல் இருக்கிறது. பழுதை, கிளிஞ்சல் என்ற ஸத்தியங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டே பாம்பு, வெள்ளி ரூபாய் என்ற தோற்றங்கள் ஏற்பட்டன. அப்படியே மித்யா லோகத்துக்கு ஆதாரம் பிரம்மம். லோகத் தோற்றம் போனால் எல்லாம் சூன்யமாகி விடாது. ஆதாரமான பிரம்மம் அப்போதும் ஸத்யமாக இருக்கும். பாம்பு பொய் என்ற எண்ணம் போன பிறகும் பழுதை இருந்ததல்லவா?

ஸத்யப் பிரம்மத்தை மித்யலோகம் மாதிரிக் காட்டுவது மாயை. மாயையை 'அனிர்வசனீயம்' என்று ஆசார்யாள்

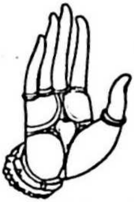
சொல்லுவார்கள். 'விளக்கவொண்ணாதது' என்று அர்த்தம். அது ஸத்தும் அன்று; அஸத்தும் அன்று. இன்னதென்று சொல்ல முடியாதது; உள்ளதென்றும் இல்லாததென்றும் சொல்ல முடியாதது. ஒரு ஸமயம் தோன்றுகிறது. அப்புறம் ஞானம் வந்துவிட்டால் இல்லாமலும் போகிறது. பொய்ம்மாயப் பெருங்கடலில் என்று தமிழ்ப் புஸ்தகத்தில் எழுதியிருக்கிறது★. மாயை என்றால் பொய் என்று அது சொல்லுகிறது. ஸத்தியமும் இல்லாமல் அஸத்தியமும் இல்லாத மூன்றாவது பொருளாக இருக்கிறது அது. இல்லையென்று சொல்லி விட்டால் தோன்றுகிறதே! அதற்கு என்ன செய்வது? இருக்கிறது என்றால், போய் விடுகிறதே!

இது பரமாத்மாவைவிட வேறு என்றால், அவருக்கு வேறாக ஏதும் இல்லையாதலால் அப்படிச் சொல்ல முடியாது. பரமாத்மாவேதான் மாயை என்பதும் ஸரியல்ல. ஞானம் வந்தால் மாயை போய் விடுகிறதே! பௌத்தர்கள் சொல்லுகிற சூனியமும் அன்று; பரமார்த்திக ஸத்தியமுமன்று. அதனால்தான் விளக்கவொண்ணாத 'அனிர்வசனீயம்' என்று சொல்லுகிறார்கள்.

பழுதை தோன்றினால் பாம்பு போய்விடும். பழுதை அதிஷ்டானம். பாம்பு ஆரோப்யம். அதிஷ்டானம் நமக்கு ஸாக்ஷாத்கரமானால் ஆரோப்யம் . போய்விடும். எதில் ஒரு தோற்றத்தை ஏற்றி வைத்திருக்கிறோமோ அது தெரிந்தால், ஏற்றி வைத்திருந்த தோற்றம் போய்விடும். இந்தத் தோற்றமே பிராதிபாஸிக ஸத்தியம். நாம் அடியோடு எப்பொழுது இல்லாமல் போவோம்? நம்மை எந்த வஸ்துவின்மேல் ஆரோபித்து வைத்திருக்கிறோமோ அது தெரிந்தால், 'நாம்' என்பது போய்விடும். ஸூர்ய சந்திராதிகள், பஞ்ச பூதங்கள், பிரபஞ்சம் முதலியவற்றை நாம் எதில் ஏற்றி வைத்திருக்கிறோமோ அந்த ஸத்தியமான வஸ்து தெரிந்தால், இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் போய்விடும். அப்போது லோகம் பொய் ஆகிறது; நாமும் பொய்யாகிறோம். இதுதான் ஆசார்யாள் சொன்னது. 'விவகார தசையில் லோகம் நிஜமே; ஞான தசையில் அது மறைந்துவிடும்' என்றார். இதைச் சரியாகப் புரிந்து

★ அப்பர் ஸ்வாமிகளின் திருவாரூர் திருத்தாண்டகம்.

கொள்ளாததாலேயே, கண்ணுக்குத் தெரிகிற—காரிய, காரணச் சட்டத்துக்குக் கட்டுப்பட்ட—லோகத்தை அவர் எப்படிப் பொய் என்று சொல்லலாம்?' என்று சண்டைக்கு வருகிறார்கள். அடியோடு புளுகாக உள்ள அஸத்யமாகவும் இல்லாமல், முழுக்க நிஜமாக இருக்கிற ஸத்யமாகவும் இல்லாமல், இரண்டும் கலந்திருக்கிற விவகார ஸத்யமாகவே லோகத்தை அவர் வைத்து, இதற்கே மித்யை அல்லது பொய் என்ற பேரைக் கொடுத்தார் என்று புரிந்து கொண்டால், சண்டை வராது!

வேறு வேறாவது எப்படி?

'அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி', 'சிவோஹம்' என்று சொல்லுகிறீரே? நீரே பிரம்மம், நீரே சிவம் என்றால் எப்படி? வேறு மாதிரித்தானே தெரிகிறது—என்று மற்ற ஸித்தாந்திகள் அத்வைதியைக் கேட்கிறார்கள். எல்லாம் பிரம்மம் என்றாலும் தனியாக ஜீவன்கள் மாதிரித் தெரியத்தானே செய்கிறது? இதற்கு அத்வைதி பதில் சொல்லியாக வேண்டும். அத்வைத சாஸ்திரங்களில் இரண்டு விதமாக விடை சொல்லியிருக்கிறது.

ஸ்வாமி நாமாவதெப்படி? என்றால் அது இரண்டு தினுசு. ஒன்று, ஸூரியன் நன்றாகப் பிரகாசமாக இருக்கும்பொழுது தண்ணீரில் கையைத் தோய்த்துக் கீழே தெளித்தால் ஆயிரம் துளிகள் விழுகின்றன. அந்த ஆயிரம் துளிகளிலும் ஆயிரம் ஸூரியர்கள் தெரிகிறார்கள். ஒரே ஸூரியன் அப்படி ஆயிரமாகத் தோன்றுகிறான். எந்தப் பதார்த்தத்தில் தெரிகிறானோ, அதற்குத் தக்கபடி அவனுடைய அளவும் இருக்கின்றது. இது போலவேதான் பிரம்மமாகிற ஒரே சைதன்யம் (அறிவு) பலவிதமான மனிதர்கள், பிராணி வர்க்கங்களில் பலவாறான அறிவுகளாகப் பிரதிபலித்து வேறு வேறு என்ற எண்ணத்தை உண்டாக்குகிறது. வாஸ்தவத்தில் ஒரே ஸூரியன் மாதிரி ஒரே

சைதன்யம்தான். இந்த வாதத்தை 'பிம்ப-ப்ரதிபிம்ப வாதம்' என்று சொல்லுவார்கள்.

அந்தத் துளிகளையெல்லாம் அழித்து விட்டால் அப்பொழுது பிம்பம் ஒன்றும் இராது. நம்முடைய மனஸில் தான் பேதமாகத் தோன்றுகிற பிரதிபிம்பங்கள் உண்டாகின்றன. இவை போய்விடும். ஆனால் ஸூரியன் இருக்கும். பவர் ஹவுஸில் யந்திரம் ஓடினால் எலெக்ட்ரிஸிடி உண்டாகிறது. அதனால் வெளிச்சம் உண்டாகிறது. யந்திரம் நின்றால் எலெக்ட்ரிஸிடி நின்றுவிடும். வெளிச்சமும் இராது. ஓட்டந்தான் மனஸ். அந்த ஓட்டத்தை நிறுத்தி விட்டால் மனஸ் இல்லாமற் போய்விடும். அப்பொழுது பிரதிபிம்பமும் இல்லை. பிரதிபிம்ப ஸூரியன் மாதிரித் துளித்துளி அறிவோடு இருக்கிற நாம், அசல் ஸூரியனாக அறிவுமயமாகி விடலாம்.

பரமாத்மாவும் ஜீவாத்மாவும் பிம்பமும் - பிரதிபிம்பமும் என்கிறபோது, அந்தத் துளி வற்றிப் போனால் பிம்பம் மறைகிறதே தவிர, ஸூரியனாகிவிட்டதா? என்ற கேள்வி வருகிறது. இதற்குப் பதிலாகத்தான் இன்னொரு விதமான வாதத்தையும் அத்வைத சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. இது 'அவச்சின்னவாதம்' என்பது. கிணற்றில் நிறைய ஜலம் இருக்கிறது. ஒரு செம்பை முழுக வைத்து இழுத்துக் கொண்டே போகிறோம். செம்புக்குள் இருக்கும் ஜலமும் கிணற்றுக்குள் இருக்கும் ஜலமும் ஒன்றேதான். இரண்டுக்கும் வித்தியாசம் இல்லை. ஆனால் செம்பைக் கிணற்று ஜலத்துக்குள் இழுத்துக் கொண்டு போகும் பொழுது, அதற்குள் இருக்கும் ஜலம் தனியாக வருகிறது போல் இருக்கிறது.

ஒரே ஆகாசமே எங்கும் நிறைந்திருக்கிறது. ஆகாசம் எல்லாவற்றிற்கும் இடம் கொடுக்கிறது. எங்கும் பரவி இருக்கிற இந்த ஆகாசத்திற்கு 'மஹாகாசம்' என்று பெயர். திறந்த வெளியில் காலியாகப் பல குடங்களை வைத்தால் அவற்றுக்குள்ளும் ஆகாசம்தான் இருக்கிறது. குடத்திற்குள் இருக்கிற ஆகாசத்திற்கு 'கடாகாசம்' என்று பெயர். கடம் என்றால் குடம். கடம் உடைந்து போனால் கடாகாசமும் போய்விடுமா? போகாது. கடாகாசமாகத் தனியாகத் தெரிந்தது மஹாகாசத்தில் கலந்துவிடும். கடம் உடையாத பொழுது அந்த ஆகாசம் தனியாகச்

சின்னதாக இருக்கிறதுபோல நமக்குத் தோன்றுகிறது. உடைந்து விட்டால் கடாகாசம் மஹாகாசமே ஆகிவிடுகிறது. கடம் இருக் கிற அளவு எதுவோ அதற்குத் தகுந்தபடி இப்படிப்பட்ட பேதங்கள் ஏற்படுகின்றன. அதே மாதிரிப் பரமாத்மா அந்தந்த மனஸுக்குத் தக்கபடி, வித்தியாஸமாகத் தோன்றுகிறார். செம்பில் இருக்கிற ஜலம் பெரிய செம்பாயிருந்தால் பெரியதா கவும், சின்னச் செம்பாயிருந்தால் சின்னதாகவும் தோன்று கிறது. செம்பை உடைத்து விட்டால் அந்தப் பேதங்களெல் லாம் போய்விடுகின்றன. அதைப்போல மனஸ் போய்விட் டால் பேதபுத்தியும் போய்விடுகிறது. இப்படிச் சொல்லுவது தான் அவச்சின்ன வாதம் என்பது. பரமாத்மாவே ஜீவாத்மா மாதிரித் தோன்றுவதை இப்படி இரண்டு விதங்களில் விளக்கி இருக்கிறது.

துளிக்குள் ஸூரியன் தெரிந்ததால் அங்கே நிஜ ஸூரிய னுக்கு வேறாக இன்னொரு ஸூரியன் உண்டாகி விட்டான் என்று அர்த்தமில்லை. மஹாகாசத்துக்கு வேறாக இன்னொரு ஆகாசத்தையா குடத்துக்குள் யாராவது பிடித்துக் கொண்டு விட்டார்கள்? கிணற்று ஜலம் தவிர வேறு ஜலம் அந்தக் கிணற் றுக்குள்ளேயே முழுகின குடத்துக்குள் இருந்ததா என்ன? ஆகப் பிரம்மத்துக்கு வேறாக ஒன்று இருக்கவே இல்லை. பரமாத்மா வுக்கு வேறானவனில்லை ஜீவாத்மா. பரமாத்மாவேதான் வேறு மாதிரியான ஜீவாத்மாவாக நம்முடைய அஞ்ஞானம் மறைகிற வரையில் தோன்றுகிறான். ஸூரியனின் பிரதிபிம்பம் மாதிரி, அல்லது சின்ன அளவைக்கு உட்பட்டது போலத் தோன்றுகிற மஹாகாசம், கிணற்று ஜலம் இவை மாதிரி நமக்குள்ளும் ஏகச் சைதன்யம் தவிர வேறு எதுவுமே இல்லை. பிரம்மம், சிவம் என்பதெல்லாம் அதைத்தான். வேறு வேறு போலத் தெரிந்தாலும், இப்படி இருக்கிற எல்லாமும் அந்த ஒன்றே என்ற ஞாபகத்தை உண்டாக்கிக் கொள்வதற்காகத்தான், 'அஹம் ப்ரஹ் மாஸ்மி', 'சிவோஹம்' என்று சொல்வது!

வேதத்தின் முடிவும் சங்கரரின் முடிவும் ஒன்றே

'வேதாந்தம்' என்று சொன்னால் அதற்கு 'வேதத்தின் முடிவு' என்று அர்த்தம். 'வேதத்தின் முடிவு' என்றால் அதற்கு இரண்டு அர்த்தம் உண்டாகிறது. வேதம் என்கிற புஸ்தகத்துக்கு முடிவான பாகமாக இருப்பது என்பது ஓர் அர்த்தம். வேதத்தின் முடிந்த முடிவான அபிப்பிராயம் எதுவோ, வேதத்தின் பரம தாத்பரியம் எதுவோ, அதற்கும் 'வேதத்தின் முடிவு' என்றே பெயர் கொடுக்கலாம். 'உன் தீர்மானம் என்ன' என்று கேட்பதற்கு பதில், 'உன் முடிவு என்ன?' என்று கேட்கிறோம் அல்லவா? இப்படி வேதத்தின் முடிவு என்றால் வேதத்தின் தீர்மானமான கருத்து, வேதத்தின் உத்தேசம், வேதத்தின் லக்ஷ்யம் என்றும் அர்த்தமாகிறது.

உபநிஷத்துகளுக்குத்தான் 'வேதாந்தம்' என்ற பெயர் இருக்கிறது. மேலே சொன்ன இரண்டு அர்த்தங்களிலும் அது வேதாந்தமாக, அதாவது வேதத்தின் முடிவாக, இருக்கிறது.

வேத புஸ்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டால் முதலில் ஸம்ஹிதை, அப்புறம் பிராம்மணம், அதற்கப்புறம் ஆரண்யகம் என்று மூன்று பகுதிகள் வந்து, கடைசியாக, ஆரண்யகத்தின் முடிவிலேயே உபநிஷத்துகள் வருகின்றன.

வேதத்தின் கருத்தை, அர்த்தத்தை, அபிப்பிராயத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும், முன்னே சொன்ன ஸம்ஹிதை, பிராம்மணம், ஆரண்யகம் இவற்றில் வருகிற கர்மா, உபாஸனை, விசாரணை எல்லாவற்றுக்கும் முடிவான மோக்ஷத்தைப் பற்றி நேராக (direct-ஆக) எடுத்துச் சொல்கிற தத்வோபதேசமாக இருப்பவை உபநிஷத்துகள்தான்.

இப்படிப்பட்ட உபநிஷத்துகள் நூற்றுக்கு மேல் ஏராளமாக

இருந்தாலும், முக்கியமானதாகப் பத்தைப் பொறுக்கி எடுத்து, ஆதி சங்கர பகவத்பாதாள் பாஷ்யம் (விரிவுரை) எழுதினார். ஈசம், கேனம், கடம், பிரச்னம், முண்டகம், மாண்டூக்யம், தைத்திரீயம், ஐதரேயம், சாந்தோக்யம், ப்ருஹ தாரண்யகம் என்று அந்தப் பத்துக்கும் பெயர்.

நம் மதத்தின் மூலமாக, வேராக, ஆதார ஸ்தம்பமாக இருக்கப்பட்ட வேதத்தின் முடிந்த முடிவாக, இந்த உபநிஷத்துகள் தெரிவிக்கிற தத்வம் அத்வைதந்தான் என்று ஆசார்யாள் தம்முடைய பாஷ்யங்களின் மூலம் விளக்கியிருக்கிறார்.

'இல்லை, அவை விசிஷ்டாத்வைதத்தைத்தான் சொல்கின்றன' என்பதாக, நம் ஆசாரியாளுக்குப் பிந்தி வந்த ஸ்ரீ ராமானுஜாசாரியார் பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார். அவருக்குப் பிறகு வந்த ஸ்ரீ மத்வாசாரியார் வேதாந்தத்தின் தாத்பரியம் த்வைதம்தான் என்று பாஷ்யம் எழுதியிருக்கிறார். இப்படியே வேதத்தை ஒப்புக் கொள்ளும் அனேக ஹிந்து மதப் பிரிவுகளின் ஆசார்யர்களும், உபநிஷத் தாத்பரியம் தங்கள் தங்கள் கொள்கையைத்தான் சொல்கிறது என்கிறார்கள்.

உபநிஷத்துகள் அத்வைதத்தைச் சொல்லவில்லை என்ற தங்கள் அபிப்பிராயத்துக்கு ஆதரவாக, மற்ற சம்பிரதாய ஆசார்யர்கள் முக்கியமாக என்ன சொல்கிறார்களென்றால், நம் ஆசார்யாள் லோகமெல்லாம் மாயை என்று சொல்வதற்கு, மேற்படி தசோபநிஷத்துகளில் (பத்து உபநிஷத்துகளில்) நேராக ஆதாரம் இல்லை என்பதுதான்.

ஜகத்தை மாயை என்று அத்வைதத்தில் சொல்கிறதற்கு உபநிஷத்துப் பிரமாணமில்லை என்று இவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

இது பிசகு.

ஒவ்வொரு உபநிஷத்தையும் ஆரம்பிக்கும்போதும் முடிக்கும்போதும் சாந்தி மந்திரம் என்று ஒன்று சொல்ல வேண்டும். ஈசாவாஸ்யத்தில் ஆரம்பித்து பிருஹதாரண்யகத்தோடு முடிப்பதாகப் பத்து உபநிஷத்துகளையும் பாராயணம் பண்ணும் போது, ஈசாவாஸ்யத்தின் முதலில் ஆரம்பமாகவும், பிருஹ

தாரண்யகத்தை முடிக்கும்போது கடைசியாகவும் வருவது ஒரே சாந்தி மந்திரம்தான். அதற்கு என்ன அர்த்தம் என்றால், 'பூர்ணமான பிரம்மத்திலிருந்து பூர்ணமான உலகம் வந்திருக் கிறது. இப்படி இந்த உலகம் வந்த பின்னும் பிரம்மம் பூர்ண மாகவே இருக்கிறது'. என்றுதான்.

பிரம்மம் என்பதை 'அத:' என்றும், உலகம் என்பதை 'இதம்' என்றும் இந்த மந்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. 'அத:' என்பது அது—அதாவது தூரத்தில் இருப்பது. 'இதம்' என்பது இது—அதாவது கிட்டத்தில் இருப்பது. தமிழில் இருக்கிற மாதிரியேதான் ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் இருக்கிறது. இப்போது நாம் இருக்கிற ஸ்திதியில் பிரம்மம் நமக்குத் தூரத்திலுள்ள விஷயமாகத்தான் இருக்கிறது; நமக்குத் தெரிவது கிட்டத்தி லுள்ள உலகம்தான்.

தூரத்தில் இருப்பவனைக் கட்டை விரலுக்கு அடுத்த விரலை நீட்டிக் காட்டுகிறோம். இதனால் அதற்கு ஆள்காட்டி விரல் என்று பெயர். பெருமாளும் இப்படியே அது என்று தூரத்திலே காட்டப்பட வேண்டியவராகத்தான் இருக்கிறார். அதனால் அதைப் 'பெருமாள் காட்டி விரல்' என்றுகூடச் சொல்லி விடலாம். இதே விரலை ஆட்டினால் ஒருத்தனை மிரட்டுவதாக அர்த்தம் ஏற்படுகிறது. 'உன்னை என்ன பண்ணு கிறேன் பார்!' என்று சொல்லிக் கொண்டு இந்த விரலைத்தான் ஆட்டுகிறார்கள். ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 'தர்ஜனம்' என்றால் மிரட்டு வது, அதட்டுவது என்று அர்த்தம். அதனால் இந்த விரலுக்குத் 'தர்ஜனீ' என்றே பேர் வைத்திருக்கிறது. ஆனால் எனக்கென்னவோ இப்படி அதட்டுவதை வைத்துப் பேர் கொடுக்காமல், தமிழில் 'அது' என்று எட்டத்தில் இருக்கிற பெருமாளை இது காட்டுவதாக வைத்து, 'ஆள் காட்டி விரல்' என்று சொல்லியிருப்பதுதான் பிடித்திருக்கிறது.

பேர் 'தர்ஜனீ' என்றிருந்தாலும், பரம்பொருளைக் காட்டு கிறது என்ற அபிப்பிராயம் நம் சாஸ்திரங்களிலும் இருக்கிறது. வேதத்திலும், அதைவிட அதிகமாக மந்திர – தந்திர ஆகமங் களிலும் அனேக முத்திரைகள் பிரயோஜனப்படுகின்றன. விரல் களால் செய்கிற அபிநயங்களுக்கு முத்திரை என்று பெயர். இப்படிப்பட்ட முத்திரைகளில் ஒன்றில், தர்ஜனீ என்ற விரலை

ஆளைக் காட்டுகிற மாதிரியே வெளியே நீட்டி, அங்குஷ்டத்தை (கட்டை விரலை) உள்பக்கமாகத் தன்னை நோக்கி நீட்டிக்கொள்வதாக ஒரு முத்திரை உள்ளது. இதற்குத் தத்வார்த்தம், 'அது என்று எங்கேயோ இருப்பதாக நினைக்கப் படும் பரமாத்மாவேதான் ஜீவனுக்கு உள்ளேயும் இருக்கிறது' என்பது. இங்கே தர்ஜனீ அதட்டலுக்கு இல்லாமல் பெருமாளைக் காட்டவே உபயோகிக்கப்படுகிறது. இந்த முத்திரையில் வரும் தத்வத்தையே ஈசாவாஸ்யத்தில் தத்தூரே தத்வந்திகே, 'தூரத்தில் உள்ளதே கிட்டத்தில் உள்ளேயிருக் கிறது' என்று சொல்லியிருக்கிறது. 'அப்பாலுக்கு அப்பாலை, உள்ளிலங்கு சோதியை' என்று இதைத் தேவாரத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது.

நான் மேலே சொன்ன சாந்தி மந்திரத்தில் 'அது' என்று பிரம்மத்தையும், 'இது' என்று ஜகத்தையும் சொல்லியிருக் கிறது. இந்த இடத்தில் 'இது' என்பது ஜீவனைக் குறிக்காமல், ஜகத்தைக் குறிக்கிறது. இப்போது பரமாத்மா நமக்குத் தெரியா மல், ஜகத்துதான் பார்வைக்கு நிஜம் மாதிரித் தெரிவதால், இதையும் பூர்ணம் என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆனாலும் இது வாஸ்தவத்தில் நிஜமில்லை, பூர்ணமில்லை என்பது பின்னால் வருகிற வார்த்தைகளைப் பார்த்தால் நிஸ்ஸந்தேஹமாக (ஐயமற)த் தெரிகிறது. இந்த ஜகத்தான பூர்ணத்தைக் கழித்த பிறகும் அந்தப் பிரம்மம் பூர்ணமாகவே இருக்கிறது என்று பின்னால் வருகிறது. ஜகத் வாஸ்தவமாகவே பூர்ணமாக இருந் தால் இது ஸாத்யம் இல்லை. பூர்ணம் மைனஸ் பூர்ணம் என்பது ஸைபராகத்தான் வேண்டும். அப்படியில்லாமல் பூர்ணம் மைனஸ் ஜகத் என்பது பூர்ணமே என்றால் அப்போது ஜகத்துதான் ஸைபர் என்று ஏற்படுகிறது. ஸைபர் என்றால் இல்லாதது. இதைத்தான் மாயை என்பது. 'இறுதி நிலையில் இல்லாமல் போவது; பார்வைக்கு மட்டும் நிஜம் மாதிரித் தெரிவது' – இதுதான் ஆசார்யாள் மாயைக்குக் கொடுத்திருக் கிற லக்ஷணம் (Definition). பார்வைக்கு நிஜம் மாதிரி இருப்ப தைத்தான் வியாவஹாரிக (விவகாரத்தில் உள்ள) ஸத்யம் என்று ஆசார்யாள் ஓரளவுக்கு அங்கீகாரம் கொடுத்தார்கள். இதே அபிப்பிராயத்தில்தான் விவகாரத்தின் view-விலிருந்து (கோணத்திலிருந்து) உபநிஷத்தும் ஜகத்தைப் 'பூர்ணம்'

என்றது. ஆனாலும் இதை இல்லாமல் பண்ணிக் கொண்டு பாரமார்த்திக ஸத்யமான (எப்போதும் உயர்ந்த ஸத்யமாக மாறாமலிருக்கிற) பிரம்மத்தில் சேர வேண்டும் என்ற ஆசார் யாளின் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்கிற ரீதியிலேயே, உபநிஷத்திலும், இந்த ஜகத்தைக் கழித்த பின்னும் குறைவில்லா மலே பூர்ணமாக இருக்கிற, 'அது'வை விசேஷித்துச் சொல்லி இருக்கிறது. 'இது' போனபின்னும் 'அது' அதுவாகவே கொஞ்சம்கூடக் குறைவில்லாமலிருக்கிறது என்று சொன்னால், அப்படிப்பட்ட 'அதில்'தான் சேர வேண்டும் என்று உபதேசம் பண்ணுவதாகவே ஆகும்.

உபநிஷத் பாராயணத்தில் ஆரம்பம், முடிவு இரண்டிலும் வருகிற மந்திரமே மாயைக் கொள்கைக்கு ஆதரவாக இருக்கிறது என்று சொல்ல வந்தேன்.

★ ★ ★

தசோபநிஷத்துகளும், இன்னும் அதில் சேராத ச்வேதரச் வதரம், கௌஷீதகீ, ந்ருஸிம்ஹதாபினி போன்ற நீண்டகால மாக வழக்கிலே வந்திருக்கிற மற்ற உபநிஷத்துகளும் பொது வாக ஒரே உத்தேசத்தில் ஏற்பட்டு, ஒரே லக்ஷ்யத்துக்கு அழைத் துப் போகிறவைதான்.

ஜீவர்கள் என்று நாம் இருக்கிறோம். நாம் வாழ்க்கை நடத்துகிற ஜகத் என்று ஒன்று இருக்கிறது. இந்த இரண்டையும் உண்டாக்கி, நடத்திக் கொண்டிருக்கிற ஈச்வரன் என்று ஒருத்தன் இருக்கிறான். 'ஜீவ-ஜகத்-ஈச்வரன் என்கிற இந்த மூன்றும் என்ன? இந்த ஜகத் வியாபாரத்தில் ஜீவன் இன்பத்துக்கும் துன்பத்துக்குமிடையே ஊசலாடிக் கொண்டிருப்பது போல் இல்லாமல், இவன் சாச்வதமான இன்பத்திலேயே இருக்க வேண்டுமானால் அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?' என்று ஆராய்ந்து, அனுபவ ரீதியில் பதில் சொல்வதுதான் உபநிஷத் துகள் எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவான லக்ஷ்யம். இவை முடிவாகச் சொல்வது என்ன?

பிரம்மம் என்கிற ஒரு பரம்பொருள்தான் ஜீவன், ஜகத் இரண்டுக்கும் காரணம். அந்தக் காரணமும் அதன் விளைவான

ஜீவ-ஜகத்துகளும் வேறு வேறு இல்லை. ஏனென்றால் பிரம்மத்துக்கு வேறாக எதுவுமே இருக்க முடியாது. இப்போது ஜகத்தையே நிஜம் என்று நினைக்கிற ஜீவாத்மா, அதை ஒதுக்கி விட்டு, தன்னையே யார் என்று விசாரம் பண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டால், 'உடம்பு நானில்லை, இந்திரியங்கள் நானில்லை, மனஸ் நானில்லை, புத்தி நானில்லை, பிராணன் நானில்லை' என்று ஒவ்வொன்றும் கழன்று போய்க் கடைசியில் 'தான் பிரம்மமே' என்று அறிந்து கொள்ளும். 'பரமாத்மா என்று ஒன்று ஜீவாத்மாவைப் படைத்தது என்று சொல்வதுகூட ஒரு மாயைதான். ஜகத்தெல்லாம் அந்த மாயையின் விளையாட்டு தான். வாஸ்தவத்தில் பரமாத்மா - ஜீவாத்மா என்ற பேதமில்லாமல் ஆத்மா என்ற ஒன்றுதான் இருக்கிறது. அந்த ஒன்றே ஸத்தியம்' என்று தெரிந்து கொள்வான். அப்படி ஸத்தியத்தோடு இரண்டற (அ-த்வைதமாக) இருக்கிறபோதுதான் சுக-துக்க ஊசலாட்டம் போய் ஒரே சாச்வத இன்பமாக, சாந்தியாக ஆகிறது. அதுதான் மோக்ஷம்.

இருப்பது ஒன்றுதான். பார்ப்பது பலவாக இருந்தாலும் உள்ளது ஒன்றே என்று அனுபவத்தில் ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும். அதனால் சாச்வத சாந்தியை, ஸதானந்தத்தைப் பெற வேண்டும். இதுதான் உபநிஷத்துகளின் லக்ஷ்யம்.

இப்படி நான், அத்வைதந்தான் வேதாந்தத்தின் முடிவான ஸித்தாந்தம் என்று சொன்னால், மற்ற த்வைத, விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்திகள் ஆக்ஷேபம் பண்ணக் கூடும். அந்த ஸித்தாந்தங்களின் பெரியவர்களும் இதே உபநிஷத்துகளுக்குத் தான் பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார்கள். தங்கள் தங்கள் கொள்கையே ஔபநிஷதமானது என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். அதனால் அத்வைதந்தான் உபநிஷத்துகளின் உபதேசம் என்றால் எப்படி ஏற்பது?

அத்வைதம் என்பது த்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம் ஆகியவற்றையும் தழுவி முதல் படிகளில் ஒப்புக் கொள்கிறது, என்பதைப் புரிந்து கொண்டால் இந்த ஆக்ஷேபணை வராது.

உபநிஷத்துகளில் அனேக விஷயங்கள் அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம், த்வைதம் என்று சொல்லும்படியாக

மாறுபட்டு இருக்கத்தான் செய்கின்றன. ஓர் இடத்தில் 'ஜீவாத்மா வேறே, பரமாத்மா வேறே, ப்ரபஞ்சம் வேறே' என்பதாகவும், இன்னோரிடத்தில் 'நான் என்கிற உயிர் ஜீவாத்மா; அந்த உயிருக்குள் உயிர் பரமாத்மா; எங்கும் நிறைந் திருக்கும்படியான பரமாத்மா இப்படி ஸர்வாந்தர்யாமியாக இருக்கிறார்' என்பதாகவும், வேறோரிடத்தில் 'இரண்டும் ஒன்று தான்' என்பதாகவும் இப்படி அனேக வாக்கியங்கள் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. ஆனாலும் உபநிஷத்துகளின் நடுநடுவே சொல்லியிருக்கும்படியான சில வாக்கியங்களை எடுத்துக் கொண்டு, ஒன்றுக்கொன்று விரோதம்போல் இருக்கிற விஷயங் கள் எல்லாம் முரணானவை அல்ல என்றும், அவை எல்லாமே சரிதான் என்றும் காட்டுகிறார்கள். அத்வைதப் பிரகாரமாகப் பார்த்தால், பரமாத்மாதான் ஸர்வாத்மத்னாக இருக்கிறான் என்றும், விசிஷ்டாவைதப் பிரகாரம் பார்த்தால் அவன்தான் அந்தர்யாமியாக உடலில் உயிர்போல் இருக்கிறான் என்றும் அர்த்தம் பண்ணித் தீர்மானம் செய்கிறார்கள். இப்படி இரண்டுக்கும் மத்தியஸ்தம் பண்ணி வைக்கும்படியான வாக்கி யங்களை 'கடக வாக்கியங்கள்' என்பார்கள். இந்தக் கடக வாக்கியங்களை எடுத்துக் கொண்டு உபநிஷத்துகளில் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமில்லாத விஷயங்களே சொல்லப்பட வில்லை என்று தீர்மானம் பண்ணுகிறார்கள்.

இதிலே புரிந்து கொள்ள வேண்டியது என்ன என்றால் 'இந்த ஆத்மாவே பிரம்மம்தான்'; 'இந்த ஸர்வமும் பிரம்மமே அல்லவா?'; 'நான் பிரம்மமாக இருக்கிறேன்'; 'நீ அதுவாகவே (பிரம்மமாகவே) இருக்கிறாய்' என்கிற மாதிரிப் பளீர் பளீர் என்று அத்வைதத்தைச் சொல்கிற உபநிஷத் மந்திரங்களை, மஹாவாக்கியங்களை, மற்ற ஸித்தாந்திகள் ஒப்புக் கொள்வ தற்கு அவர்களுடைய ஸித்தாந்தம் இடம் கொடுக்காததால், எப்படியெப்படியோ சுற்றி வளைத்து, வார்த்தைகளைத் திருப்பி, அக்ஷரங்களையும் பதங்களையும் வேறு விதமாகச் சேதம் பண்ணி வேறே அர்த்தத்தைக் கற்பிக்க வேண்டியதா கிறது. ஏனென்றால் ஜீவாத்ம – பரமாத்ம அபேதத்தை (ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்றே என்ற அத்வைதத்தை) எந்த நிலையிலும் அவர்கள் ஒத்துக் கொள்ள முடியாமல் இருக் கிறது. அப்படி ஒப்புக் கொண்டு விட்டால் அந்த ஸித்தாந்தங்

கள் அப்புறம் நிற்க முடியாது. ஆனால் அத்வைதியின் விஷயம் இப்படியில்லை. இப்போது விவகாரத்தில் இது பேதப் பிரபஞ்சமாகத்தான் தெரிகிறது என்பதால், ஆரம்ப நிலையில் அவன் த்வைதத்தையும் ஒப்புக் கொள்கிறான். அப்புறம் இத்தனை பேதங்களுக்குள்ளும் உயிருக்குயிராக ஒரே பொருள் இருக்கிறது என்பதாகப் பேதப் பிரபஞ்சம் – பேதமற்ற சைதன்யம் இரண்டையும் ஏற்கிற விசிஷ்டாத்வைதத்தையும் ஒப்புக் கொள்கிறான். இந்தப் படிகளில் ஏறித்தான் அபேதமாக ஜீவப் பிரம்ம ஐக்கியத்தை அடைய வேண்டும் என்கிறான். ஆகையால் த்வைத, விசிஷ்டாத்வைத பரமாக வருகிற உபநிஷத் மந்திரங்களுக்கு அவன் வலிந்து அத்வைத பரமாக அர்த்தம் பண்ண வேண்டியிருக்கவில்லை. அவையும் ஒரு ஸ்டேஜில் வாஸ்தவமே என்று, உள்ளபடியே அர்த்தம் பண்ண அத்வைதியால் முடிகிறது.

பிருஹதாரண்யகத்தில் (III.7) விசிஷ்டாத்வைதமாக அந்தர்யாமித்வத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. 'எவர் பிருதிவியில் இருந்து கொண்டு பிருதிவியினுள்ளும் உறைகிறாரோ, எவரைப் பிருதிவி அறிந்து கொள்ளவில்லையோ, எவருக்குப் பிருதிவி சரீரம் ஆகிறதோ, எவர் பிருதிவிக்கு உள்ளே நின்று அதை ஆளுகிறாரோ அவர்தான் உன் ஆத்மாவான அந்தர்யாமி; அம்ரமாக இருப்பவர். எவர், எல்லா ஜந்துக்களிடமும் இருந்துகொண்டு, அவை எல்லாவற்றுக்கும் உள்ளேயும் உறைகின்றாரோ, ஆனால் எவரை அவை தெரிந்து கொள்ளவில்லையோ, எவருக்கு, எல்லா ஜந்துக்களும் சரீரமாகின்றனவோ, எவர் அவை எல்லாவற்றுக்கும் உள்ளே நின்று ஆட்டிப் படைக்கிறாரோ அவர்தான் உன் ஆத்மாவான அந்தர்யாமி; அமிருத ஸ்வரூபமாயிருக்கிறவர்' என்று இங்கே வருகிறது. இம்மாதிரி ஒன்று வந்துவிட்டால் அந்தந்த ஸித்தாந்திகள், 'இதுதான் முடிவு, அத்வைதமில்லை' என்கிறார்கள். அப்புறம் பார்த்தால் அத்வைதமாகத்தான் வருகிறது! அதை இவர்கள் மாற்றி அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. விசிஷ்டாத்வைதப்படி அந்தர்யாமியும் ஜீவாத்மாவும் வித்யாஸமானவர்கள். ஆனால் இங்கேயோ ஏஷ த ஆத்மா அந்தர்யாமி என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது ஆத்மாவே தான் அந்தர்யாமி என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஜீவாத்மா,

பரமாத்மா என்ற இரண்டு இல்லை; பொதுவாக ஒரே ஆத்மாதான். அதுவேதான் ஒரு நிலையில் ஜீவன் மாதிரியும், அவனுக்கு உள்ளே புகுந்து இயக்குகிற அந்தர்யாமி மாதிரியும் இருக்கிறது என்றே இதிலிருந்து ஏற்படுகிறது.

இப்படியே 'த்வைதம்' என்று உபநிஷத்தில் வந்தால் மேலே என்ன வருகிறது என்று பார்க்காமல், அதுவே தாத்பரியம் என்கிறார்கள்.

முடிந்த முடிவாக மாண்டூக்ய உபநிஷத்தில், பிரணவ ஸ்வரூபத்தைத் தீர்மானம் பண்ணுகிற இடத்தில், அது 'மூன்று நிலைகளையும் தாண்டிப் பிரபஞ்சம் ஒடுங்கி லயிக்கும் இடம், அதுவே சிவம் (உயர்ந்த க்ஷேமம்), அத்வைதம், இப்படியிருக்கிற அந்த ஓங்காரம் ஆத்மாவேதான். எவன் இதை அறிந்தவனோ அவனே அறிந்தவன்' என்று தெளிவாக அத்வைத நிலைதான் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்கரம் என்று சொல்லியிருக்கிறது. த்வைதம் என்பதை இப்படி முடிந்த நிலையாகவா நிர்த்தாரணம் பண்ணியிருக்கிறது? இல்லை. 'த்வைதம்' என்ற வார்த்தை பிருஹதாரண்யகத்தில் வருகிறது. 'த்வைதம் போல எந்த நிலை இருக்கிறதோ, அந்த நிலையில்தான் ஒருத்தன் இன்னொன்றை முகர்கிறான், இன்னொன்றைப் பார்க்கிறான், இன்னொன்றை அறிகிறான். எந்த நிலையில் (த்வைதம் போய்) எல்லாம் ஆத்மாவாகவே விளங்குமோ அப்போது எதனால் எதை முகர்வான், பார்ப்பான், அறிவான்? எதனால் இது எல்லாம் அறியப்படுகிறதோ அதை, எதைக் கொண்டு அறிய முடியும்?' என்று வருகிறது (II.4.14; IV.5.15). இதிலிருந்து 'எல்லாவற்றையும் அறிகிற ஆத்மாவை த்வைதமாக இருந்துகொண்டு அறியவே முடியாது. அத்வைதமான அப்படிப்பட்ட நிலையைத்தான் அடைய வேண்டும்' என்றே உபநிஷத் சொல்கிறது என்று ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது. த்வைதத்தை அது நிர்த்தாரணம் பண்ணவில்லை (நிலை நாட்டவில்லை). விவகாரத்தில் (நடைமுறையில்) எல்லாம் பேதப்பட்டு த்வைதமாகத் தெரிந்தாலும், இந்த விவகாரம் நிஜமில்லை என்பதால்தான், 'எங்கே த்வைதம் போல இருக்கிறதோ'; யத்ர ஹி த்வைதம் இவ பவதி என்று சொல்கிறது. த்வைதமாகவே இருந்தால்தான் அது நிஜம். த்வைதம் போல இருக்கிறது என்றால் அது நிஜமில்லை; வேறு நிஜமான ஒன்றுதான் இது போலத் தெரிகிறது என்றே அர்த்த

மாகும். த்வைதத்துக்கு வேறான ஒன்று என்றால் அது அத்வைதம்தான். அதனால், அத்வைதம்தான் நிஜமென்றா கிறது. இதை ஒட்டியே யத்ர வா ஸர்வம் ஆத்மா ஏவ அபூத் – அதாவது 'எப்பொழுது எல்லாம் ஆத்மாவாகவே ஆகிவிட்டதோ' என்றும் அத்வைதத்தை ஸந்தேஹமறச் சொல்லியிருக்கிறது. 'த்வைதத்தைப் போல' என்று சொல்லப் பட்டாலும் 'ஆத்மாவைப் போல' என்றில்லை! 'போல' என்ற இடத்தில் த்வைதமும், 'ஆத்மாவாகவே ஆகிவிட்டதோ' என்ற இடத்தில் அத்வைதமும் சொல்லப்படுகிறது. 'ஏவ' என்ற ஒரு பதம் அத்வைதமான ஆத்மாவைச் சொல்லுமிடத்தில் இருக் கிறது. ஒரு பதத்துக்குப் பிறகு 'ஏவ' வந்தால் அதற்கு மேலே முடிவாக வேறொன்று சொல்வதற்கில்லை என்று கொள்ள வேண்டும். ஆத்மா 'ஏவ' என்ற இடத்தில், 'எல்லாம் ஆத்மாவாகவே ஆகிவிட்டதோ' என்று சொல்லப்படுகிறது. 'ஆத்மாவாக' என்று மட்டும் சொல்லாமல் 'ஆத்மாவாகவே' என்பதனால் முடிவு ஆத்மஸ்வரூபமே என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். 'போல' என்றால் தோற்றமே யொழிய ஸத்யமில்லை. 'அவனைப்போல' என்றால் அவன் இல்லை என்று தெரிகிறது. ஆகவே 'த்வைதம் போல' என்றால் 'த்வைதம் இல்லை' என்பதுதான் ஸித்தாந்தம். நம்முடைய கண்ணுக்குத் தோன்றுகிறது த்வைதம். அது வெறும் தோற்றம். சாஸ்திரத்தைக் கொண்டு தெரிந்து கொள்வது அத்வைதம். அதுதான் ஸித்தாந்தம். 'ஸர்வம் ஆத்மைவ' என்பதே ஸத்யம்.

'இங்கே ஆத்மா என்றிருக்கிறதே, பரமாத்மா என்றல்லவா இருக்க வேண்டும்?' என்று கேட்கலாம். பரமாத்மா என்றால் அல்பாத்மா வேறு இருக்க வேண்டும். அப்படி ஒன்று இல்லை. ஆதலினால் பரமாத்மாவும் இல்லை. எல்லாம் ஒரே ஆத்மாதான். த்வைத நிலையில்தான் பரமாத்மா, ஜீவாத்மா என்று இரண்டாகச் சொல்வது. அத்வைதமாக மாறினால் ஒரே ஆத்மாதான்.

மோக்ஷம் என்பது பயமேயில்லாத இடம். அது பயமுள்ள இடமானால், அங்கே போவதற்கு நாம் பாடுபட வேண்டியதே யில்லை. அத்வைதிகளைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு மோக்ஷத்தி லும் பரமாத்மா, ஜீவாத்மா என்று இரண்டு (த்வைதம்) உண்டு. இரண்டில்லாமல் ஆவதை அவர்கள் சொல்வதில்லை.

உபநிஷத் என்ன சொல்கிறது? த்வைதம் இருந்தால் அங்கே பயம் இருக்கத்தான் செய்கிறது என்கிறது★. 'பரம்பொருளில் ஒருவன் கொஞ்சம் பேதத்தை (த்வைதத்தை)க் கல்பித்து விட்டாலும், உடனே பயத்துக்கு இடம் ஏற்பட்டு விடுகிறது' என்று சொல்கிறது. 'த்வைதத்தால் பயமும் துக்கமும் உபத்ரவமும் உண்டாகின்றன' என்று பல இடங்களில் உபநிஷத்துகள் சொல்கின்றன. இரண்டு வித்யாஸமான வஸ்துக்கள் இருந்தால் தான் ஆசை, பயம், துக்கம் முதலியன உண்டாகின்றன.

நமக்குப் பிரியமானவர்கள் இறந்து போனால் துக்கம் உண்டாகிறது. நாமே போனால் துக்கமிருக்காதே என்று நினைக்கிறோம். நாம் போவதில் நமக்குத் துக்கம் கிடையாது. ஆகையால் எல்லாரும் நாமாக இருந்து விட்டால் துக்கமே இல்லை. துக்கம் தோன்றினால் பேத நினைவு இருக்கிறது. பிரியம் எதனால் உண்டாகிறது? இரண்டு என்னும் நினைவில் தான். நமக்கு இன்னொன்றாக இருப்பதிலேதான் பயமும், ப்ரியமும், துக்கமும் உண்டாகின்றன. பகவானே இப்படி வேறாக இருந்தாலும் இவை உண்டாகும். ஆகவே அவரே நாமாகி விட்டால்தான், துக்கமே இல்லை, பயமே இல்லை. ஆசை, த்வேஷங்களுக்கும் இடம் இல்லை. மோக்ஷத்தில் அப்படி இரண்டற்று ஆகிவிட்டால்தான் அது நிஜமான விடுதலை!

ஆகையினால்தான் இரண்டாவது வேண்டாம், அத்வைதந்தான் ஸத்யமென்று வேதாந்தம் முறையிடுகிறது. இந்த விஷயத்தை நம் ஆசார்யாள் தீபம்போல் எடுத்துக்காட்டி 'மறவாதீர்கள்' என்று விளக்கியிருக்கிறார். 'பாஷ்ய தீபம்' என்று இந்தப் பாஷ்யத்துக்குப் பெயர்.

வேதத்தில் 'த்வைதம்' என்று வந்திருக்கிறது என்றவுடன், 'த்வைதம்'தான் வேத முடிவு என்று சொல்ல ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். அது எந்த இடத்தில், எதற்காக, எந்த முடிவுக்கு முன்பு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று ஆலோசிப்பதில்லை.

மோக்ஷத்திலும் ஸ்வாமி வேறு, ஜீவன் வேறு என்று இருந்

★ தைத்திரீயம் II.7; ப்ருஹதாரண்யகம், I.4.2.

தால், 'எவன் தனக்கு அன்னியமாகத் தேவதையை உபாஸிக்கிறானோ அவன் பசுப் பிராயமானவன்' என்று உபநிஷத்தில் சொன்ன நிலையே★ மோக்ஷத்திலும் நீடிக்கிறது என்றுதான் அர்த்தம்! மோக்ஷத்திலும் பகவான் – பக்தன் என்ற பேதமுண்டு என்கிற சைவர்களும், வைஷ்ணவர்களும், இதற்கு வேறுவிதமாக அர்த்தம் பண்ணுவார்கள். 'அந்யாம் தேவதாம் உபாஸ்தே' என்று மூலத்தில் இருப்பதற்கு 'தனக்கு அன்னியமாக தேவதையை உபாஸிக்கிறவன்' என்று பொருள் கொள்ளாமல், 'சிவன் அல்லது விஷ்ணு என்ற தேவதைக்கு அன்னியமாக ஒன்றை எவன் உபாஸிக்கிறானோ அவன் பசுவுக்கு ஸமானம்' என்று அர்த்தம் சொல்வார்கள். சிவன்தான் பரதெய்வம் என்கிற அபிப்பிராயத்தின் பேரில், மற்ற தேவதைகளின் உபாஸனையை மோக்ஷ உபாயம் என்று சொல்வார்கள். அந்யாம் தேவதாம் என்றால் ஒரு தேவதைக்கு அன்னியமான இன்னொரு தேவதை என்று அர்த்தம் ஏற்படத்தானே செய்கிறது? இதை எப்படித் தப்பு என்று சொல்லலாம்?' என்று கேட்கலாம். ஆனால் மந்திரத்தில், 'அன்யாம் தேவதாம் உபாஸ்தே' என்றவுடனேயே, மேலே இன்னம் விளக்கமாக, அந்யோஸௌ அந்யோஹம் அஸ்மீதி (அந்ய: அஸௌ அந்ய: அஹம் அஸ்மி இதி) என்று வருகிறது. அதாவது 'இந்தத் தேவதை வேறு; நான் வேறு; நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் அன்னியமானவர்கள்' என்ற எண்ணத்தோடு எவன் உபாஸிக்கிறானோ (அவன் பசுவுக்கு ஸமானம்) என்று ஸ்பஷ்டமாக வருகிறது. ஒரு . தேவதைக்கு அன்னியமாக இன்னொரு தேவதையை உபாஸிப்பதைப்பற்றி இல்லை, உபாஸகனான தனக்கு அன்னியமாகவே தேவதை இருப்பதாக நினைத்து உபாஸிப்பதைத்தான் பசுத்தனம் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதனால் இங்கேயும் அத்வைத மோக்ஷம்தான் குறிக்கப்படுகிறது. இங்கே பகவான் – பக்தன் என்ற பேதமில்லை. தேவதை, அதன் உபாஸகன் என்ற பேதம் இல்லை.

முக்கியமாக நம் மதம் சைவம், வைஷ்ணவம் என்றுதான் இரண்டாகப் பிரிந்திருக்கிறது. சிவன்தான் உசத்தி, விஷ்ணுதான் உசத்தி என்று இந்த இரண்டு சம்பிரதாயக்காரர்களும் நீண்ட

★ ப்ருஹதாரண்யகம் I.4.10

காலமாகச் சண்டை போட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், பிரம்மத்துக்கும் ஜீவனுக்குமே பேதம் சொல்லாத நம் ஆசார்யாள் சிவனுக்கும் – விஷ்ணுவுக்கும் பேதம் சொல்வாரா? சொல்லவே மாட்டார்! ஸகல தேவதைகளும் அவருக்குப் பரமாத்ம ஸ்வரூபந்தான். ஆனால் மற்ற ஸித்தாந்திகள் எல்லோரும் பேதம் சொல்கிறவர்கள்தான். சில பேர் சிவன் தான் பரமாத்மா; என்பார்கள்; சிலர் விஷ்ணுதான் பரமாத்மா என்பார்கள். இந்த விஷயத்தில் உபநிஷத் என்ன சொல்கிறது என்று பார்த்தால், இங்கேயும் நம் ஆசார்யாளின் அபிப்பிராயந்தான் உபநிஷத்தின் அபிப்பிராயம் என்று தெரிகிறது. அதாவது உபநிஷத் அபிப்பிராயத்தையேதான் ஆதி சங்கரர் சொன்னார் என்று தெரிகிறது.

நம் மதத்துக்கு ஆதாரமான வேதங்களுக்கு அந்தமாக இருக்கப்பட்ட முக்கியமான பத்து உபநிஷத்துகளில் சிவ-விஷ்ணு ஏற்றத் தாழ்வுகள் எங்குமே சொல்லியிருக்கவில்லை. அவற்றில் ஒரே ஓர் இடத்தில்தான் 'விஷ்ணு' என்ற சொல்லே வருகிறது. அதே போல் 'சிவ' என்ற சப்தமும் ஒரு தரம்தான் வருகிறது. மாண்டூக்ய உபநிஷத் முடிவில், மூன்று ஸ்திதிகளைக் கடந்த துரீயமான அத்வைத நிலை சிவமாக இருக்கிறது என்று வருகிறது. ஆகவே இங்கே சொன்னது 'சிவம்' என்கிற பரம மங்களமான பரமாத்ம தத்வமே தவிர 'சிவன்' என்கிற மூர்த்தியில்லை. கடோபநிஷத்தில்★ ஜீவனானவன் விவேகமுள்ள புத்தி என்கிற ஸாரதியைக் கொண்டு நன்றாக அடக்கப்பட்ட மனஸ் என்ற கடிவாளத்தால், இந்திரியக் குதிரைகளைக் கட்டுப்படுத்தி நடத்தி, ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து மோக்ஷ எல்லைக்குச் செல்கிறான் என்று சொல்லி, அதுவே விஷ்ணுவான பரமபதம் என்று சொல்லியிருக்கிறது. தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் என்று இருக்கிறது. இதே வார்த்தை ஸம்ஹிதையிலும் வருகிறது –ஸூரிகள் எனப்படும் ஞானிகள் விஷ்ணுவான பரமபதத்தை ஸதா காலமும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று வருகிறது★. வைஷ்ணவர்கள் 'தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்' என்பதற்கு அர்த்தம் செய்யும்போது விஷ்ணுவை சங்கு சக்ர

★ III.9

★ ரிக்வேதம் I.22.20

பாணியான மூர்த்தியாகச் சொல்லி, அவர் இருக்கிற வைகுண்டலோகமே பரமபதம் என்கிற மோக்ஷம் என்று இங்கே உபநிஷத்தில் நிலை நாட்டப்படுவதாகச் சொல்கிறார்கள். 'விஷ்ணுவுடைய பரமபதம்' என்பது அவர்களுடைய பாஷ்யம். 'விஷ்ணுவாகிய பரமபதம்' என்பது அத்வைதிகளுடைய பாஷ்யம். அத்வைதிகள் சொல்வது போல் அர்த்தம் செய்யா விட்டால், ஞானிகள் விஷ்ணு இருக்கிற ஓர் இடத்தைத்தான் பார்க்கிறார்கள், விஷ்ணுவையே பார்க்கவில்லை என்று ஆகும். அப்படிச் சொல்வது ஞானிகளைக் குறைத்துச் சொல்வதாகும். விஷ்ணுவைத்தான் அவர்கள் பார்ப்பார்கள். பார்ப்பது என்றால் அனுபவிப்பது, தன்னில் தானாக அனுபவிப்பது என்றே அர்த்தம்.

'உள்ள அனைத்தையும் எவன் தன் ஆத்மாவுக்குள்ளேயே இருப்பதாகப் பார்க்கிறானோ ('அனுபச்யதி'), அனைத்துக்குள்ளும் தன் ஆத்மாவே இருப்பதாகப் பார்க்கிறானோ ('அனுப்ச்யதி') அவனுக்குத்தான் எதனிடமும் வெறுப்பில்லை. அவனுக்கு மோஹமும் இல்லை, சோகமும் இல்லை' என்று ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்தில் அத்வைத திருஷ்டியைச் சொல்கிற போது, 'அனுபவிக்கிறான்' என்ற அர்த்தத்தில்தான் 'பச்யதி' (பார்க்கிறான்) என்கிற வார்த்தை வந்திருக்கிறது. அத்வைத திருஷ்டி என்று இப்போது நான் சொன்னதில்கூட, திருஷ்டி (பார்வை) என்பது அனுபவத்தைத்தானே சொல்கிறது? இதே போலத்தான் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பச்யந்தி என்றால் விஷ்ணுவான பரமபதத்தை (பிரம்மத்தை) எப்போதும் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சரியாகப் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

வேறாகப் பார்த்தால் பயம் உண்டாகிவிடும் என்று உபநிஷத்திலேயே இருக்கிறதே! எனவே வேறாக இன்றி இப்படித் தானாக ஆகி விஷ்ணுவை அனுபவிப்பது என்றால், விஷ்ணு என்பது மாண்டுக்யத்தில் சொன்ன சிவம் மாதிரி ஒரு மூர்த்தியாக இல்லாமல் பரமாத்ம தத்வமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அதனால்தான் விஷ்ணுவைப் 'பரமம் பதம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. 'பரமம் பதம்' என்றால், 'மிகவும் உத்தமமான ஸ்தானம்' என்று ஆசார்யாள் பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார். ஆத்மா தன்னைத் தானே உணர்ந்து கொள்வதுதான் பரமோத்'

தம ஸ்தானம். அது ஓர் இடமில்லை. ஓர் இடம் என்றால், மற்ற இடங்களில் அது இல்லை என்றல்லவா ஆகிவிடும்? அது ஸர்வ வியாபகமானது. 'விஷ்ணு' என்ற வார்த்தைக்கு root meaning-ஏ 'எங்கும் வியாபித்தது' என்பதுதான். 'வ்யாபன சீலம்' என்றே இங்கு ஆசார்ய பாஷ்யத்தில் இருக்கிறது. எங்கேயும் வியாபித்தது என்றால் கை கால் உள்ள மூர்த்தியாக இருக்க முடியாது; பரம் பொருள் என்ற ஸத்ய தத்வமாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

இப்படியாக உபநிஷத்துகளில் சிவ, விஷ்ணு என்ற இரண்டும் ஒரே ஸத்ய வஸ்துவைத்தான் சொல்கின்றன. ஆக, ஜீவனும் பிரம்மமும் ஒன்றென்பது; ஜகத்து மாயை என்பது; சிவன், விஷ்ணு என்ற இரண்டில் ஏதோ ஒன்றுதான் பரமாத்மா என்று பேதம் சொல்லாமலிருப்பது—என்றிப்படி நம் சங்கர பகவத் பாதர்கள் சொல்லியிருக்கிற முடிவுகள்தான் வேதாந்தத்தின் முடிவும் என்று தெரிகிறது★

சங்கர சம்பிரதாயம்

ஸ்ரீ ஆதி சங்கர பகவத் பாதர்களை அனுஸரிக்கிற அத்வைதிகளுக்கு 'ஸ்மார்த்தர்கள்' என்ற பெயரே இருக்கிறது. இப்போது ஸ்மார்த்தர்களாக இருக்கப்பட்ட இளைஞர்களிலேயே பலபேருக்கு இந்த ஸ்மார்த்தர் என்ற பெயர் தெரியவில்லை! 'ஐயர்' என்றே சொல்லிக் கொள்கிறார்கள்.

வைஷ்ணவர்கள், விசிஷ்டாத்வைதிகள் என்றால் ஐயங்கார். த்வைதிகள் ராவ்ஜிகளாக இருக்கிறார்கள்; அதாவது பேருக்குப்

★ வேதாந்தமெனப்படும் இவ்வுபநிஷதக் கருத்துகளை, 'வேத மதம்' என்ற பிரிவிலுள்ள 'வேதம்' என்ற உரையில் வரும் 'உபநிஷதங்கள்', 'வேதமும், வேதாந்தமும் முரணானவையா?', 'தசோபநிஷத்துகள்', 'வேதங்களின் முக்ய தாத்பரியம் என்ன?' என்ற பகுதிகளில் காணலாம்.

பின்னால் 'ராவ்' போட்டுக் கொள்கிறார்கள். அல்லது 'ஆச்சார்' போட்டுக் கொள்கிறார்கள். இவர்கள் ஸ்ரீ மத்வாசாரி யாரைப் பின்பற்றுவதால் 'மாத்வர்' என்கிறோம். இவர்களும் விஷ்ணு பக்திகாரர்கள்தான். ஆனால் வைஷ்ணவர்கள் என்றால் ஸ்ரீ ராமானுஜாசாரியாரின் மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றே நினைக்கிறோம். மத்வர்கள் 'ஆச்சார்' போட்டுக் கொள்வதுபோல், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் 'ஆசாரியார்' என்று போட்டுக் கொள்கிறார்கள். 'ராஜகோபால ஐயங்கார்', 'ராஜகோபாலாசாரியார்' இப்படி இரண்டு தினுசாகவும் போட்டுக் கொள்கிறார்கள். மாத்வர் என்று ஸ்ரீ மத்வாசாரி யார் பெயரை வைத்தே அந்த மதஸ்தரைச் சொல்வது போல், ஸ்ரீ சங்கரர், ஸ்ரீ ராமானுஜர் இவர்களின் சம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்களை அந்தந்த ஆசார்யார் பெயரால் குறிப்பிடக் காணோம். 'சங்கராத்வைதின்' என்று ஏதாவது இங்கிலீஷ் பிலாஸஃபி புஸ்தகத்தில் வேண்டுமானால் இருக்கும்; லெக்சரில் இந்த வார்த்தை அடிபடலாம்; நடைமுறையில் இல்லை. த்வைதிகள் ராவ், விசிஷ்டாத்வைதிகள் ஐயங்கார், அத்வைதி கள் ஐயர் என்று இப்போது வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

பொதுவாக ஸ்மார்த்தர்கள்தான் சாஸ்திரி, சர்மா என்றெல் லாமும் போட்டுக் கொள்கிறார்கள். தீக்ஷிதர்கள் என்று போட் டுக் கொள்பவர்களும் நம் பக்கத்தில் பெரும்பாலும் ஸ்மார்த் தர்களில் சிலர் மட்டும்தான். யாகம் பண்ணினவருக்கும், அவர் குடும்பத்துக்கும் ஏற்பட்டது இந்த 'தீக்ஷிதர்' பட்டம். (சிதம்பரத்து தீக்ஷிதர்கள் ஸமாசாரம் வேறு.) பொதுவில் அத்வைதிகள் ஐயர் ஜாதி என்றே இப்போது தங்களை நினைத் துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பேருக்குப் பின்னாடி போட்டுக் கொள்கிற ஜாதியைக் கொண்டு இப்படிச் சொல்லிக் கொள்கி றோம். இந்தத் தலைமுறைக்காரர்கள் ஜாதிப் பெயர் போட்டுக் கொள்வதில்லை. அது நிஷித்தமாகி விட்டது! போன தலைமுறையிலும் ராவ்ஜிகளின் அளவுக்கு மற்றவர்கள் போட் டுக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் தாத்தா காலத்துக்குப் போனால் நாம் எல்லோரும் ஓர் ஐயருக்கோ, ஐயங்காருக்கோ, ராவ்ஜிக்கோ பேரன் என்று ஆகும். 'ஆச்சார்' போட்டுக் கொண்டவர்களும், 'நாங்கள் ஆச்சார் ஜாதி' என்று சொல்ல வில்லை. ராவ் அல்லது மாத்வர் என்றுதான் சொல்லிக் கொள் வார்கள். அப்படியே 'ஆசாரியார்' என்று போட்டுக் கொள்-

ளும் வைஷ்ணவர்களும் தங்களை ஆசாரியார் ஜாதி என்று சொல்லிக் கொள்வதில்லை; ஐயங்கார் என்றுதான் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். ஸ்மார்த்தர்கள் ஐயர் என்கிறோம்; சர்மா ஜாதி, சாஸ்திரி ஜாதி என்று சொல்லிக் கொள்வதில்லை.

சங்கர பகவத்பாதாளை அனுஸரிக்கிறவர்கள் தங்களுக்குப் பெயர் ஸ்மார்த்தர் என்பதையே தெரிந்து கொள்ளாத மாதிரி, இன்னொரு முக்கியமான விஷயமும் தெரிந்து கொள்ளாமலே இருக்கிறார்கள். தங்களுக்கென்று ஆசார்யாள், இதுதான் தெய்வம் என்று எந்த ஒரு தெய்வத்தையும் வைக்காமல், எல்லாத் தெய்வங்களையும் ஸமமாகப் பார்க்கச் சொன்னார் என்பது அத்வைதிகளில் பல பேருக்கே தெரியவில்லை. தங்களுடைய உபாஸனா மூர்த்தியாகப் பரமசிவனைத்தான் ஆசார்யாள் வைத்திருக்கிறார் என்று நினைத்துக் கொண்டு, தங்களைச் சைவர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். இப்படி நினைப்பதற்கு ஒரு காரணம் தோன்றுகிறது.

த்வைதி, விசிஷ்டாத்வைதி இரண்டு பேருமே விஷ்ணுவை உபாஸிக்கிறவர்கள். இதனால்தான் அத்வைதியாக இருக்கப் பட்ட இந்தக் காலத்து ஸ்மார்த்தர்கள், தாங்கள் அந்த இரண்டு பேருக்கும் மாறுபட்டவர்களாதலால், தங்களைச் சைவர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்கிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது, ஆனால் இது தப்பு.

ஐயர், ஐயங்கார், ராவ் என்பன ஸம்ஸ்கிருதப் பெயர்களாக இல்லை. எனவே ஸம்ஸ்கிருதத்தில் தன் ஜாதியைச் சொல்கிற போது ஐயங்கார் தன்னை வைஷ்ணவர் என்று சொல்கிறார்; ராவ்ஜி மாத்வர் என்று சொல்கிறார். அப்படி அவர்கள் சொல்வதில் தப்பு இல்லை. ஆனால் அத்வைதியான இந்த ஐயர் ஜாதிக்காரன் மட்டும் தப்பாகத் தன்னை சைவன் என்று சொல்லிக் கொள்கிறான். மற்றவர்களுக்கும் இப்படியேதான் தப்பபிப்பிராயம் இருக்கிறது.

என்னைக்கூட ரொம்பப் பேர் சைவ ஆசாரியர் என்றுதான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஜப்பானிலிருந்து ஒரு ப்ரொஃபஸர் (Hajime Nakamura) என்பவர் என்னிடம் வந்திருந் தார். அவர், 'ஆசார்யாளுடைய ஸூத்ர பாஷ்யம், கீதா

பாஷ்யமெல்லாம் படித்திருக்கிறேன். அதிலெல்லாம் அத்வைதம்தான் சொல்லியிருக்கிறதே தவிர' சிவனைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லையே. ஆனால் நீ ஏன் சைவமாக இருக்கிறாய்?' என்று என்னைக் கேட்டார். 'என்னை எதனால் சைவன் என்கிறாய்?' என்று நான் அவரைத் திருப்பிக் கேட்டேன். அதற்கு அவர், 'நீ விபூதிதானே இட்டுக் கொள்கிறாய்? சிவபூஜை (சந்திர மௌளீச்வர பூஜை) தானே பண்ணுகிறாய்? எல்லாச் சங்கராசாரியர்களுமே இப்படித்தானே சைவமாக இருக்கிறீர்கள்! அத்வைதத்தில் சிவன் – விஷ்ணு என்ற பேதமே ஆசார்யாள் சொல்லாதபோது நீயும், இன்னும் மற்ற சங்கர மடத்துக்காரர்களும் ஏன் சிவச் சின்னங்களைப் போட்டுக் கொண்டு, சிவபூஜை பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். அவருக்கு நான் பதில் சொன்னேன்.

சில சரித்திர பூர்வமான உண்மைகளுக்குப் போனால்தான் இதற்குப் பதில் கிடைக்கும்.

ஆசார்யாள் அவதாரம் பண்ணுவதற்கு முந்தி, தேசத்தில் என்ன மதம் அல்லது மதங்கள் இருந்தன? வைதிக மதமான ஸனாதன தர்மமும், எழுபத்தியிரண்டு துர்மதங்களும் இருந்தன என்று 'சங்கர விஜயம்' புஸ்தகங்களிலிருந்து தெரிகிறது. ஆனால் வைதிக மதத்துக்கு மாறானவற்றில் முக்கியமானதாக பௌத்தம்தான் இருந்தது. பொது மக்களிலும் சரி, தத்வ ஆராய்ச்சி பண்ணின அறிவாளிகளும் சரி, பெரும்பாலோர் ஸனாதன வைதிக தர்மத்திலோ, இல்லாவிட்டால் பௌத்தத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவோதான் இருந்தார்கள். மற்ற மதங்களுக்கு ஏதோ அங்கங்கே ஒரு கூட்டத்தில் (group-ல்) மட்டும் following (பின்பற்றுதல்) இருந்தது. அந்தச் சின்னக் கூட்டத்துக்காரர்கள், அந்தச் சில்லறை மதங்களை ரொம்பவும் தீவிரமாகப் பின்பற்றினாலும்கூட (இப்போதுகூட இப்படிப் பல 'இஸம்'கள், 'ஸ்கூல்'களுக்கு ஆள்பலம் கொஞ்சமாக இருந்தாலும், அவர்கள் ரொம்பவும் தீவிரமாக அந்தந்தக் கொள்கையைப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோமல்லவா!) பொதுவில் வைதிக மதம், பௌத்த மதம் என்று இரண்டாகவே பெரிய அளவில் பிரித்து விடும்படியாக இருந்தது.

இந்த ஸனாதன தர்ம வைதிக மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு

'ஸ்மார்த்தர்கள்' என்றே பேர். ஸ்மார்த்தர்கள் என்றால் ஸ்மிருதியைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் என்று அர்த்தம். ஸ்மிருதி என்றால் தர்ம சாஸ்திரங்கள். வேதத்தில் அங்கங்கே பரவலாகச் சொன்ன தர்மங்களை ஒரே இடத்தில் ஒன்று சேர்த்து, இன்னும் அதில் வெளிப்படையாகச் சொல்லாத விஷயங்களையும் அதற்கு அனுஸரணையாகவே சேர்த்து, நன்றாக வகைதொகை பண்ணி, பாகுபடுத்தி, சமூகத்தில் இன்னின்னார் இப்படி யிப்படி நடக்க வேண்டும் என்று—ஒரு ஜீவனானது மாதாவின் கர்ப்பத்தில் வைக்கப்படுவதிலிருந்து, அது பிறந்து, வளர்ந்து, வித்யாப்யாஸம் பண்ணி, விவாஹம் செய்து கொண்டு, புத்திரோத்பத்தி பண்ணி, கடைசியில் மரணமடைந்து தஹனம் ஆகிறவரைக்கும் என்னென்ன செய்ய வேண்டும் என்று —'ரூல்'களைப் போட்டுக் கொடுப்பது தர்ம சாஸ்திரம்தான். அவையே ஸ்மிருதிகள். அவற்றைப் பின்பற்றுபவர்களே ஸ்மார்த்தர்கள். இப்போது 'ஹிந்து' என்ற பெயரில் சொல்லப் படுகிற வேத மதஸ்தர்களுக்கு ஆதியில் இதுதான் பெயர்.

தர்ம சாஸ்திரங்களில் விஷ்ணுவைத்தான் உபாஸிக்க வேண்டும் என்றோ, சிவனைத்தான் உபாஸிக்க வேண்டும் என்றோ சொல்லவில்லை. வேதப் பிரதிபாத்யமான (வேதத்தில் சொல் லப்பட்ட) எல்லாத் தெய்வங்களும் இங்கே ஸமம்தான். எதை உபாஸித்தாலும் தப்பில்லை. எல்லாவற்றையும் ஒன்றே என்று புரிந்து கொண்டு உபாஸிப்பது விசேஷம். 'ஆதித்யம்-அம்பிகாம்-விஷ்ணும்-கணநாதம்-மஹேச்வரம்' என்பதாக ஸூரியன், அம்பாள், மஹாவிஷ்ணு, பிள்ளையார், பரமேச் வரன் ஆகிய ஐந்து மூர்த்திகளையும் ஸ்மார்த்தர்கள் பூஜை பண்ணுவார்கள். ஐந்து மூர்த்திகளை வழிபடுவதால் இதற்குப் 'பஞ்சாயதன பூஜை' என்று பேர். இஷ்ட தெய்வம் என்று ஒன்றிடம் அதிகப் பிரீதி வைக்கலாம். ஒரே வீட்டிலேயே அண்ணனுக்குப் . பரமசிவன் இஷ்ட தெய்வமாயிருக்கும்; தம்பிக்கு மஹாவிஷ்ணு இஷ்ட தெய்வமாயிருக்கும். இதற்காகச் சைவர்-வைஷ்ணவர் என்று இரண்டு மதமாகப் பிரிந்து போக மாட்டார்கள். சிவ உபாஸனைக்காரர்களும், விஷ்ணு உபாஸனைக்காரர்களும் தனி ஜாதியாக இல்லாமல், பரஸ்பரம் விவாஹ ஸம்பந்தமும் வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இவர்கள் எல்லோருக்கும் பொது, வேதம்; அதில் சொல்லியிருக்கப்பட்ட கர்மானுஷ்டானங்களும் எல்லோருக்கும் பொது.

வேதத்தில் எல்லாரும் யக்ஞ கர்மானுஷ்டானம் பண்ணி ஹோம பஸ்மாவை இட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. தர்ம சாஸ்திரங்களிலும் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறது. அதனால் ஆதியில் எல்லா ஸ்மார்த்தர் களும் பஸ்மதாரணம் (விபூதி இட்டுக் கொள்ளுதல்) தான் செய்து கொண்டார்கள் – விஷ்ணுவை இஷ்ட தெய்வமாக உபாஸிக்கிறவர்களும் கூடத்தான். இப்போதும், வைஷ்ணவர் களும், மாத்வர்களும் யாகம் செய்கிறபோது, ஹோம பஸ்மா இட்டுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

நாமம் போடுவது, அதில் பாதம் வைத்துப் போடுவது, பாதம் இல்லாமல் போடுவது இதெல்லாம் பிற்பாடு வந்த வைஷ்ணவ ஆசாரியர்கள் பண்ணின ஏற்பாடுதான் என்று, வைஷ்ணவர்கள் சொல்கிற குரு பரம்பரைக் கதைகளிலிருந்தே தெரிய வருகிறது. பிற்பாடு விஷ்ணுவை மட்டும் முழுமுதல் தெய்வமாக வைத்து, அந்த அடிப்படையின் மேல் தனி மதம், தனி ஜாதி என்றே பிரித்தபோது, அதில் சேர்ந்தவர்களுக்குப் புது அடையாளம் தரும்படி ஆகிவிட்டது. இதே போல் மத்வாசாரியாரின் மதஸ்தர்களுக்கும் கோபிசந்தனம், சாந்து என்று புதிதாக அந்த ஸம்பிரதாயம் தனி ஸமூகமாக உருவான போது ஏற்பட்டது. இந்த ஸம்பிரதாயங்களில் பிரிந்து போகா மல் பகவத்பாதர்களை அனுஸரித்து ஆதியான வைதிக வழி யிலேயே நின்றுவிட்டவர்களுக்கு வைஷ்ணவர், மாத்வர் என்பது போன்ற பெயர்கள் ஏற்படவில்லை. ஸ்மார்த்தர் என்ற பழைய பெயரே நீடித்தது. அதே போல, ஆதியிலிருந்து, வேதத்திலேயே சொல்லப்பட்டு, வழி வழியாக வந்த பஸ்ம தாரணம் ஸ்மார்த்தர்களிடம் நிலைத்து நின்று விட்டது. விபூதியைக் குழைத்துப் போட்டுக் கொள்வதற்குத்தான் வேதத் திலேயே மந்திரம் சொல்லியிருக்கிறது.

அதாவது, ஸ்மார்த்தர்கள் விபூதி இட்டுக் கொள்வதால், அவர்களெல்லோரும் சைவர்கள் என்று தற்காலத்தில் தப்பபிப் ராயம் ஏற்பட்டிருந்தாலும், வாஸ்தவத்தில் ஸ்மார்த்தர்களின் விபூதி தாரணம் சிவ சம்பந்தம் உடையதல்ல; வேத சம்பந்தம் உடையது என்றே சொல்ல வேண்டும்.

ஸ்ரீ ராமானுஜர் விசிஷ்டாத்வைதத்தைத் தனி சம்பிரதாய

மாக ஆக்கியதற்கு முந்திப் பரம பக்தியோடு விஷ்ணுவையே இஷ்ட தெய்வமாக ஆராதித்த வைதிகர்களும், ஸ்மார்த்தர் களாக இருந்து பஸ்ம தாரணம்தான் பண்ணியிருப்பார்கள். ஸன்னியாஸிக்கு யக்ஞம் பண்ணும் அதிகாரம் இல்லை. அதனால் அவன் ஹோமம் பண்ணி, பஸ்மா தரிப்பதற்கில்லை. ஆயினும் விபூதியே இட்டுக் கொள்வான்.

இப்போதும் வைஷ்ணவர்களின் பாஞ்சராத்ர தீக்ஷையில் அவர்கள் ஹோம பஸ்மத்தை இட்டுக் கொண்டாக வேண்டும்.

புத்தர் வேத மதத்தை ஆட்சேபித்தார். யக்ஞாதி கர்மானுஷ் டானங்கள் கூடாது என்றார். புத்தர் ஈச்வரனைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அதனால் பௌத்தத்தில் வைதிக கர்மமும் இல்லை. பக்தியும் இல்லை. அவர் காலத்தில் ஸ்மார்த் தர்கள் ஏராளமாகக் கர்மானுஷ்டானம் செய்தார்கள். புத்தர் ஈச்வரனைச் சொல்லவில்லை என்றால், இந்தக் கர்ம மார்க்கக் காரர்களும், 'ஈச்வரன் இருந்தால் என்ன? இல்லாவிட்டால் என்ன? நமக்கு வேதம் சொன்ன கர்மா இருக்கிறது. அதைச் செய்து வந்தாலே சிரேயஸ்' என்று நினைத்தவர்களாக இருந் தார்கள். இவர்களைப் பூர்வ மீமாம்ஸகர் என்பார்கள். இவர் களுக்குக் கர்மா மட்டும்தான் உண்டு. பக்தியும் கிடையாது; ஞானமும் கிடையாது. பரம ஸத்தியத்தை நினைத்து நினைத் துத் தியானம் பண்ணுவது, ஆத்ம விசாரம் பண்ணுவது, சகல கர்மாக்களையும் விட்டுவிட்டு ஸன்னியாஸியாகி எப்போதும் பரமாத்ம சிந்தனையிலேயே இருப்பது—என்கிற அத்வைத ஞான மார்க்கம் இவர்களுக்குப் பிடிக்காது. இந்தப் பூர்வ மீமாம்ஸகர்களில் குமாரிலபட்டர் என்பவர் மஹாப் பெரியவ ராக வந்து பௌத்தத்தைத் தீவிரமாகக் கண்டித்து, வேத கர்மாக்களை நிலைநாட்டினார். பௌத்தம் கர்மாவைச் சொல்லாததற்காக அதை இவர் கண்டித்தார். இதே மாதிரி, பௌத்தம் ஈச்வரனை, பக்தியைச் சொல்லாததற்காக அதை இன்னொரு பெரியவர் கண்டனம் செய்தார். அவர் பெயர் உதயனாசாரியர் என்பது. நியாய சாஸ்திரம் எனப்படும் தர்க்க சாஸ்திரத்தில் அவர் வல்லவர். லோக விவகாரங்களுக்குக் காரணமாக ஈச்வரன் என்று ஒன்று இருந்தேயாக வேண்டும் என்பதை இவர் யுக்தி மூலமாக வாதம் பண்ணி நிலைநாட்டி ஏராளமாக எழுதினார்.

இப்போது பள்ளிக்கூடப் புஸ்தகங்களிலிருந்து ஆரம்பித்து, எங்கேயும் புத்தரைப் பற்றித்தான் சொல்லியிருக்கிறதே தவிர, குமாரிலபட்டர், உதயனாசாரியர் முதலானவர்களின் பேர்கூட ஒருத்தருக்கும் தெரியாதபடிச் செய்திருக்கிறது! வெள்ளைக் காரர்களின் ஆட்சியின்போது இப்படி வேண்டுமென்றே செய்து விட்டார்கள். அவர்களுக்கு வைதிக மதத்தை எப்படி யாவது மட்டம் தட்டி, எல்லாரையும் கிறிஸ்துவ மதத்துக்கு இழுத்துவிட வேண்டும் என்பது ஆசை. 'கிறிஸ்துவ மதத்துக்கு இழுக்க முடியா விட்டால்கூடப் பரவாயில்லை. வைதிகத்தை எப்படியாவது மட்டம் தட்டிவிட வேண்டும். நம்மால் ஆளப் படுகிற இந்த ஹிந்துக்களுக்குத் தங்கள் மதத்தையும், கலாசாரத் தையும் பற்றிப் பெருமிதம் இல்லாமல் பண்ணிவிட வேண்டும்' என்று அவர்களுக்கு எண்ணம். தங்களுக்கு நாகரிகமே தெரியாத ஆதிகாலத்தில் இப்போது தங்களால் ஆளப்படும் ஹிந்துக்கள் மஹோன்னதமான நர்கரிகம் படைத்தவர்களாக இருந்தது, அவர்களை ரொம்பவும் உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. அதனால் இப்படி நினைத்தார்கள். வைதிக மதத்தின் பெருமை கள், அதில் வந்த பெரியவர்கள் ஆகியன பற்றி ஹிந்துக்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாமல் செய்யும் விதத்தில், எலிமென்டரி ஸ்கூல் பாட கட்டத்திலிருந்து ஆரம்பித்து விட்டார்கள்! அதனால் தான் வேத விருத்தமாக (வேதத்துக்கு முரணாக) புத்தர் மதம் ஸ்தாபனம் செய்ததை மட்டும் குழந்தைகள் படிக்கிற காலத்தி லேயே அவர்கள் தெரிந்து கொள்ளும்படியாகப் பெரிசாகப் பிரபலப்படுத்தினார்கள். வேதமதத்தில் வந்த மஹான்களைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லாமல் விட்டு விட்டார்கள். குமாரிலபட்டர் வேதப் பிராமண்யத்தை (வேதமே பிரமாண நூல் என்பதையும்), வேத கர்மாக்களின் முக்கியத்துவத்தையும் வலியுறுத்தி, இந்த இனங்களில் மாறுபட்ட பௌத்தத்தைக் கண்டித்தார். உதயனாசாரியர் பௌத்தர்களின் நிரீச்வரவாதத் தைக் கண்டித்து ஈச்வரன் உண்டு என்பதை நிலை நாட்டினார். கர்மம்-பக்தி-ஞானம் என்ற மூன்றில் இப்படிக் கர்மத்தையும் பக்தியையும் பற்றிய பௌத்தக் கொள்கையை இருவர் நிராகர ணம் பண்ணின பிறகே, ஞானமார்க்கத்தை வேத வழிப்படிப் புதுப்பித்துக் கொடுத்த நம் பகவத்பாதாள் அவதாரம் பண்ணி னார்.

ஞான ரீதியில் பௌத்தமும் அத்வைதமும் ஒரே மாதிரி

தான் என்று இவ்விரு ஸித்தாந்தங்களையும் சேர்த்து ஆக்ஷேபிக்கிற விசிஷ்டாத்வைதிகள், த்வைதிகள் ஆகியோர் சொல்வதுண்டு. நம் ஆசார்யாளையே மாறு வேஷத்திலிருக்கிற பௌத்தர்–'ப்ரச்சன்ன பௌத்தர்'–என்று அவர்கள் வைவதுண்டு. ஆனால் இந்த அபிப்ராயம் சரியே இல்லை. பௌத்தம், அத்வைதம் இரண்டும் லோகத்தை மாயை என்று சொல்வதாலும்; அத்வைதத்தில் ரொம்பவும் ஞானநிலை அடைந்தபோது அங்கே ஈச்வர உபாஸனையும் நின்று விடுவதாலும், இப்படி ஆசார்யாளையே 'மாறுவேஷ பௌத்தர்' என்று சொல்பவர்கள் சொன்னாலும், கொஞ்சம் யோசனை பண்ணிப் பார்த்தால் இது ரொம்பப் பிசகு என்று தெரியும். லோகம் மாயை என்கிறபோது, ஆசாரியாள் பௌத்தர்கள் மாதிரி எல்லாம் ஒரே சூனியம் என்று சொல்லி விடவில்லை. லோகம் தற்காலிக உண்மைதான், அதையே பரம ஸத்தியமாக எண்ணிவிடக் கூடாது என்றுதான் சொன்னார். மாயையான இந்த லோகம் சூனியத்தில் கரைந்து போய்விடுவதல்ல; மாறாக லோகம் நிரந்தர ஸத்யமல்ல என்று தெரிந்து கொள்கிறபோது, இந்த லோகமும் அதை மாயையாகத் தெரிந்து கொள்கிற நாமும்கூடப் பரம ஸத்யமும் பூர்ணமுமான பிரம்மமே என்று தெரியும் என்றார். பௌத்தர்களின் மோக்ஷமான நிர்வாணம் என்பது எதுவுமே இல்லாத சூனிய நிலை. ஆசாரியாளின் மோக்ஷமான அத்வைதமோ பேருண்மையாகவும், பேரறிவாகவும், பேரானந்தமாகவும், அதாவது ஸத்-சித் ஆனந்தமாக ஆகிவிடுகிற பரிபூர்ண நிலை. இந்த இரண்டையும் ஒன்றென்பது தப்பு.

ஆசார்யாளின் பெருமை என்ன? அவர் எல்லா மார்க்கங்களையும், ஸித்தாந்தங்களையும் ஒவ்வொரு 'லெவலி'ல் ஒப்புக்கொண்டு, இவை எல்லாமும் சேர்ந்து உச்சத்தில் ஞான மார்க்கத்தில் கொண்டு விடுகிறது என்று காட்டியதுதான். பௌத்தர்கள் வேத கர்மாக்களை விட்டவர்கள்; ஆக்ஷேபித்தவர்கள். ஆசாரியாளோ வேத கர்மாக்களை விசேஷமாக ஆதரித்தவர். 'வேதோ நித்யம் அதீயதாம்; தத் உதிதம் கர்மஸு அனுஷ்டீயதாம்' என்பதுதான் அவருடைய 'உபதேச ஸார'த்துக்கு ஆரம்பமே ஆகும். ஞானம் வரும் முன்பு மனஸ் ஒருமைப்பட வேண்டும். இதற்குப் பக்தி உபாஸனை அவசியம். பகவானிடம் தான் மனஸ் அப்படியே ஒருமுகப்பட்டு நிற்கும் என்பதால்,

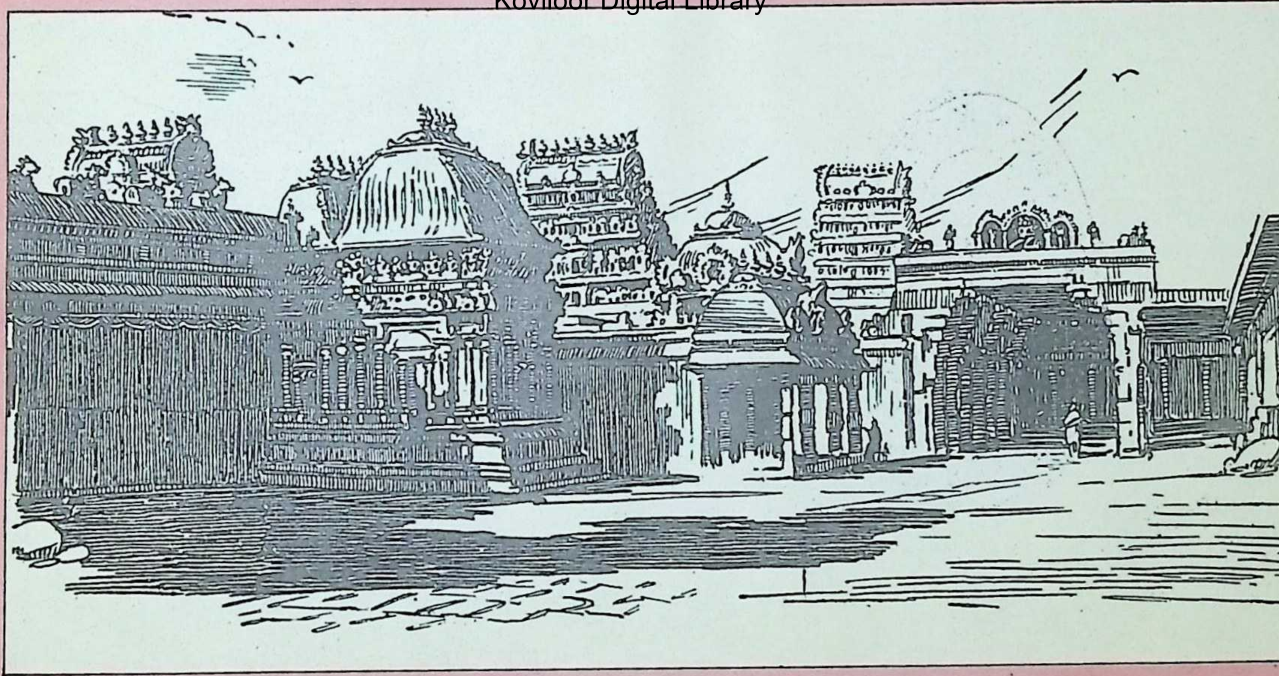
பக்தியைப் பூர்வாங்கமாக விதித்தார். அதற்கும் முந்திக் கர்மானுஷ்டானம் ரொம்பவும் அவசியம். வேதம் சொன்ன படி, கர்மாவிலேயே ஈடுபட்டிருக்கிறபோதுதான் சித்தத்தின் அழுக்குகள் போகும் என்றார். கர்மா செய்யச் செய்யத்தான் சித்த சுத்தி ஏற்படும். சித்த சுத்தி ஏற்பட்டபின் செய்கிற பக்தி யால் அந்தச் சித்தமானது ஒருமுகப்படும். அப்புறம்தான், இப்படி ஒருமுகப்பட்ட மனம் தன்னையே இழந்து கொண்டு பரம ஸத்தியமான ஞானத்தில் கரைய முடியும் என்று ஆசார்யாள் வரிசைப்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறார்.

கர்மாவைச் சொல்லும் பூர்வ மீமாம்ஸை, ஈச்வரனைச் சொல்லும் நையாயிக மதம் (நியாயக் கொள்கை), கர்மாவும் ஈச்வரனுமில்லாத பௌத்தத்தின் தியான விசாரம், எல்லாம் ஆசார்யாளின் அத்வைதத்தில் இருக்கின்றன. ஆனாலும் இவர்கள் ஒவ்வொரு லெவலை மட்டும் பிடித்துக் கொண்டு, அந்த லெவலோடு நின்று விட்டபோது, ஆசார்யாள்தான் எல்லாவற்றையும் ஸமன்வயப்படுத்தி (இசைவித்துக்) கொடுத் தார். மற்ற ஸித்தாந்தங்கள் ஒரு லெவலில் மட்டும் நின்று விடுவதால், அவற்றோடு சண்டையும் போட்டார். வைதிகக் கர்மா ஆசார்யாளுக்கு ஸம்மதம்தான். ஆனாலும், 'பக்தியும் வேண்டாம், ஞானமும் வேண்டாம்' என்று பூர்வ மீமாம்ஸகர் கள் இருந்தது அவருக்கு ஸம்மதமில்லை. 'நீங்கள் செய்கிற கர்மா தானாகப் பலன் தந்து கொள்ள முடியாது. கர்மா ஜட வஸ்து. ஆனதால் கர்மாவுக்குப் பலன் தருவது ஈச்வரனே. அவன்தான் லோக வியாபாரம் ஓர் ஒழுங்காக நடப்பதற்காக வேதத்தின் மூலம் கர்மாக்களையே கொடுத்திருக்கிறான். எந்தக் கர்மா செய்தாலும், அந்தப் பலனை அவனிடம்தான் ஒப்பிக்க வேண்டும். லோக க்ஷேமத்துக்காக நமக்கு அவன் தந்திருக்கிற கர்மாவை, நாம் நிஷ்காம்யமாக (ஆசை வாய்ப்படாமல்) செய்து, அவனுக்கே அர்ப்பணம் பண்ண வேண்டும். அப்படிப் பண்ணினால்தான் கர்மாவால் நமக்குக் கிடைக்கிற பலனை விடப் பெரிதாக இந்தக் கர்ம பலத் தியாகத்தால் சித்த சுத்தி என்ற மஹாப் பெரிய பலன் கிடைக்கும்' என்று மீமாம்ஸகர் களுக்கு ஆசார்யாள் எடுத்துச் சொன்னார். அதே மாதிரி, நையாயிகர்களிடமும், 'ஈச்வரன் இருக்கத்தான் வேண்டும் என்று தர்க்க ரீதியில் நிரூபித்து மட்டும் பிரயோஜனம் இல்லை.

அந்தத் தர்க்கம் அனுபவமாக வேண்டும். ஈச்வரனை நேருக்கு நேர் அனுபவிப்பது என்பது, கடைசியில் அவனைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை என்ற அனுபவத்தில்தான் கொண்டு விட்டாக வேண்டும். அதாவது, அவனுக்குப் பேதமாக நாமும் இல்லை என்கிற அத்வைதானுபவம்தான் ஈச்வர பக்தியின் முடிவு' – என்று வாதம் பண்ணி ஸ்தாபித்தார்!

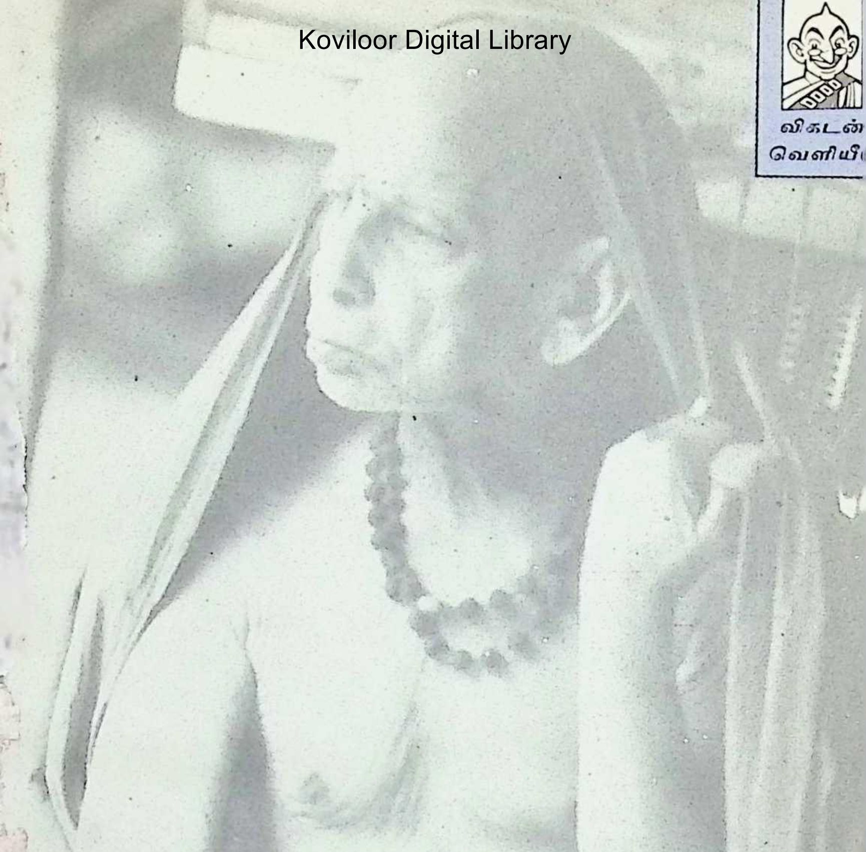
அடுத்த புத்தகத்தில்....
அத்வைதம் தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

வைத்தீசுவரன் கோயில் பிராகாரம்

விகடன்
வெளியீ

அருள் உரை

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

20

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: ஜூலை 1993

பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) இரண்டாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை—600 002.

அத்வைதம்

சங்கர சம்பிரதாயம்

'நாம் என்ன, ஸத்தியம் என்ன, துக்கம் என்பது என்ன?' என்றெல்லாம், ஆசாபாசங்களை விட்டுவிட்டு, எப்போது பார்த்தாலும் விசாரணை பண்ணிக் கொண்டே, தியானம் பண்ணிக் கொண்டேயிருந்தால் புத்தருக்கு வந்த மாதிரி நமக்கும் ஒரு தெளிவு பிறக்கத்தான் செய்யும். 'புத்தர் நேராக ஈச்வரனைப் பற்றிச் சொல்லவில்லை; நிர்வாணத்தை define பண்ணவில்லையே தவிர, அவர் ஈச்வரனை ஆக்ஷேபிக்கவும் இல்லை. ஆனதால், அவர் அத்வைத ஞானம் அடைந்தும் இருக்கலாம். ஆனால் அதை அவருக்கு வார்த்தைகளில் சொல்லத் தெரியவில்லை. அவ்வளவுதான்' என்றுகூடச் சொல்வதுண்டு. ஆனாலும் இப்படித் தியானமும் விசாரமும் எல்லாரும் பண்ண முடியுமா? அதற்கு ஒரு பக்குவம் வேண்டாமா? வேண்டும். இதற்காகத்தான் வேத தர்மத்தில் கர்மா, பக்தி என்று முதலில் வைத்திருக்கிறது. இதுகளால் சித்த சுத்தியும், ஐகாக்ரியமும் (ஒருமைப்பாடும்) ஏற்பட்ட அப்புறம் தான், ஸத்ய தத்வத்தைப்பற்றி ஞான வழியில் நின்று விசாரம் பண்ண முடியும். கர்மாவை லோக க்ஷேமார்த்தமாகவும், பல தினுசான ஜீவர்களின் பக்குவத்தைப் பொறுத்தும் வர்ண தர்மம், ஆசிரம தர்மம் என்றெல்லாம் வேதமும், ஸ்மிருதிகளும் பிரித்துக் கொடுத்திருக்கின்றன. அதாவது இன்னின்னார் இன்னின்ன மாதிரிச் செய்தால்தான், அவரவருக்கும் சிரேயஸ், லோகத்துக்கும் க்ஷேமம் என்று 'அதிகாரி பேதம்' பார்த்துப் பல கர்மாக்களையும், உபாஸனா மார்க்கங்களையும் பிரித்து

வைத்திருக்கிறது. இதையெல்லாம், புத்தமதம் அலக்ஷ்யம் பண்ணி, வேத கர்மா, உபாஸனை எல்லாவற்றையும் தள்ளி விட்டு, அதிகாரி பேதம் பார்க்காமல் எல்லோருக்கும் தியானம் -விசாரம் என்று விதித்தால், லோக காரியம் கெட்டுப் போகும்; புத்தர் மாதிரி யாரோ இரண்டொருத்தரைத் தவிர யாருக்கும் தெளிவு உண்டாகி விடாது 'என்பதாலேயே, ஆசார்யாள் பௌத்தத்தையும் கண்டித்தார். முன்னேயே சொன்ன மாதிரி, ஏற்கெனவே குமாரிலபட்டரும், உதயனாசாரியரும் பெரிய அளவுக்குச் செய்திருந்த பௌத்த மதக் கண்டனத்தை ஆசார்யாள் பூர்த்தி பண்ணினார்.

பௌத்தம் என்பது இம் மூவராலும் நலிந்த பிறகு, தேசத்தில் நம் ஆசார்யாளின் வழியே நிலைப்பட்டது. அதாவது ஸ்மார்த்த ஸம்பிரதாயம் என்கிற ஸனாதன வேதமதம் மட்டுமே மறுபடியும் நிலைப்பட்டு விட்டது. உபநிஷத்துகளில் சொல்லப்பட்டு, ஆசார்யாளால் விஸ்தாரமாக விளக்கி நிலை நாட்டப்பட்ட அத்வைத ஞானம்தான் அதன் உச்சநிலை.

ஆனால், அத்வைதானுபவம் என்பது எல்லாருக்கும் ஸாத்ய மானதல்ல. பெரும்பாலும் பொதுஜனங்கள் வைதிகக் கர்மாக் களைப் பண்ணிக் கொண்டும் ஈச்வர உபாஸனை செய்து கொண்டுந்தான் இருந்தார்கள். ஆனால் பூர்வ மீமாஸ்கர்களைப் போல், 'கர்மாவேதான் எல்லாமும்; ஸ்வாமிகூட வேண்டாம்' என்று நினைத்து இவர்கள் கர்மா செய்யவில்லை. ஆசார்யாள் காட்டியபடி, ஈச்வரனை ஒப்புக் கொண்டு, ஈச்வரார்ப்பண மாகவே கர்மாக்களைச் செய்தார்கள்.

இப்போது எந்தக் கர்மா செய்தாலும் ஆரம்பத்தில் நாம் அது பரமாத்மாவின் பிரீதிக்காகவே ('பரமேச்வர ப்ரீத்யார்த் தம்') செய்யப்படுவதாக ஸங்கல்பத்தில் சொல்கிறோமல்லவா? இந்த ஸங்கல்பம் நம் ஆசார்யாள் செய்து கொடுத்துதான். அவருக்கு முந்தி அப்படியில்லை. கர்மா பண்ணினால் கிடைக்கிற பலன் நமக்குத்தான் என்றும், அந்தப் பலனை ஈச்வரன் தராமல், தானாகவே பெற்றுக் கொண்டு விடலாம் என்றும் நினைத்துவிடக் கூடாது என்றே ஆசார்யாள் இப்படி வைத்தார். ஸாதாரண கர்மாவிலிருந்து யாக யக்ஞம் உட்பட எல்லாவற்றையும் ஈச்வரார்ப்பணம் பண்ண வைத்தார்.

ஆதியிலிருந்த வேத மதம், பிறகு வேதத்தைத் தழுவி ஏற்பட்ட ஸ்மிருதிகளான தர்ம சாஸ்திரங்களை அனுசரித்த போது ஸ்மார்த்த மதம் என்று பெயர் பெற்றது. இரண்டும் வேறு அல்ல. வேத மதமேதான் ஸ்மார்த்தம். வேதத்தில் கர்மாவானது சித்த சுத்திக்காக ஈச்வரார்ப்பணமாகத்தான் உத்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பின்னால் வந்த பூர்வ மீமாம்ஸகர் கள்தான் குளறுபடி செய்தார்கள். அதை ஆசார்யாள் சரி பண்ணிவிட்டார். அதாவது 'ஒரிஜனலா'ன பழைய ஸ்மார்த்த மதத்தையேதான் நன்றாகப் புத்துயிரூட்டி நிலைநாட்டினார்.

இதேபோல, உபாஸனை என்று எடுத்துக் கொண்டாலும் வேதத்தில் விஷ்ணுதான் உசத்தி, சிவன் தாழ்த்தி என்றோ, சிவன்தான் உசத்தி, விஷ்ணு தாழ்த்தி என்றோ இல்லை. வேதத்தில் ஸகல தெய்வங்களையும் ஒரே பரமாத்மாவாகத் தான் ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் சொல்லியிருக்கிறது. ருத்ரத்தில் எல்லாம் சிவ ஸ்வரூபமே என்று சொல்லியிருக்கும். புருஷ ஸூக்தத்தில் எல்லாம் விஷ்ணு ஸ்வரூபமே என்று இருக்கும். இன்னோரிடத்தில் வருணனையே பரமாத்மா என்று சொல்லி யிருக்கும்; இந்திரனையே பரமேச்வரன் என்று சொல்லியிருக் கும்; அக்னிதான் முழு முதற் கடவுள்; சூரியன் முழுமுதற் கடவுள்—என்றிப்படி எந்தத் தெய்வத்தைச் சொல்லும்போதும், வேத ஸூக்தங்கள் அதைப் பரமாத்மாவாகவேதான் சொல்லும். முடிவாக, 'ஒரு ஸத்யம்தான் இருக்கிறது. அதற்குத் தான் ஞானிகள் பல பேர் கொடுத்திருக்கிறார்கள்: 'ஏகம் ஸத் விப்ரா: பஹுதா வதந்தி' என்று தீர்மானமாகச் சொல்லி விட்டது.

வேதத்தை அப்படியே பின்பற்றும் தர்மசாஸ்திரங்களும் (ஸ்மிருதிகளும்), இந்தத் தெய்வம்தான் பெரிசு என்பதாக சிவனையோ, விஷ்ணுவையோ, அம்பாளையோ, வேறு எந்தத் தெய்வத்தையோ சொல்லவில்லை.

ஆனாலும், இஷ்ட மூர்த்திக் கொள்கை என்பதாக, அவரவரும் தங்கள் மனஸ் விருப்பத்தோடு எந்த மூர்த்தியில் அன்பாக லயிக்கிறதோ, அந்த மூர்த்தியையே முழுமுதல் தெய்வமாக வழிபடுவதை வேதமும் ஸ்மிருதிகளும் ஆதரிக் கின்றன. இப்படியே ஸ்மார்த்தர்கள் இஷ்ட தேவதையை

விசேஷமாக உபாஸிக்கிறபோதே, மற்ற தேவதைகளை நிந்திக்காமல் பஞ்சாயதனமாகப் பூஜித்து வந்தார்கள்.

வேதத்தின் கர்மக் கொள்கை குளறுபடியாகி, 'கர்மாதான் எல்லாமும்' என்று பூர்வ மீமாம்ஸகர்கள் வைத்து விட்ட மாதிரி, வேதத்தின் உபாஸனா மார்க்கமும் பிற்காலத்தில் குளறுபடியாகி, அவரவரும் தங்கள் இஷ்ட தெய்வந்தான் பெரிசு என்று சண்டை போடுகிற ஸ்திதியும் ஏற்பட்டது.

இப்படிக் கர்மா, பக்தி இரண்டும் குழம்பி, பௌத்தர்களினால் ஞானமார்க்கமும் குளறுபடியான சமயத்தில்தான் ஆசார்யாள் அவதாரம் பண்ணி, எல்லாவற்றையும் பழையபடி சீர்பண்ணி, ஒன்றுக்கப்புறம் ஒன்று என்று வரிசைப்படுத்திக் கொடுத்தார். பழையபடிதான் ஆசார்யாள் சீர் பண்ணிக் கொடுத்தாரேயொழிய, தாமாகப் புது வழி ஒன்றை ஏற்படுத்தவே இல்லை. ஸ்மார்த்த ஸம்பிரதாயம் என்ற ஸனாதன வேத தர்ம வழியில் கல்லும் முள்ளும் மண்டிப் போனபோது கல்லையும் முள்ளையும் அப்புறப்படுத்தி, அந்த ஸ்மார்த்த வழியையேதான் சுத்தப்படுத்திக் கொடுத்தாரேயன்றி, புதிதாக ஒரு வழி போடவில்லை!

வேதம் சொல்கிற இஷ்ட தெய்வ வழிபாட்டு முறையை ஒப்புக் கொண்டு, பிள்ளையாரையே முழுமுதற் கடவுளாக வழிபடும் காணபதர்கள், ஸுப்ரமண்யரை அப்படி வழிபடும் கௌமாரர்கள், அம்பாளை வழிபடும் சாக்தர்கள், ஈச்வரனை வழிபடும் சைவர்கள், விஷ்ணுவை வழிபடும் வைஷ்ணவர்கள், ஸூரியனை வழிபடும் ஸௌரர்கள் ஆகிய இவர்களுக்கு, இந்த ஆறு வழிகளை சுத்தப்படுத்தி வைதிகமாக ஆக்கிக் கொடுத்தார். இதனால்தான் அவரை 'ஷண்மத ஸ்தாபகர்' என்பது. இன்னொரு தெய்வத்தை நிந்திக்காமல் தங்கள் இஷ்ட தெய்வத்தை அவரவரும் வழிபடவே ஷண்மத ஸ்தாபனம் பண்ணினார். ஸ்மார்த்தர்கள் யாவரும் பழையபடி – 'ஆதித்யம்-அம்பிகாம்-விஷ்ணும்-கணநாதம்-மஹேச்வரம்' என்றபடி—ஐந்து மூர்த்திகளையும் வைத்துப் பஞ்சாயதன பூஜை பண்ணும்படியாகச் செய்தார். அக்னி சம்பந்தமான வைதிகக் கர்மானுஷ்டானங்களெல்லாம் ஸுப்ரமண்யருக்குப் போய்ச் சேருகிறது என்பதால், ஷண்மதங்களில் விட்டுப் போன

ஸுப்ரமண்யரைப் பஞ்சாயதனத்தில் சேர்க்காமல் விட்டு விட்டார் என்று வைத்துக் கொள்ளலாம்.

ஆதலால் சங்கர சம்பிரதாயம் என்று ஒன்று புதிதாக ஏற்படவே இல்லை. பழைய ஸ்மார்த்த ஸம்பிரதாயம் என்கிற வேத நெறியேதான், நடுவே சிதிலமடைந்தபோது சங்கரரால் முன்னைவிட ஜீவசக்தியுடன் புத்துயிரூட்டப்பட்டது. ஆகையால் 'சங்கர சம்பிரதாயம்' என்று யாராவது சொன்னால் தப்பு; நானே சொல்லியிருந்தால்கூடத் தப்பு.

இப்போது எப்படி நம்மில் சிஷ்டர்களாக இருப்பவர்கள், 'புதிதாக எவரேனும் ஏதாவது கொள்கையைச் சொன்னால் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது; மரபுப்படி, சம்பிரதாயப்படி வந்ததா என்று பார்க்க வேண்டும்" என்கிறார்களோ அப்படியேதான் நம் ஆசார்யாளும் தாம் எழுதிய பாஷ்யம் நெடுகிலும் சம்பிரதாயத்தைப் போற்றி வந்திருக்கிறார். அங்கங்கே, இதுதான் சம்பிரதாயம்; இப்படித்தான் சம்பிரதாயிகர்கள் அபிப்ராயப்படுகிறார்கள்; அதனால் இதுவே ஏற்கத் தக்கது என்று ரொம்பவும் மரியாதையுடன் சொல்வார். இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றி, அவர் 'பழைய மதங்களை அழிக்க வரவில்லை; அவற்றைப் பூர்த்தி பண்ணவே வந்தார்' என்று சொன்னதாகச் சொல்கிறார்கள். ஆசார்யாளும் பழைய வைதிக ஸ்மார்த்த ஸம்பிரதாயத்தை உள்ளபடி ஸ்திரப்படுத்தத் தான் வந்தாரே தவிர, தாமாக ஒன்றை ஸ்தாபிக்கவில்லை. 'சங்கர சம்பிரதாயம்' என்று சொன்னால், அதை அவர் அபசாரமாகவே நினைப்பார்.

அவரது முடிந்த முடிவான அத்வைதக் கொள்கையைக்கூட அவர் சம்பிரதாயமாக வந்த உபநிஷத்துகள், கீதை, பிரம்ம ஸூத்திரம் இவற்றின் பிரமாணத்தில்தான் முழுக்க முழுக்க நிலைநாட்டியிருக்கிறாரே தவிர, தம்முடைய சொந்தக் கொள்கை என்று தப்பித் தவறிக்கூடச் சொல்ல மாட்டார்.

இதனால்தான் நம் ஆசார்யாளை அனுஸரிக்கிறவர்களுக்குப் புதுப்பெயர் ஒன்றும் ஏற்படாமல் ஸ்மார்த்தர் என்ற பெயரே நின்றுவிட்டது. ஸ்ரீ ராமானுஜர், ஸ்ரீ மத்வர் முதலியவர்கள் தோன்றுவதற்கு முன்பு ஸ்மார்த்தர்களிலேயே

விஷ்ணுவை இஷ்ட தெய்வமாகக் கொண்டவர்களும் இருந்தார்கள்.

இதிலே ஒரு வேடிக்கை! ஆசார்யாள் சொன்ன மாதிரி பரதெய்வ நிந்தை பண்ணாமல் பஞ்சாயதன பூஜையுடன் இஷ்ட தெய்வத்தை விசேஷமாக உபாஸிக்கிற அளவுக்குப் பக்குவம் இல்லாதவர்களும் ஸ்மார்த்தர்களில் இருந்திருக்கிறார்கள். அதாவது தங்கள் தெய்வம் ஒன்றே முழுமுதல் தெய்வம் என்று நினைத்தவர்களும், பிலாஸஃபி என்று வரும்போது அத்வைதத்தை ஒப்புக் கொள்பவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களில் தீவிர வைஷ்ணவர்களும் அத்வைதிகளாக இருந்திருக்கிறார்கள். இது எப்படித் தெரிகிறதென்றால், உங்களுக்குத் தெரியாத ஒரு விஷயம் சொல்கிறேன். இப்படிப் பட்ட அத்வைத வைஷ்ணவர்களின் பரம்பரையில் வந்தவர்கள் சில பேர் இப்போதும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் என்னைத் தான் ஆசார்யராக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஸித்தாந்தம் என்ன என்று கேட்டால் அத்வைதம் தான். இவர்க்ள் நாமம் போட்டுக் கொள்ள மாட்டார்கள். விபூதிக்கு என்ன இருந்தாலும் சிவசம்பந்தம் சேர்ந்து விட்டது என்பதால் விபூதியும் இட்டுக் கொள்ள மாட்டார்கள். நாமமும் இல்லாமல், விபூதியும் இல்லாமல் கோபி சந்தனம்தான் இட்டுக் கொள்வார்கள். இன்னும் சில பேர் வடகலை, தென்கலை இரு நாமமுமாக இல்லாமல் 'கீற்று நாமக்காரர்கள்' என்ற பேரோடு அத்வைதிகளாக இருக்கிறார்கள்! ஆனாலும் அத்வைதிகளான இவர்கள் ஸ்ரீ ராமானுஜ ஸம்பிரதாயத்தில் வந்த வைஷ்ணவர்களைக் காட்டிலும் வீர வைஷ்ணவர்களாக இருக்கிறார்கள்! ராமானுஜ - வைஷ்ணவர்கள்கூடச் சிவன் கோவிலுக்குப் போகிற இந்தக் காலத்திலும், என்னை ஆசாரியராக வைத்துக் கொண்டிருக்கிற இந்த அத்வைத - வைஷ்ணவர்கள் சிவன் கோயிலுக்குப் போவதில்லை! 'இதிலிருந்தே என்னைச் சைவனாகச் சொல்வது எவ்வளவு தப்பு என்று தெரிகிறது பார்!' என்று அந்த ஜப்பான் ப்ரொஃபஸருக்கு எடுத்துக் காட்டினேன். இதே மாதிரி வீரசைவர்களிலும் அத்வைதிகள் உண்டு. தத்துவம், Philosophy என்று வருகிறபோது ஆசார்யாளின் அத்வைத ஸித்தாந்தத்தை இவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டாலும், உபாஸனை, Theology என்கிறபோது அவர் சொன்ன ஸாமரஸ்யத்தை (ஸமரஸ பாவத்தை) ஏற்க

முடியாமல் விஷ்ணுவோ, சிவனோதான் ஒன்றைக் காட்டிலும் மற்றது பெரிசு என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

★ ★ ★

ஆனாலும், பொதுவாக, அத்வைதிகள் என்றால் சைவர் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டதற்கு ஒரு முக்கியமான காரணம் உண்டு. பகவத்பாதாளுக்குப் பிற்பாடு ஸ்ரீ ராமானுஜாசாரியார் விசிஷ்டாத்வைதத்தைப் பிரசாரம் பண்ணினார். 'ஜீவனும் பிரம்மமும் ஒன்றாகப் போய் அத்வைதமாகிவிட முடியாது. ஜீவன் தனக்குள் அந்தர்யாமியாக பிரம்மமே இருந்து இயக்கி வைக்கிறது என்பதைக் கொஞ்சம் பேதமாக இருந்துதான் மோக்ஷ நிலையிலும் அனுபவிக்கிறான். பிரம்மம் என்பதும் சங்கரர் சொன்னபடி குணம் குறியில்லாத, காரியமில்லாத நிர்குண வஸ்துவல்ல. அது ஸகுணமானதுதான் (குணத்தோடு கூடியதுதான்). காரியம் பண்ணுவதுதான். ஜீவனையும் காரியம் பண்ண வைப்பது, அந்தர்யாமியாக உட்புகுந்திருக்கிற அதுதான்' என்ற கருத்துகளை உடையவர் ஸ்ரீ ராமானுஜர். இது வரைக்கும் எந்தத் தெய்வத்தை வழிபடுபவர்களுக்கும் பொதுவான மாதிரி, பிலாஸஃபியாக, தத்வமாக மட்டும் இருக்கிறது. ஆனால் இங்கே 'அப்படிப்பட்ட ஸகுணப் பிரம்மம் மஹாவிஷ்ணுதான்; சிவனோ வேறு தெய்வமோ இல்லை' என்றும் சொல்லி, ஸ்ரீ ராமானுஜர் 'தியாலஜி'ப்படி ஒரு குறிப்பிட்ட இஷ்ட தெய்வக்காரர்கள் மட்டுமே விசிஷ்டாத்வைதத்தை ஏற்கும்படிப் பண்ணி விட்டார்.

ராமானுஜ ஸித்தாந்தத்தை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள், அதுவரை ஸ்மார்த்தர்களாக இருந்தவர்கள்தான். வைதிக மதம், ஹிந்து மதம் என்பதே அவர் நாள்வரையிலும் ஸ்மார்த்த மதம் தானே? ஆகையினால், விஷ்ணுதான் பரதெய்வம் என்று அவர் ஏற்படுத்திய ஸித்தாந்தத்துக்குப் போனவர்கள் ஸ்மார்த்தர் களிலிருந்துதானே போயிருக்க வேண்டும்? விசிஷ்டாத்வைத தத்வத்தை (Philosophy) ஏற்றுக் கொண்டு அதில் போனவர்கள் போயிருப்பார்கள். அது தவிர, தங்களுடைய இஷ்ட தெய்வ மான மஹாவிஷ்ணுவுக்கு உத்கர்ஷத்தை (மேன்மையை)ச் சொல்லியிருக்கிறது என்பதற்காகவே, தத்வத்தைவிட வழிபாட்டுமுறை (Theology) யை முக்கியமாகக் கவனித்தும்,

விஷ்ணுவை இஷ்ட தெய்வமாகக் கொண்ட பல ஸ்மார்த்தர்கள் ஸ்ரீ ராமானுஜ சம்பிரதாயத்தைத் தழுவியிருக்கக் கூடும். பிற்பாடு ஸ்ரீ மத்வாசாரியார், ஸ்ரீ வல்லபாசாரியார், ஸ்ரீ கிருஷ்ண சைதன்யர் முதலானவர்கள் வந்து, தத்வ ரீதியில் வெவ்வேறு ஸித்தாந்தங்களைப் பிரசாரம் செய்தார்கள். அந்தர்யாமியாக ஜீவாத்மாவுக்குள் பரமாத்மா இருக்கிறதைக்கூடச் சொல்லாமல், இரண்டும் அடியோடு வேறானவை என்றே மத்வர் ஸித்தாந்தம் செய்தார். அதுதான் த்வைதம். வல்லபாசாரியார், சைதன்யர் ஆகியவர்களின் பிலாஸஃபியைச் சுருக்கமாகச் சொல்லிப் புரிய வைப்பது சிரமம். அந்த 'டிஸ்கஷன்' இப்போது வேண்டாம். மொத்தத்தில் நான் சொல்ல வந்த விஷயம் என்னவென்றால், இந்த மூன்று பேருங்கூட தத்வம் என்று ஒன்றை வைக்கிறபோதே வழிபாட்டிலும் 'இதுதான் தெய்வம்' என்று ஒன்றை வைத்து விட்டார்கள். மத்வ மதத்திலும் விஷ்ணுதான் பரமாத்மா. மற்ற இருவருக்கும் பிரம்மம் அல்லது பரமாத்மா என்பது கிருஷ்ணன்தான். அதனால், இதெல்லாமும் விஷ்ணுவை உபாஸிக்கும் மதங்கள்தான். இந்த சம்பிரதாயங்களுக்கும் ஸ்மார்த்தர்களிலிருந்துதானே போயிருக்கிறார்கள்? இவர்களிலும் தத்வத்துக்காகப் போனவர்கள் மட்டுமில்லாமல், தங்களுடைய விஷ்ணுவுக்கு உத்கர்ஷம் தந்திருக்கிறது என்பதற்காகவே போன ஸ்மார்த்த வைஷ்ணவர்களும் இருந்திருப்பார்கள் அல்லவா?

ஆக, ஸ்மார்த்தர்களிலிருந்துதான் பிற்பாடு ராமானுஜ ஸித்தாந்தம், மத்வ ஸித்தாந்தம், வல்லப ஸித்தாந்தம்; சைதன்யசம்பிரதாயம், (நிம்பார்க்கர் என்று ஒருத்தர் உண்டு – அவரும் கிருஷ்ண பக்திக்காரர்தான். அவருடைய ஸித்தாந்தம்) ஆகிய இத்தனை வைஷ்ணவப் பிரிவுகளைச் சேர்ந்தவர்களும் போயிருக்கிறார்கள். இதனால் ஸ்மார்த்தர்களாகவே தங்கி விட்டவர்களில் விஷ்ணுவை இஷ்ட தெய்வமாகக் கொண்டவர்கள் குறைந்து போய், ஈச்வரனை (சிவனை) இஷ்ட தெய்வமாகக் கொண்டவர்களே அதிகமாகியிருப்பார்களல்லவா? இதனால்தான் அத்வைதிகள் சிவமதஸ்தர் என்று நினைக்கும்படியாகி விட்டிருக்கிறது.

வெள்ளைக்காரர்கள் ஆட்சி தொடங்கி, பத்திரங்கள்

எழுதும் நாளிலிருந்தே, ஸ்மார்த்தர்கள் தங்களை 'ஸ்மார்த்தர்' என்று போட்டுக் கொள்ளாமல் 'சிவமதம்' என்று போட்டுக் கொள்ளும்படியாக ஆகியிருக்கிறது!

ஏதோ இந்தக் காலத்தில், நம் மதத்தைப் பற்றி அடியோடு அறிந்து கொள்ளாத புதுத் தலைமுறை ஸ்மார்த்தர்கள்தான், தங்களைச் சைவர்களாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதில்லை; போன நூற்றாண்டிலேயே ராஜாங்கத்தில் செல்லுபடியாகிற பத்திரங்களில்கூட இப்படியே குறித்து வந்திருக்கிறார்கள்!

அது மட்டுமில்லை. இதற்கெல்லாம் ரொம்பக் காலம் முந்தி, ராமானுஜர் வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தை பலப்படுத்திய நாளில், ஸ்மார்த்தர்களில் விஷ்ணு பக்தர்களாகப்பட்டவர் களில் அனேகர் அந்த வழியை அனுசரிக்க ஆரம்பித்தபோதே, அத்வைதிகள் என்றால் சைவர்கள் என்று நினைக்கும்படியாக ஆனதாகத் தோன்றுகிறது. ஏன் இப்படிச் சொல்கிறேன் என்றால், ஸ்ரீ ஸ்ரீகண்டாசார்யார் என்பவர் ராமானுஜர் காலத்தை ஒட்டியே வாழ்ந்தவர் என்று சொல்கிறார்கள். தத்வ ரீதியில் இவரும் விசிஷ்டாத்வைதம் மாதிரித்தான் சொல்கிறார். ஆனால் முக்தி நிலையைச் சொல்லும்போது அத்வைதத்துக்கு இன்னும் கொஞ்சம் கிட்டே போயிருக்கிறார். உபாஸனா ரீதியில் இவருக்குச் சிவன்தான் பிரதானம். ராமானுஜருக்கு எப்படி நாராயணன்தான் பரமாத்மாவோ, அப்படி இவருக் குப் பரமசிவன்தான் பரமாத்மா. இப்படி இவர் ஒரு சைவ-விசிஷ்டாத்வைத மதத்தை ஸ்தாபித்த போதிலும், ஸ்மார்த்த வைஷ்ணவர்கள் ராமானுஜ ஸித்தாந்தத்தைத் தழுவிய அளவோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், மிகமிகக் குறைவாகத்தான் ஸ்மார்த்த சைவர்கள் (அதாவது பரமேச்வரனை இஷ்ட மூர்த்தியாகக் கொண்ட ஸ்மார்த்தர்கள்) ஸ்ரீகண்டரின் சைவ மான ஸித்தாந்தத்தைத் தழுவியிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால், ராமானுஜருடன் பல வைஷ்ணவர்கள் பிரிந்து போன வுடனேயே, ஸ்மார்த்தர்கள் தங்களை முக்கியமாக சைவர்கள் என்றே நினைத்திருக்க வேண்டும். அதனால்தான் சைவமான ஸித்தாந்தமாகவே ஒரு மதத்தை ஸ்தாபித்தபோது அதற்கு மாற வேண்டும் என்று இவர்கள் நினைக்கவில்லை போலிருக்கிறது. இந்த சைவ விசிஷ்டாத்வைதத்தின் மோக்ஷமும் அத்வைதத்துக்

குக் கிட்டவே இருந்ததால், தங்களுடைய அத்வைதத்தை விட்டுவிட்டு, அதே மாதிரியான ஸித்தாந்தத்துக்கு ஏன் போக வேண்டும் என்றும் நினைத்திருக்கலாம்.

தத்வம் ரொம்பக் கொஞ்சம் பேருக்குத்தான் முக்கியமாக இருப்பது; அப்பீல் ஆவது. பெரும்பாலோருக்கு பக்தியும், உபாஸனா மூர்த்தியும்தான் முக்கியம். அதனால்தான் விஷ்ணு உத்கர்ஷம் கூறப்பட்ட ஸித்தாந்தங்களுக்கெல்லாம் ஸ்மார்த்த மதத்திலிருந்து தீவிர விஷ்ணு பக்திக்காரர்கள் போயிருக்கிறார் கள். இதனாலேயே அத்வைதம் சிவ-உத்கர்ஷத்திற்கென்றே ஒரு ஸித்தாந்தம் ஏற்பட்டபோது, அதில் விசேஷமாக ஸ்மார்த்தர் கள், அதாவது ஸ்மார்த்த மதத்திலிருந்த தீவிர சிவபக்திக்காரர் கள் சேராதபடி ஆகியிருக்கிறது. இப்போதுள்ள அடியோடு விஷயம் தெரியாதவர்களோ, அத்வைதிகள் என்றாலே சைவர் என்று நினைத்து விடுமளவுக்கு ஆகியிருக்கிறது!

(ஸ்ரீ சங்கர) மடங்களில் சந்திர மௌளீச்வர பூஜைதானே நடக்கிறது என்றால், அது ஒரு காரணத்தினால் ஏற்பட்டது. ஆசார்யாளுக்குப் பரமேச்வரனே ஐந்து ஸ்படிக லிங்கங்களைக் கொடுத்து, அவற்றின் ஆராதனை லோகத்தில் எந்நாளும் இருக்கும்படியாகப் பண்ண வேண்டும் என்றார். அவற்றில் இரண்டை ஆசார்யாள் சிருங்கேரியிலும், காஞ்சீபுரத்திலும் உள்ள மடங்களில் வைத்தும், பாக்கி மூன்றை நேபாளம், கேதாரிநாத், சிதம்பரம் ஆகிய இடங்களிலுள்ள ஆலயங்களில் வைத்தும், அவிச்சின்னமாக (முறிவு படாமல்) ஆராதனை நடக்க வழி செய்தார். சங்கர மடம் என்றால், எல்லா மடங் களிலும் யூனிஃபார்மிடி இருக்க வேண்டாமா? அதனால் மடங் களில் சந்திர மௌளீச்வர பூஜையை வைத்தார். ஆசார்யாளுக்கு லக்ஷ்மீ நரஸிம்ம மூர்த்தி ஒரு சாளக்ராமம் கொடுத்தார். ஈசுவரனே தம் ஸ்வரூபமான ஸ்படிக லிங்கம் தந்ததுபோல, நரஸிம்மமூர்த்தி தன் ஸ்வரூபமான சாளக்ராமத் தைக் கொடுத்தார். ஸ்படிக லிங்கத்தைப் பூஜையில் வைத்த மாதிரியே இந்த சாளக்ராமத்தையும் ஆசார்யாள் மடத்துப் பூஜையில் வைத்திருக்கிறார்.

அவருக்கு சிவ-விஷ்ணு பேதம் கொஞ்சமும் கிடையாது. சிதம்பரத்தில் ஸ்படிக லிங்கம் ப்ரதிஷ்டை பண்ணின

மாதிரியே, பத்ரிநாத்தில் நாராயணனைப் பிரதிஷ்டை பண்ணியிருக்கிறார். அங்கேயே ஒரு மடம் ஸ்தாபித்திருக்கிறார். அவர் மடங்களை ஸ்தாபித்த இடங்களில் புரி ஜகந்நாதமும், த்வாரகையும் விசேஷமான கிருஷ்ண க்ஷேத்ரங்களே. அவர் சிவ ஸஹஸ்ரநாமத்துக்கு பாஷ்யம் பண்ணவில்லை; விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமத்துக்குத்தான் பாஷ்யம் பண்ணியிருக்கிறார். சிவகீதை, தேவிகீதை எல்லாம்கூடப் புராணங்களில் இருந்தாலும் கிருஷ்ண பரமாத்மா உபதேசித்த பகவத் கீதைக்குத்தான் நம் ஆசார்யாள் பாஷ்யம் பண்ணியிருக்கிறார். ஈசுவரனையும் அம்பாளையும் போலவே மஹாவிஷ்ணு, ராமர், கிருஷ்ணர், மஹாலக்ஷ்மி எல்லாரைக் குறித்தும் ஸ்தோத்திரங்கள் செய்திருக்கிறார். இதையெல்லாம் சரியாகக் கவனிக்காததால், அவரைச் சைவர் என்று சொல்லி விடுகிறார்கள்.

ஆசாரியாளின் மடத்தில் நடப்பது வெறும் சிவபூஜை மட்டுமில்லை. ஆரம்பத்திலேயே சொன்னேனே, அந்தப் பஞ்சாயதன பூஜைதான் மடத்துப் பூஜையும். ஆசாரியாள், ஈச்வரனும் அம்பாளும் சேர்ந்து எடுத்த அவதாரம்; உமா மஹேச்வரர்களே அவருக்குக் கைலாஸத்தில் பஞ்சலிங்கங்களைக் கொடுத்தார்கள்; ஆகையால் அவர் நடுநாயகமாக ஈச்வரனையும் அம்பாளையும் மடத்துப் பூஜையில் வைத்தார். ஆனாலும் சிவ பஞ்சாயதன முறைப்படி மஹாவிஷ்ணு, கணபதி, சூரியன் ஆகியோர்களும் பூஜையில் இடம் பெற்றிருக்கிறார்கள். இங்கே சிவராத்ரி, நவராத்ரி மாதிரி, ராமநவமி, கோகுலாஷ்டமி, நரசிம்ம ஜயந்தி முதலானவற்றையும் கொண்டாடுகிறோம்.

மடத்தில் ஸ்ரீமுகம் அனுப்பும்போது என்ன சொல்கிறோம்? இன்ன காரியத்தைக் குறித்து 'க்ரியதே நாராயண ஸ்மிருதி:' என்று ஸ்ரீமுகத்தில் சொல்கிறோம். அதாவது எந்தப் புஸ்தகத்துக்கு அல்லது காரியத்துக்கு ஆசீர்வாதமாக இந்த ஸ்ரீமுகம் அனுப்பப்படுகிறதோ, அது நல்லபடியாக நடப்பதற்காக நாராயணனை ஸ்மரிக்கிறோம் என்று சொல்கிறோம். சிவனை ஸ்மரிப்பதாகச் சொல்வதில்லை. நீங்கள் எனக்கு நமஸ்காரம் பண்ணும்போது என்ன சொல்கிறேன்? 'நாராயண நாராயண' என்றுதான் சொல்கிறேன். எல்லாச் சங்கராசாரியார்களும்

இப்படித்தான் சொல்கிறோம். இது ஆதி ஆசார்யாளே பண்ணின ஏற்பாடு. ஜகத் பரிபாலன கர்த்தாஎன்கிற ரீதியில், லோகத்தில் நல்லது நடப்பதற்கெல்லாம் நாராயணனைத்தான் ஸ்மரிக்க வேண்டும் என்று வைத்திருக்கிறார்.

இத்தனை நாழி, அத்வைதிகள் என்றால் சைவர் என்று அபிப்பிராயம் ஏற்பட்டிருப்பதைப் பற்றிச் சொன்னேன். இதற்கு நேர்மாறாக, சங்கரர் மஹாவிஷ்ணுவைத்தான் உபாஸித்தவர் என்கிறவர்களும் உண்டு. அவர்கள் இந்த நாராயண ஸ்மரணம், விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம . பாஷ்யம் முதலான விஷயங்களைத் தங்களுக்கு ஆதரவாகச் சொல்கிறார்கள். இதோடுகூட, ஆசார்யாள் பாஷ்யங்களில் இந்த லோக வியவகாரத்தை எல்லாம் செய்யும் ஸகுணப் பிரம்மமான ஈச்வரனைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கிறபோது, அவனை 'நாராயணன்' என்றே-சொல்லியிருப்பதையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள்.

ஆனாலும் ஆசாரியாளை சைவர் என்றோ, சாக்தர் என்றோ, வைஷ்ணவர் என்றோ எப்படிச் சொன்னாலும் அது அவரைக் குறுக்குகிற காரியம்தான். அப்படியெல்லாம் ஏதோ ஒரு தெய்வத்துக்கு மட்டும் அவர் பக்தர் என்பது சரியில்லை. ஏன் அத்வைத பாஷ்ய கிரந்தங்களில் ஸகுணப் பிரம்மம் என்றால், நாராயணன் என்று சொன்னார் என்றால், முத்தொழில் என்று பிரித்துக் கொடுக்கிறபோது மஹாவிஷ்ணுவுக்குத்தான் லோக ரக்ஷணப் பொறுப்புத் தந்திருக்கிறது. எவன் ரக்ஷிக்கிறானோ அவனையே பிரபஞ்சத்தையெல்லாம் நடத்தும் சக்தியாகச் சொன்னார் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

ஆசாரியாள் சைவர், வைஷ்ணவர், சாக்தர் எல்லாம்தான்! அவருடைய சிஷ்யர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் ஸ்மார்த்தர்களான நாமும் அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். ஸ்மார்த்தர்களுக்கெல்லாம் வழிகாட்டியாக இருப்பவர் முத்துஸ்வாமி தீக்ஷிதர். அவர் மாரியம்மனும், ஐயனாரும், நவக்கிரஹங்களும் உள்பட அத்தனை தெய்வங்களையும் பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகப் பார்த்துக் கீர்த்தனங்களால் ஸ்தோத்திரம் செய்திருக்கிறார். அத்தனை தெய்வங்களுமான ஏக பரமாத்மாதான் நமக்கு

உபாஸ்யம். அதை அத்தனை ரூபங்களிலும் ஏற்றத் தாழ்வில்லாமல் பாவிக்கிற மனப்பான்மை நமக்கு வர வேண்டும். ஆதி காலத்திலிருந்து அத்வைதிகளிலேயே வீரசைவர்களும், வீர வைஷ்ணவர்களும் இருந்திருக்கிறார்கள் என்று சொன்னாலும், அது ஆசார்யாளின் மனோபாவத்துக்கும், அவர் நமக்குப் போட்டிருக்கிற ஆக்ஞைக்கும் சம்மதமானதல்ல. அத்வைதிகளிலேயே அப்பைய தீக்ஷிதர் பரம சாம்பவராகவும் (சிறந்த சிவபக்தராகவும்) லீலாசுகர் பரம பாகவதராகக் கிருஷ்ணனிடமே பரம ப்ரீதியும் வைத்திருந்த மாதிரி, நாம் ஏதாவது ஒரு இஷ்ட தெய்வத்திடம் அதிகப் பக்தி வைப்பதில் தப்பில்லை. ஆனால் இந்த மஹான்கள் எப்படி இன்னொரு தெய்வத்தை நிந்திக்காமலே தங்கள் இஷ்ட தெய்வத்திடம் பக்தியில் உருகினார்களோ, அப்படி நாமும் எந்த ஒரு தெய்வத்தையும் நிந்திக்காமல், நம் இஷ்ட மூர்த்தியிடம் விசேஷ பக்தியோடு இருக்க வேண்டும்.

வேத மதம் என்ற ஸ்மார்த்த மதத்தின் மூலக் கொள்கைகளில் இது ஒன்று: இன்னொரு தெய்வத்தைத் தாழ்த்திச் சொல்லித் தன் தெய்வம்தான் தெய்வம் என்று சொன்னால் அப்போது அது வேத ஸம்மதம் உடையதாகாது. இந்த 'டெஸ்ட்'படிப் பார்த்தால் ஆசார்யாளை அனுஸரிக்கிற ஸ்மார்த்த மதஸ்தர்களான நாம்தான் பூரண வைதிகர்கள். இப்படி நான் சொல்லவில்லை. நான் சொன்னால் அது தப்பு. இது என் சம்பிரதாயம் என்பதற்காக உயர்த்திச் சொல்கிறேன் என்றாகிவிடும். ஆதலால் இது என் அபிப்பிராயமில்லை. மூன்று பூர்வகாலப் பெரியவர்களுடைய அபிப்பிராயம் இப்படி இருந்திருக்கிறது.

த்வைதி, அத்வைதி, விசிஷ்டாத்வைதி எல்லோருக்கும் மூல புருஷரான வியாஸ மஹரிஷியின் அபிப்பிராயமே இப்படித்தான் இருந்திருக்கிறது. பாரதத்தில் அனுசாஸன பர்வாவில் பீஷ்ம பிதாமஹரின் வாயிலாக அவர் பிராசீனமாக இருந்து வந்த ஐந்து மதங்களின் பெயரைச் சொல்லும்போது, ஸாங்க்யம் யோக: பாஞ்சராத்ரம் வேதா: பாசுபதம் ததா என்கிறார். இவற்றில் 'வேதா:' என்பதுதான் வேத மதம்; பிற்காலத்திய ஸ்மார்த்த மதம். அதில் ஸகல தெய்வ ஆராதனையும் உண்டு. கர்மம்-பக்தி-ஞானம் மூன்றும் உண்டு.

தத்வங்களை ஆராய்ச்சி பண்ணுகிற ஸாங்கியமும் அதில் அடக்கம். யோக ஸாதனையும் அதிலே தியானத்தின் அங்கமாக வருவதுதான். இது அத்தனையும் ஆசார்யாளினால் புத்துருப் பெற்ற ஸ்மார்த்த ஸம்பிரதாயத்திலும் உண்டு. 'சிவானந்த லஹரி', 'ஸௌந்தர்ய லஹரி', ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைக் குறித்த 'ஷட்பதீ' ஸ்தோத்திரம் முதலானவற்றில் நம் அத்வைத ஆசாரியாளே த்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம் முதலியவற்றை யும் ஒவ்வொரு நிலையில் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார். 'யோக தாராவளி' என்ற நூலில் ஒரேயடியாகப் பாதஞ்ஜல யோக நுட்பங்களைக் கொட்டியிருக்கிறார். ஸாங்கியர்களின் இருபத்து நாலு தத்துவங்களையும் அவர் பாஷ்யங்களின் பல இடங்களில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். வியாஸர் சொன்ன ஐந்தில் வேதம், ஸாங்கியம், யோகம் போக மீதமுள்ளவை பாஞ்ச ராத்ரமும், பாசுபதமும். பாஞ்சராத்ரத்தில் விஷ்ணு மட்டும் தான் தெய்வம் என்று சொல்லியிருக்கிறது. பாசுபதத்தில் பரமேச்வரன் மட்டும்தான் தெய்வம் என்று சொல்லியிருக் கிறது. இவை மற்ற தெய்வங்களை மட்டம் தட்டி, இப்படி ஒவ்வொரு தெய்வத்துக்கு மட்டும் உத்கர்ஷம் சொல்கின்றன. அதனால் இவை வேத மதத்தைச் சேர்ந்தவை ஆகாது என்று வியாஸாசார்யாள் அபிப்பிராயப்படுகிற மாதிரிதான் 'வேதா:' என்று வேத மதத்தைத் தனியாகச் சொல்லிவிட்டு, 'பாஞ்ச ராத்ரம், பாசுபதம்' என்று இவற்றை வேதத்திற்கு வேறான சம்பிரதாயங்களாகத் தனியே சொல்லி விட்டார். ஸாங்கியம் வெறும் தத்வ வாதம்தான். அதில் கர்மாவுமில்லை; பக்தியு மில்லை; அனுபவ ஞானத்துக்கும் வழியில்லை. யோகம் ரொம்பவும் உசந்தது என்றாலும், அதிலும் வைதிக உபாஸனை, கர்மா எல்லாம் பூர்ணமாக வரவில்லை; ஞானம் என்று எடுத்துக் கொண்டாலும், உபநிஷத்தில் சொன்ன மாதிரி அதில் பரமாத்ம தத்வத்தைப் பற்றித் தெளிவாகச் சொல்ல வில்லை. அதனால்தான் இந்த நாலுமே ஏதோ ஒரு தினுசில் அபூர்ணம் என்பதால், எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்ட பூர்ணமான வேதத்திலிருந்து அவற்றைப் பிரித்துச் சொல்லி விட்டார்.

வியாஸர் மஹரிஷி, பரமஞானி. அவர் அபிப்பிராயம் இப்படி என்றால், இன்னொருத்தர் கந்தர்வராக இருந்து அம்பாள் சாபத்தால் மனுஷ்யராகப் பிறந்து மிகப் பெரிய

சிவபக்தராகி ஈச்வரனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணி அதன் பலனாக ஈச்வரனையே அடைந்து நித்ய கைலாஸ வாஸம் செய்தவர். அவருக்குப் புஷ்பதந்தர் என்று பேர். அவர் பண்ணின ஸ்தோத்திரத்துக்கு 'சிவ மஹிம்ன ஸ்தோத்திரம்' என்று பேர். 'சிவனின் மஹிமையைக் கூறும் துதி' என்று அர்த்தம். புனாவுக்கு அப்புறம் கொஞ்சம் வடக்கே போய்விட்டால் போதும். வடஇந்தியா முழுக்கப் பக்தர்கள் என்றால் சிவ மஹிம்ன ஸ்தோத்திரம் தெரியாதவர்கள் இருக்க மாட்டார்கள். (நான் எத்தனையோ சொல்லியும், புஸ்தகமாகவே அச்சுப் போட்டுக் கொடுத்தும்கூட, நம் பக்கங்களில் திருப்பாவை-திருவெம்பாவையோ, திருமுருகாற்றுப்படையோ, விநாயகர் அகவலோ அந்த அளவுக்குப் பிரபலமாகவில்லை.) அந்த 'சிவ மஹிம்ன' ஸ்தோத்திரத்திலேயும், வியாஸர் சொன்ன மாதிரிப் பல மதங்களைப் பற்றிய பிரஸ்தாபம் வருகிறது. மஹாபாரத சுலோகத்தை நினைத்துக் கொண்டே புஷ்பதந்தர் பாடின மாதிரி இருக்கிறது:

த்ரயீ ஸாங்க்யம் யோக: பசுபதி மதம் வைஷ்ணவம் இதி

'த்ரயீ' என்றால் வேதமதம். அப்புறம் ஸாங்கியம், யோகம். பசுபதி மதம் என்பதுதான் மற்ற தெய்வங்களை மட்டம் தட்டி சிவனே பெரிசு என்கிற பாசுபத மதம். இதே மாதிரிப் பரதெய்வ நிராகரணம் பண்ணி விஷ்ணு உத்கர்ஷம் சொல்வது வைஷ்ணவம். வியாஸர் இதைத்தான் பாஞ்சராத்ரம் என்றார்.

வியாஸரும் சரி, புஷ்பதந்தரும் சரி, இந்த ஐந்து மதங்களையும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவை ஒரே சமுத்திரத்தில் கொண்டு சேர்க்கிற ஐந்து நதிகள் மாதிரி என்று சிறப்பித்தே பேசுகிறார்கள். 'எங்கள் தெய்வம்தான் உசத்தி' என்கிறவர்களையும் ஒப்புக் கொண்டுதான் பேசியிருக்கிறார்கள். ஆனாலும்கூட இந்த மனோபாவம் வேதமதத்துக்கு உகந்ததல்ல என்பதால், இவற்றை வேதத்திலிருந்து வேறாகவே சொல்லியிருக்கிறார்கள். புஷ்ப்தந்தர் விஷயத்திலே இது ரொம்பவும் ரஸமாயிருக்கிறது. ஏனென்றால் அவரே பரம சாம்பவர்தான். சிவ மஹிமைதான் அவருடைய ஸ்தோத்திரத்தின் விஷயம். ஐந்து மதங்களும் பரமேச்வரன் என்கிற ஒரே ஸமுத்திரத்தில் கலக்கும் நதிகள்தான் என்றே இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்.

அப்படியிருந்தும் பசுபதி மதமான சைவமே நம்முடைய ஸனாதன தர்மமான வேதமதம் என்று அவர் சொல்லவில்லை. எதையும் தள்ளாததுதான் வேதமதம்; எல்லாவற்றையும் கொள்ளுவதுதான் வேதமதம் என்பதால், இப்படி அதைப் பாசுபதத்துக்கு வேறானதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

மூன்றாமவர், ஒரு கவி. மும்மதஸ்தருக்கும் முக்கியஸ்தரான வியாஸர் வாக்குக்கு ஒரு மதிப்பு உண்டு என்றால், சைவரான புஷ்பதந்தரே சிவனை மட்டும் சொல்லும் மதத்தை வேதத்துக்கு வேறாகச் சொல்வதில் ஒரு விசேஷம் உண்டென்றால், எந்த மதத்தையும் சேராமல், எந்தத் தெய்வத்தையும் பெரிசு—சின்னது என்று சொல்லாமல், நடுநிலைமையிலிருந்து பார்க்கிற கவி வாக்குக்கும் ஓர் அலாதிச் சிறப்பு இருக்கத்தான் செய்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஒரு கவியின் கருத்தை இங்கே பார்ப்போம். அந்தக் கவி யார்? நைஷதம் என்கிற நள சரித்திரத்தை எழுதிய ஸ்ரீஹர்ஷர். ரொம்பவும் காவிய ரஸம், இலக்கியச் சுவை நிரம்பிய ஒரு கட்டத்தில் உபமானம் சொல்கிறபோது அவரும் ஐந்து மதப் பிரஸ்தாபம் பண்ணுகிறார்.

தமயந்திக்கு ஸ்வயம்வரம் நடக்கிறது. அவளுக்கு நளன் மேல்தான் பிரேமை. ஸ்வயம்வரத்துக்கு வந்துள்ள நளனுக்கே மாலை போட வேண்டும் என்பது அவளுடைய உத்தேசம். தமயந்தியின் மேல் இந்திரன், வருணன், அக்னி, யமன் ஆகிய நாலு தேவர்களுக்குங்கூட ஆசை. அவள் தங்கள் பத்னியாக வேண்டும் என்று ஆசை. இவளுக்கோ நளனிடம்தான் பிரியம் என்று அவர்களுக்கும் தெரியும். அதனால் அவர்களும் (அவர்களில் ஒவ்வொருவரும்) தத்ரூபம் நளனைப் போலவே வேஷம் போட்டுக் கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். ஐந்து நளன்கள் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்—ஸ்வயம்வர மண்டபத்திலே. எது நிஜ நளன் என்று தமயந்தி எப்படித் தெரிந்து கொள்ள முடியும்?

இந்த இடத்திலேதான் ஸ்ரீஹர்ஷர் ஐந்து மதங்களுக்கு நடுவே ஸத்யதரமான அத்வைதம் இருக்கிற மாதிரி, ஐந்து நளன்களுக்கிடையே இருந்த ஸத்யமான நளனைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் தமயந்தி திகைத்து நின்றாள் என்கிறார்:

பஞ்சம் கோடி மாத்ரே... மதானாம் அத்வைத தத்வ இவ ஸத்யதரேபி லோக:

'தரம்' என்றால் ஒப்பிட்டு உயர்த்திக் கூறுகிற comparative degree. மற்ற நாலு மதங்களும் தப்பானவை என்று கவி சொல்லவில்லை. வியாஸர், புஷ்பதந்தர் மாதிரி இவரும் அவற்றை ஸத்தியமானவை என்று ஒப்புக் கொள்கிறார். ஆனாலும் அவற்றோடு ஒப்பிட்டு, அவற்றினும் ஸத்தியத்தில் உயர்ந்தது அத்வைதமே என்பதால் '*ஸத்யதர அபி அத்வைத*' என்று அதைச் சிறப்பித்துச் சொன்னார். எப்படி நம் ஆசார்யாள் ஸத்யத்திலேயே மூன்று தினுசு பிரித்தாரோ★ அப்படியே ஸ்ரீஹர்ஷரும் சாதாரண ஸத்யம், உத்தமமான ஸத்யம் என்று பிரித்து, பாரதத்தில் சொல்லப்பட்ட ஐந்து மதங்களில் மற்ற நாலும் ஸாதாரண ஸத்தியம், அத்வைதமே உத்தம ஸத்தியம் என்கிறார்.

பாரதத்தில், பீஷ்ம வசனத்தில் 'அத்வைதம்' என்று இல்லை. 'வேதா:' என்றுதான் இருக்கிறது. ஆனாலும் விஷ்ணு தான் தெய்வம், சிவன்தான் தெய்வம் என்று கட்சி கட்டினால், அந்த மதம் வேதத்துக்கு வேறானது என்கிற அபிப்பிராயம் அங்கு வந்து விட்டது. புஷ்பதந்தர் வாக்கிலும் இதே கருத்து வந்திருக்கிறது. அங்கும் 'த்ரயீ' என்று வேதத்தைச் சொல்லியுள்ளதே தவிர, 'அத்வைதம்', என்றில்லை. ஆசார்யாளுக்குப் பிந்தி சைவம், வைஷ்ணவம் என்று ஒன்றைத் தாழ்த்தி, இன்னொன்றை உயர்த்திச் சொல்கிற மதங்கள் வந்துவிட்ட நிலையில், அத்வைதிகளின் ஸ்மார்த்த மதம்தான் எல்லாவற்றையும் ஒத்துக் கொள்கிற பூர்ண வேதமாக ஆகிவிட்டது. அதனால்தான் ஸ்ரீஹர்ஷர் 'வேதமதம்' என்று போடுவதற்குப் பதில் 'அத்வைதம்' என்றே போட்டு விட்டார்!

★ ★ ★

ஒரு பக்கத்தில் அத்வைதிகள் சைவர்கள் என்ற தப்பபிப்பிராயம் வந்து கொண்டிருந்தாலும், பிற்கால ஆசார்யர்கள் அத்வைதத்துக்கு மாறான ஸித்தாந்தங்களை ஏற்படுத்திய

★ உலகம் எப்படிப் பொய்? என்ற உரையில் காண்க.

நாளாக அத்வைதந்தான் பூர்ணமான வேதமதம் என்கிற ஓர் அபிப்பிராயமும் இருந்திருக்கிறது. அத்வைதிகளுக்கே ஸ்மார்த்தர் என்ற பொதுவான ஆதிப் பெயர் நீடித்து வந்திருப் பது இதற்கு ஓர் அத்தாட்சிதான்.

ஸ்மார்த்தர் என்ற வார்த்தைக்கு 'அத்வைத ஸித்தாந்தத்தை மேற்கொண்டவர்' என்றோ, 'சங்கரரை அனுஸரிப்பவர்' என்றோ root meaning இல்லை; அர்த்தமில்லை. பூர்ணவைதிகமான தர்மசாஸ்திர ஸ்மிருதிகளைப் பின்பற்று பவர் என்றுதான் அர்த்தம். இதே மாதிரி சர்மா, சாஸ்திரி முதலான பொதுப்பேர்களும் முக்கியமாக ஸ்மார்த்தர்களுக்குத் தான் நீடித்திருக்கிறது. ஆசார்யாள் தோன்றுவதற்கு ரொம்பவும் பூர்வ காலத்திய சாஸ்திரங்களிலிருந்தும் 'சர்மா' என்பதே பிராம்மணனுக்குரிய ஜாதிப் பெயர் என்று தெரிகிறது. பிராம்மணனை 'சர்மா' என்றும், க்ஷத்ரியனை 'வர்மா' என்றும் சொல்வது பிராசீனமான வேதமத வழக்கு. ரவிவர்மா என்ற சைத்ரிகர் இருந்தார் என்றால், அவர் க்ஷத்ரியர் என்று அர்த்தம். இப்போதும் ஒரு பிராமணப் பிள்ளைக்கு உபநயனம் ஆனால், தனது வேதசாகையையும், ஸூத்திரத்தையும், கோத்திரத்தையும் சொல்லி அவன் நமஸ்காரம் பண்ணும் போது, 'என்ன சர்மன்?' என்று கேட்கிறோம். 'இன்ன சர்மன்' என்றே அவன் பெயரைச் சொல்கிறான். ஐயங்கார், மாத்வர் எல்லோருக்கும் இப்படித்தான். ஆனாலும் எப்போதும் தன் பேரின் பின்னாடி ஜாதிப் பெயராக சர்மா போட்டுக் கொள் கிறவன் பெரும்பாலும் அத்வைதிதான். இது இவன்தான் பூர்ணமாக வேத மதஸ்தன் என்று காட்டுகிறது.

சாஸ்திரி என்றால் 'சாஸ்திரத்தை அனுசரிப்பவன்' சாஸ்திரம் என்றால் வேத-தர்ம சாஸ்திரங்கள்தான். இந்தப் பெயரையும் அத்வைதியான ஸ்மார்த்தன்தான் போட்டுக் கொள்கிறான்.

விதிவிலக்காக, அபூர்வமாக ஒரு மத்வரோ, வைஷ்ணவரோ சர்மா என்று போட்டுக் கொள்ளலாம். ஆனால் D.S. சர்மா, ரைட் ஆனரபிள் சாஸ்திரி என்கிற மாதிரி பேரைச்

சொன்னாலே அவர்கள் ஸ்மார்த்தர்கள்தான் என்று எடுத்துக் கொள்கிறோம்.

★ ★ ★

ஒருத்தர் ராமானுஜ ஸித்தாந்தத்தைச் சேர்ந்தவர், அல்லது மத்வ ஸித்தாந்தத்தைச் சேர்ந்தவர், அல்லது தமிழ் தேசத்திலுள்ள சைவ ஸித்தாந்த மடங்களுக்கு மூல புருஷராக இருக்கப்பட்ட மெய்கண்டாரைச் சேர்ந்தவர் என்றால், அது ஒருத்தருடைய பிறப்பையும், இந்த வழிகளில் ஒன்றில் அவருக்கு இருக்கிற நம்பிக்கையையும் மட்டும் குறித்த விஷயமல்ல. ஐயங்காருக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தவன், ராவ்ஜியின் புத்திரன், சைவ மடாலயத்தைச் சேர்ந்த குடும்பத்தில் பிறந்தவன் என்பதால் மட்டும் ஒருத்தன் அந்தச் சம்பிரதாயத்தை அனுசரித்தவனாக ஆகிவிட மாட்டான். அந்தக் கொள்கையை மனமாற ஏற்றுக் கொண்டு நம்புகிறேன் என்றாலும் அந்த சம்பிரதாயக்காரனாக ஆகிவிட மாட்டான். இப்படி நான் சொல்லவில்லை. அந்த சம்பிரதாயங்களைச் சேர்ந்த ஆசார்ய புருஷர்களே சொல்லுவார்கள். 'ஐயங்காராகப் பிறந்தால் மட்டும் போதாது; விசிஷ்டாத்வைதத்தை நம்பினால் மட்டும் போதாது. அப்படிப் பிறந்த ஒருத்தன் உடம்பிலே சங்கு சக்ரங்களை முத்ராதாரணம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். மஹாவிஷ்ணுவுக்குரிய மந்திரத்தை உபதேசம் செய்து கொள்ள வேண்டும். இப்படி 'ஸமாச்ரயணம்' செய்து கொண்டால்தான் ஒருத்தன் விசிஷ்டாத்வைதி ஆகிறான்' என்று வைஷ்ணவ ஆசார்யர்கள் சொல்வார்கள். வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தில் ஒருமுறை இப்படி ஸமாச்ரயணம் செய்து கொண்டால் போதும். மத்வ ஸித்தாந்தப்படியோ தங்கள் ஆசார்யரைப் பார்க்கிற போதெல்லாம், பஞ்ச முத்ராதாரணம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். இவர்களுக்கும் மந்திர உபதேசம் உண்டு. சைவ சித்தாந்தப்படி சூல-இடபக் குறிகளை முத்ராதாரணம் செய்து கொள்வது 'கம்பல்ஸரி' இல்லாவிட்டாலும், பஞ்சாக்ஷர உபதேசம் நிச்சயம் பெற்றாக வேண்டும். 'தீக்கை' என்று இதைச் சொல்வார்கள். 'தீக்ஷை' என்பதன் திரிபே அது. இதர ஸம்பிரதாயங்களிலும் இப்படி ஏதாவது ஒரு ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பட்டால்தான் ஒருவன் அதைச் சேர்ந்தவனாகக் கருதப்

படுவான். பிறப்பும் நம்பிக்கையும் மட்டும் ஒருத்தனை வைஷ்ணவனாகவோ, மாத்வனாகவோ, சைவனாகவோ ஆக்கி விடாது. அதற்கென்று ஒரு ஸம்ஸ்காரம் செய்து கொண்டாக வேண்டும். இது அந்தந்த ஆசார்யர்களே சொல்வது.

அப்படியானால், நாமம் போட்டுக் கொள்பவர்களிலும், விபூதி இட்டுக் கொள்பவர்களிலும், ஸமாச்ரயணம், முத்ரா தாரணம், தீக்ஷை முதலியன பெறாதவர்களாகப் பல பேர் இருக்கிறார்களே, இவர்களை என்ன சம்பிரதாயத்துக்காரர் என்று சொல்வது?

இவர்கள் எல்லாரும் ஸ்மார்த்தர்கள்தான். இது ரொம்பப் பேருக்குத் தெரியாத விஷயம்!

இப்போது ஒருத்தன் ஹிந்துவாக இருக்கிறான். அவன் கிறிஸ்துவ மதத்துக்கு மாறுகிறான். எப்படி மாறுகிறான்? அந்த மதத்துப் பாதிரி ஞான ஸ்நானம் (Baptism) என்று பண்ணி வைக்கிறார். அது பண்ணப்பட்டால்தான் இவன் கிறிஸ்துவனாகக் கருதப்படுவான். இல்லாவிட்டால் ஹிந்துதானே?

இப்படியே சிவ தீக்கை அல்லது ஸமாச்ரயணம் அல்லது முத்ராதாரணம் செய்யப்பட்டால்தான் ஒருத்தன் சைவ ஸித்தாந்தியாகவோ, ஸ்ரீ வைஷ்ணவனாகவோ, மாத்வனாகவோ ஆகிறான்.

கிறிஸ்துவ மதத்துக்குப் போகிறவன் நம் வேத சாஸ்திரங்களை விட்டுவிட்டுப் போகிறான். அத்வைதம் தவிர மற்ற ஸித்தாந்தங்களுக்குப் போகிறவன், வேத சாஸ்திரங்களையும் வைத்துக் கொண்டே அந்த ஸித்தாந்தத்துக்குப் போகிறான். இந்த ஸம்பிரதாயத்து ஆசாரியர்களும் வேதங்களையும் ஸ்மிருதிகளையும் பிரமாணமாக ஒப்புக் கொண்டவர்கள்தாம். ஆனாலும் அவற்றுக்கும் அதிகமாகச் சில சடங்குகளைப் பண்ணச் சொல்கிறார்கள். அதைப் பண்ணினால்தான் ஒருத்தன் வைஷ்ணவனாகவோ, சைவனாகவோ, மாத்வனாகவோ ஆனதாக அர்த்தம்.

இல்லாது போனால் அவன் ஸ்மார்த்தன்தான்; அதாவது

சங்கர பகவத் பாதாளைச் சேர்ந்தவன்தான் என்று சொல்லி விடலாம். இப்படிச் சொல்லி நான் ஏகப்பட்ட பேரை என் சம்பிரதாயத்துக்கு வளைத்துக் கொள்கிறேனா என்ன? அத்வைதி என்பவனுக்கு ஏதாவது புது ஸம்ஸ்காரம் பண்ண வேண்டும் என்று ஆசார்யாள் சொல்லியிருந்தால், நான் சொல்வது தப்புதான். ஆனால் ஆசார்யாள் அப்படிச் சொல்லவே இல்லை. அத்வைதி என்று ஒரு மதஸ்தனை அவர் பிரிக்கவே இல்லை. அனாதிகாலமாக வந்த ஸ்மார்த்த ஸம்பிர தாயத்தவராகவேதான், பூர்ண வைதிக மதஸ்தராகவேதான் தம்மை அனுஸரிப்பவர்களை வைத்து விட்டார். அத்வைதிக் குத் தனி ஸம்ஸ்காரம் எதுவும் வைக்கவில்லை. ஆகையால் வேறாகப் புது ஸம்ஸ்காரமாகாத எல்லோரும் அவரைச் சேர்ந்தவர்கள்தான்.

வேதத்தில் இந்தத் தீக்ஷை, முத்ராதாரணம், ஸமாச்ரயணம் எதுவும் சொல்லியிருக்கவில்லை. நேராக வேதத்தில் அதிகாரம் உள்ள மூன்று வர்ணங்களுக்கு, அந்த அதிகாரத்தைப் பெறு முன்னர் உபநயனம் பண்ணிக் காயத்ரீ உபதேசம் பண்ண வேண்டும் என்றுதான் சொல்லியிருக்கிறது. பிரம்ம-க்ஷத்ரிய-வைச்யர்களுக்கு உபநயனந்தான் சொல்லியிருக்கிறது. நாலா வது வர்ணத்துக்கு அதுவும் இல்லை. அதுவும் இல்லாமலே அவனை வேத மதஸ்தனாக ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறது. ஆசார்யாளும் இதே வழிமுறையைத்தான் வைத்துக் கொண் டார். புதிதாக எந்த ஸம்ஸ்காரத்தையும் அவர் சொல்ல வில்லை.

புதிதாக நமக்கென்று ஒன்றும் இல்லையே என்று ஸ்மார்த் தர்கள் குறைப்பட்டுக் கொள்ளவே கூடாது. வேதத்தில் எது சொல்லியிருக்கிறதோ அது நமக்குப் போதும். ராமசந்திர மூர்த்தியும், கிருஷ்ண பரமாத்மாவும் முத்ராதாரணம், ஸமாச்ர யணம் பண்ணிக் கொண்டதாகவோ, சிவ தீக்ஷை எடுத்துக் கொண்டதாகவோ ராமாயண, பாகவதாதிகளில் சொல்லி யிருக்கிறதோ? இல்லை. அவர்கள் அவதார புருஷர்களானதால் அவர்களுக்கு இவை இல்லை என்று அந்த ஸித்தாந்திகள் சொன்னால், அது வாதத்துக்குச் சரியாக வராது. ஏனென்றால்

ராமாயணத்தில் ராமர் தம்பிகளோடுகூட வேதாத்யயனம் பண்ணினார் என்று சொல்லியிருக்கிறது★. உபநயனமானால் தான் அத்யயனம் பண்ண முடியும். அதனால் அவருக்கு உபநயனம் ஆனது தெரிகிறது. இப்படியே பாகவதத்திலும் கிருஷ்ண பரமாத்மாவுக்கு, வஸுதேவரும்—தேவகியும் காராக்ருஹத்திலிருந்து விடுதலையாகி வந்தவுடன் உபநயனம் பண்ணினார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது†. அப்புறம் கிருஷ்ணர் ஸாதாரணப் பசங்களைப் போலவே, ஸாந்தீபனீ என்ற பிராம்மணரிடம் குருகுலவாஸம் பண்ணி, வேதத்தை அத்யயனம் பண்ணினதாக இருக்கிறது. அவதார புருஷர் களுக்கு இதெல்லாம் மட்டும் என்னத்துக்கு? நினைத்த மாத்திரத்தில் அவர்களே சகல வேத சாஸ்திரகளையும் தெரிந்து கொள்ள முடியாதா? ராமர் விசுவாமித்ரரிடமிருந்து எதற்காக அஸ்திர—சஸ்திர அப்யாஸம், பலை, அதிபலை மந்திரங்கள் முதலானதுகளைக் கற்க வேண்டும்? ஆகையால் மனுஷ்யர்கள் எப்படியிருக்க வேண்டுமோ அப்படியிருப்பதற்கு வழிகாட்டி யாகத்தான் அவர்கள் உபநயனம் செய்து கொண்டு, அத்யயனம் பண்ணினார்கள் என்று அர்த்தமாகிறது. அவர்கள் பண்ணினதே நமக்கும் போதும். வேதத்திலும், அதை அனுசரித்து மஹரிஷிகள் செய்த ஸ்மிருதிகளிலும் இருப்பதற்கு அதிகமாக நமக்கு எதுவும் வேண்டியதில்லை என்று ஸ்ரீபகவத் பாதாள் வைத்துவிட்டார்.

மற்ற ஸம்பிரதாய ஆசார்யர்கள் வேத, சாஸ்திரங்களை ஒப்புக்கொண்டே அதிகப்படி ஸம்ஸ்காரங்களை வைத்தாலும், அவர்கள் கொள்கை காரணமாக, சிவ-விஷ்ணு பேதமின்றி வேத சாஸ்திரங்கள் விதித்திருக்கிற அனேக விஷயங்களை அவர்களுடைய ஸம்பிரதாயக்காரர்கள் விடும்படி இருக்கிறது. ஆகவே புதிதாகச் சிலது சேர்ந்தாலும், பழசான சிலது விட்டுப் போகிறது. நமக்கு இரண்டும் இல்லை என்று திருப்தியாக இருக்கலாம். 'அனாதியான சாஸ்திரத்துக்கு அதிகமாக எதுவும் சேர்க்காதே! அதில் இருப்பதை ஒன்றைக்கூட விட்டும்

★ *வைதிகாத்யயனேரதா: (ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் பாலகாண்டம்-. பதினெட்டாவது ஸர்கம்)*

† *அத ஶூரஸுதோ ராஜன் புத்ரயோ ஸமகாரயத் புரோதஸா ப்ராஹ்மணைச்ச யதாவத் த்விஜஸம்ஸ்க்ருதிம் (ஸ்ரீமத் பாகவதம்;10வது ஸ்கந்தம்-45வது ஸர்கம்)*

விடாதே!' என்று நம் ஆசார்யாள் வைத்து விட்டார். இருந்ததையேதான், புதிதாக நடுவில் வந்த தோஷங்களை அகற்றி விட்டு, பழைய மூல ரூபப்படி சுத்தமாக்கி வைத்தார்.

புதிதாக ஒன்றைச் சொல்ல வரவில்லை; உள்ளதைச் சரிப்படுத்தித் தரத்தான் அவர் வந்தார் என்பது ஒரு புராண வாக்கிலிருந்தும் தெரிகிறது.

ஆசார்யாளைப் பரமேச்வர அவதாரமாகச் சொல்கிற புராணங்கள், இதிஹாஸங்கள் பல இருக்கின்றன. அவற்றில் 'கூர்ம புராண'த்தில், கலியின் கோலாஹலம் முற்றிய சமயத்தில், ஈச்வரன் தானே அவதாரம் பண்ணி அதர்மப் பிரவாஹத்தை அடக்கப் போகிறான் என்று சொல்கிற இடத்தில்,

கரிஷ்ய(தி) அவதாரம் ஸ்வம் சங்கரோ நீல லோஹித:
ச்ரௌத ஸ்மார்த்த ப்ரதிஷ்டார்த்தம் பக்தானாம் ஹித காம்யயா॥

என்ற ச்லோகம் வருகிறது. 'ச்ரௌத்' என்றால் 'ச்ருதி' என்னும் வேதத்தை அனுசரித்தது என்று அர்த்தம். 'ஸ்மார்த்த' என்றால் அந்த வேதத்தையே ஸ்மரித்து நினைவுக் குறிப்பாகக் கொண்டு ரிஷிகள் செய்த தர்மசாஸ்திரம். இந்த வேத-தர்ம சாஸ்திரத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்வதற்காகவே ('ச்ரௌத ஸ்மார்த்த ப்ரதிஷ்டார்த்தம்') பக்தர்களுக்கு நல்லது செய்கிற ஆசையினால் ('பக்தானாம் ஹித காம்யயா') நீலகண்டனான சங்கரன் தானே அவதரிக்கிறான் ('கரிஷ்யத்அவதாரம் ஸ்வம் சங்கரோ நீல லோஹித:'') என்று கூர்ம புராணவாக்கு இருக்கிறது. அத்வைதத்தைப் பிரதிஷ்டை பண்ணினார்; ஷண்மதப் பிரதிஷ்டை பண்ணினார் என்றெல்லாம் (இப்போது நாம் ஆசார்யாள் என்ற மாத்திரத்தில் எவற்றை முக்கியமாக நினைக்கிறோமோ அந்த இரண்டையும்) சொல்லாமல், ச்ரௌ ஸ்மார்த்த பிரதிஷ்டையையே இங்கே சொல்லியிருப்பது விசேஷமானது. இப்படியேதான் ஆசார்ய வந்தனமாக இருக்கப்பட்ட ச்லோகத்திலும்,

ச்ருதி-ஸ்ம்ருதி-புராணானாம் ஆலயம் கருணாலயம்।
நமாமி பகவத்பாத சங்கரம் லோக சங்கரம்॥

என்றுதான் வருகிறது. இங்கேயும் அத்வைதம், ஷண்மதம் இவற்றைப் பற்றிச் சொல்லவில்லை. ஆனால் ஆசார்யாள் வேதத்துக்கும் (ச்ருதி), தர்ம சாஸ்திரங்களுக்கும் (ஸ்மிருதி), புராணங்களுக்கும் உறைவிடமானவர் என்று சொல்லி யிருக்கிறது. வேதத்தில் சொன்னதை விதிகளாகச் சட்டம் மாதிரிப் போட்டுக் கொடுப்பது ஸ்மிருதி என்றால், இவற் றையே கதைகளாக மனஸில் ஏற்றுவதுதான் புராணங்களின் லக்ஷ்யம். அப்படிப்பட்ட வேதம், ஸ்மிருதி, புராணம் மூன்றுக்கும் ஆலயமாக இருப்பவர் ஆசார்யாள் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

வேத மதம், ஸ்மார்த்த ஸம்பிரதாயம் என்று சொல்லி விட்டாலே போதும், அதுதான் ஜீவப்பிரம்ம அபேதத்தைச் சொல்லும் அத்வைதம்; இந்த அத்வைதத்திலேயே ஓர் அங்கமாக வருவதுதான் ஸகல தேவதைகளுக்கிடையும் அபேதத்தைச் சொல்லும் ஷண்மதக் கருத்து என்பதால்தான், இந்த ச்லோகத்திலும், கூர்ம புராணத்திலும் தனியாக அத்வைதம் பற்றியும் ஷண்மதம் பற்றியும் சொல்லவில்லை என்று தோன்றுகிறது. அத்வைதத்தில் ஷண்மதம் அங்கம்தான். அத்வைதத்தைச் சொன்னால் ஷண்மதத்தை தனியாகச் சொல்லக்கூட வேண்டாம். ஏனென்றால் ஜீவனும் பிரம்மமுமே ஒன்றுதான் என்கிறபோது, ஷண்மத ஏற்பாட்டின் தாத்பர்ய மான சகல தெய்வங்களும் ஒன்றுதான் என்பதும் அதிலேயே உட்கிடை (implied) தானே? ஷண்மதம் எப்படி அத்வைதத்தில் அங்கமோ, அப்படியே அத்வைதம் ஸ்மார்த்தத்தில், வைதிகத் தில் அடக்கம்தான். வேதத்தில் சகல தத்வங்களுக்கும் உச்சாணி யில் அத்வைதத்தைத்தான் வைத்திருக்கிறது. சகல தெய்வங் களையும் ஒரே பரமாத்மாவாக ஆராதிப்பதுதான் வேதத்தில் நாம் பார்ப்பது. ஆகவேதான் ஷண்மதம், அத்வைதம் எல்லாமே வைதிகத்தை, ஸ்மார்த்த ஸம்பிரதாயத்தைப் பூரண மாக அனுசரிப்பதன்றி வேறில்லை. அனுசரிப்பதென்ன? அதுவேதான் இது. வைதிக மதம் என்றாலே அத்வைதிகளின் சம்பிரதாயந்தான். அத்வைதம் என்றாலே வைதிகம்தான். ஸ்ரீஹர்ஷன் இப்படித்தானே நைஷதத்தில் 'வேதம்' என்று சொல்ல வேண்டிய இடத்தில் 'அத்வைதம்' என்று சொல்லி யிருக்கிறான்?

ஆகையால் த்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம், சைவ ஸித்தாந்தம் முதலிய சம்பிரதாயங்களுக்கென்று தனியாக ஏற்பட்ட ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்துகொள்ளாத எல்லாரும் ஸ்ரீசங்கர பகவத் பாதர்களைச் சேர்ந்தவர்கள்தான். வேறு சம்பிரதாயத்துக்குப் போய்விட்டாலும் கூட, அவர்கள் ஆசார்யாளை விட்டு விட்டாலும், ஆசார்யாள் அவர்களை விட்டு விட்டதாக ஆகாது. அந்த ஸித்தாந்தங்களையும் ஒவ்வொரு லெவலில் ஒப்புக் கொள்வதுதான் ஆசார்யாளின் ஸித்தாந்தம். ஆசாரியாளின் பரமகுருவான (அதாவது குருவுக்குக் குருவான) கௌடபாதர், 'மாண்டூக்ய உபநிஷத் காரிகை' என்று ஒன்று செய்திருக்கிறார். 'காரிகை' என்றால் பாஷ்யத்தில் ஒரு வகை... தமிழில்கூட 'யாப்பருங்கலம்' என்று ஒரு புஸ்தகம் உண்டு; அதற்கு விளக்கமாக எழுதப்பட்ட ஒரு புஸ்தகத்துக்கு 'யாப்பருங்கலக் காரிகை' என்று பேர் வைத்திருக்கிறது. மாண்டூக்ய காரிகையில் ஓர் இடத்தில் கௌடபாதர், 'பல ஸித்தாந்தங்கள் ஒன்றுக்கொன்று வித்யாஸப்பட்டு பரஸ்பரம் விரோதித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் நம்முடைய அத்வைதமானது அவற்றில் எதனிடமும் விரோத பாவம் பாராட்டவே இல்லை' என்று சொல்லியிருக்கிறார்:

பரஸ்பரம் விருத்யந்தே தைரயம் ந விருத்யதே।

இந்த விரோதமில்லாத மனோபாவம், ஐக்ய உணர்ச்சி, ஸமரஸம்தான் நமக்கு ஆசார்யாள் தந்திருக்கிற வழி. இதை நாம் எந்நாளும் பின்பற்றி வர வேண்டும். வேதமும், ஸ்மிருதிகளும் அப்புறம் ஆசார்யாளும் வகுத்துக் கொடுத்த மாதிரிக் காரியங்களிலும் அந்தக் காரியங்களுக்கு ஏற்ற ஆசாரங்களிலும் நாம் பிரிந்திருந்தாலும், மனஸில் மட்டும் ஒருத்தருக்கொருத்தர் கொஞ்சம்கூடப் பிரிந்திராமல், எல்லாரும் ஆசார்யாளின் குழந்தைகளாகவே அன்போடு ஒன்று சேர்ந்திருக்க வேண்டும். இந்த அனுக்கிரஹத்தையும் பண்ணும்படி ஆசார்யாளையே பிரார்த்தனை பண்ணுவோம்.

அத்வைதமோ, த்வைதமோ? அதுவும் பராசக்தி வசமே!

ஜலத்துக்கு நிறைவு சமுத்திரம். டம்ளரில், செம்பில், குடத்தில், அண்டாவில், கிணற்றில், குளத்தில், நதியில் என்று ஒன்றைவிட ஒன்று ஜாஸ்தியாக இருக்கிற ஜலம் கடைசியில் சமுத்திரம் என்று முடிகிறது. இப்படியே ஞானத்துக்கும் கிருபைக்கும் நிறைவான சமுத்திரம் பராசக்தி. நமக்குக் கொஞ்சம் அறிவு, கொஞ்சம் அன்பு இருக்கிறது. பிராணிகளுக்கு நம்மைவிடக் குறைவு. நம்மைவிட ஜாஸ்தி அறிவுள்ள, ஜாஸ்தி கிருபா சக்தி உள்ள தேவ ஜாதிகள் இருக்கின்றன. நம்மிலேயே மஹான்களானவர்கள் மகாஞானிகளாக, பரம காருண்யத்தோடு இருக்கிறார்கள். இந்த ஞானம், கிருபை பூரணமாக நிறைந்த இடத்தைத்தான் ஸ்வாமி, பரமாத்மா, பராசக்தி என்று சொல்வது.

எல்லாவற்றையும் அறிகிற ஞானம் அது; அறிகிறது மட்டுமில்லை, அறியப்படுகிற எல்லாமுமே அதுதான். அதற்கு வேறாக இன்னொன்று இருந்து, அதை இது அறிகிறது என்றில்லை. அப்படி இன்னொன்று இருப்பதற்கு இடம் இருந்து விட்டால், இது எங்கும் நிறைந்த பூரணம் ஆகாது. இன்னொன்று துளித்துளி இருந்துவிட்டால்கூடச் சரி, இதற்குக் குறைதான்–இது அந்தத் துளியில் இல்லாததால் இது பூரணமில்லை; நிறைந்த ஒரே நிறைவில்லை என்றுதானே அர்த்தம்? இதனால் என்ன முடிவாகிறது என்றால், பரமாத்மாவைத் தவிர அறியப்படுகிற வஸ்து என்று இரண்டாவது பதார்த்தமே கிடையாது என்பதுதான்.

அப்படியானால் இத்தனை ஜீவாத்மாக்கள் வேறு வேறாக இருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோமே இது என்ன?

இது ஒரு பெரிய வேஷம்தான், மாயா நாடகம்தான். வேஷம் கலைந்து விட்டால், நிறைந்த நிறைவான ஒன்றே ஒன்றுதான். அதுவே அறிவாக நிற்கும். 'சித்தமிசை குடி கொண்ட அறிவான தெய்வமே' என்று தாயுமான ஸ்வாமிகள் சொல்கிற அறிவு! அது பூரணமானதால், அதனால் அறியப்பட வேண்டிய வஸ்து என்று வேறு எதுவுமே இல்லை. தன்னையே அறிந்து கொண்டிருக்கிற அறிவு அது.

இப்படி இரண்டாவதாக வேறே இல்லாமல் ஜீவாத்மாவை அந்தப் பரமாத்ம சமுத்திரத்தில் கொண்டு போய்க் கரைப்பது தான் வாஸ்தவமான நிறைவு. இன்னொன்று என்று கொஞ்சம் இருந்தாலும் அதற்குக் குறைவுதானே? இன்னொன்றாக வேஷம் போட்டுக் கொண்டிருப்பதும் அதுவேதான். எல்லாம் அதுதான். 'இதம் ஸர்வம் புருஷ ஏவ' என்று வேதம் சொல் கிறது★. இப்படி வாஸ்தவமாக நிறைவதுதான் அத்வைதம், அத்வைதம் என்பது.

ஜீவாத்மாவானவன் அத்வைதமாக, பூரணமாக, நிறைந்த நிறைவாக ஆகிவிடுவதைப் பற்றி உபநிஷத்துகள் சொல் கின்றன. உபநிஷத்துகள் சொல்வதை ஸ்ரீசங்கர பகவத் பாதாசார்யாள் பல தினுசான பிரமாணங்களோடு தம்முடைய அனுபவத்தைச் சேர்த்து, லோகமெல்லாம் கொண்டாடுகிற சாஸ்திரமாக அனுக்கிரஹம் செய்திருக்கிறார். இதைப் புத்தி ஆராய்ச்சியால் (intellectual-ஆக) அலசிப் பார்த்தாலும் ஒப்புக் கொண்டே ஆகவேண்டும் என்று தெரிகிறது. ஸயன்ஸிலும் இப்போது 'வேறு வேறு எலிமென்ட்ஸ் இல்லை. எல்லாம் ஒரே எனர்ஜி. மாட்டரும் எனர்ஜியும்கூட வேறு இல்லை' என்று அத்வைதத்தில் கொண்டுவந்து விட்டிருக்கிறார் கள்.

எல்லாம் சரி, ஒன்றுதான் இருக்க முடியும் என்பது intellectual-ஆகத் தீர்மானமாகித்தான் விட்டது. ஆனால்–இது ரொம்பப் பெரிய 'ஆனால்'–காரியத்தில் இது துளிக்கூடத் தெரியவில்லையே! இத்தனை வித்தியாஸங்கள் லோகத்தில் பிரத்தியக்ஷமாகத் தெரிந்து கொண்டுதானே இருக்கின்றன?

★ 'புருஷஸூக்த'த்தில் வரும் பதங்களை முன்பின்னாக மொழிந்தது.

ஒன்றுக்கொன்று இருக்கிற வித்தியாஸங்களைப் பாராட்டினால் தானே வாழ்க்கையே நடக்கிறது? ஒவ்வொரு காரியத்திலும் ஒன்றைச் சேர்க்க வேண்டும், இன்னொன்றைத் தள்ள வேண்டும் என்றுதானே இருக்கிறது? 'வித்தியாஸமே இல்லை; எல்லாம் ஒன்று' என்று சொல்லிக் கொண்டு, சேர்க்கக் கூடாததைச் சேர்த்தால் காரியமே கெட்டல்லவா போகிறது?

இதனால் என்ன தெரிகிறது? காரியம் என்று இருக்கிற வரையில் 'அத்வைதம் அத்வைதம்' என்று சொல்லிப் பிரயோஜனமில்லை என்றுதான் தெரிகிறது! 'காரியம் இருக்கிற வரையில் வித்தியாஸம் பார்த்துத்தான் ஆக வேண்டும்; காரிய மேயில்லாத நிலையில் எல்லாம் ஒன்றாகவே பிரகாசிக்கும். காரியத்தில் வித்தியாஸம் பார்க்கும்போதுகூட, மனசுக்குள் எல்லாம் ஒன்று என்ற பாவத்தை வைத்துக் கொள்ளு. 'ஸாரத்தில் எல்லாம் ஒன்றே; அந்த ஒன்றுதான் நாமும்! அதனால் நாம்தான் எல்லாமும்' என்று எல்லாவற்றையும் ஆத்ம ஸ்வரூபமாகப் பார். அதாவது மற்ற வித்தியாஸங் களைப் பாராட்டினாலும், எல்லாவற்றிடமும் அன்பில் மட்டும் கொஞ்சங்கூட வித்தியாஸமில்லாமல், சகல ஜீவராசிகளிடமும் ஒரே மாதிரி அன்போடு பிரேம ஸ்வரூபமாக இருந்து கொண்டிரு' என்றுதான் ஞானிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகக்கூடி காரியத்தில் அத்வைதம் இல்லை என்றாகிறது.

காரியம் என்றால், நினைப்பதுகூடக் காரியம்தான். நினைப்பது மனஸின் காரியம். மனஸு ஒரு க்ஷணங்கூட நிற்கா மல் எதையாவது நினைத்துக் கொண்டே இருக்கிறது. இது நடக்கிறவரை காரியம்தான், அத்வைதம் இல்லை. 'நினைக் கிறது' என்றால், 'நினைக்கப்படுகிற வஸ்து', 'நினைக்கிற வஸ்து' என்ற இரண்டு வித்தியாஸமான வஸ்துகள் இருக்கத் தானே செய்கின்றன? இது த்வைதம்தானே? நினைப்பே போய்விட வேண்டும்; மனஸு அப்படியே நின்றுவிட வேண்டும்; அப்படி ஆனால்தான் அத்வைதம் அனுபவமாக ஸித்திக்கும்.

சரி, ஆனால் மனஸு நிற்க மாட்டேன் என்கிறதே! என்ன பிரம்மப் பிரயத்தனம் பண்ணினாலும் அதுபாட்டுக்கு ஓடிக் கொண்டேயிருக்கிறதே! அது ஏகப்பட்ட வித்தியாஸங்களைத்

தானே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது? வெளிக் காரியத்தை நிறுத்திவிடுவது, மனஸின் காரியத்தையும் நிறுத்திவிடுவது, நிறுத்தாவிட்டால்கூட பிரேம ஸ்வரூபமாகி விடுவது என்றால் இதெல்லாம் நடைமுறையில் (practical-ஆக) கொஞ்சங்கூடச் சாத்தியமில்லாமல் இருக்கிறதே? என்ன பண்ணலாம்?

என்ன பண்ணுவது? எது சாத்தியமோ அதைத்தானே பண்ண முடியும்? அத்வைதம்தான் பரம தாத்பரியமாக இருக்க முடியும் என்று புத்தியால் ஒத்துக் கொண்டது அப்படியே இருக்கட்டும். அந்த நினைப்பே (conviction-ஏ) உள்ளுக்குள்ளே கொஞ்சம் இருந்து கொண்டிருந்தால், இத்தனை காரியம், இத்தனை ஓயாத எண்ணத்துக்கும் நடுவிலே ஏதோ லவலேசம் ஒரு தெளிவு, சாந்தம் இருக்கும்.

ஆனால் இந்த அல்ப சாந்தி திருப்தி தர மாட்டேன் என்கிறதே! நமக்கு நிறைவில்லாமல் இருக்கிறதே! நிறைந்து விடவேண்டும்' என்று தாபமாகவும் இருக்கிறது! ஆனால் மனஸையும், காரியத்தையுமோ விட முடியவில்லையே! அன்புருவாகவும் முடியவில்லை! இப்படி இரண்டுங் கெட்டானாகத்தான் நம்மில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற் றொன்பது பேர் இருக்கிறோம். இப்போது என்ன பண்ணலாம்? ஒன்றுமே பண்ணாமலிருக்கிற அத்வைதம் அனு பவமாகிறவரைக்கும் ஏதாவது பண்ணத்தானே வேண்டும்?

அதனால் மனஸினால் எது சாத்தியமோ அதையே பண்ண லாம். இப்போது லோகம் என்று வேறாகத்தானே ஒன்று தெரி கிறது? அதிலே இருக்கிற பெரிய ஒழுங்கை (Order)ப் பார்க்கிறபோது, இதை எல்லாம் ஒரு பேரறிவுதான் உண்டாக்கி, நடத்தி வருகிறது என்று தெரிகிறது. உண்டாக்கு வது, நடத்துவது எல்லாம் மாயை என்ற சமாசாரம். இப்போது நமக்கு வேண்டாம். அதைச் சொல்லிக் கொண்டி ருப்பதால், நமக்குத்தான் ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லையே! 'லோகத்தை நடத்துகிற ஒரு மஹாசக்தி இருக்கிறது; நமக்கு வேறாக இருக்கிறது; நாம் அற்ப சக்தர்; அது மஹா சக்தி; நாம், சிற்றறிவு படைத்த கிஞ்சித்ஞர்; அது பேரறிவான ஸர்வக்ஞ சக்தி', என்றே வைத்துக் கொள்வோம். 'வைத்துக் கொள்வது' என்ன? நாம் இருக்கிற நிலையில் இப்படித்தானே ஸ்பஷ்ட

மாகத் தெரிகிறது? இப்போது அந்தப் பேரறிவைத் தவிர அறியப்படுகிற வஸ்து இல்லை என்ற அத்வைத ஸமாசார மெல்லாம் நமக்கு வேண்டாம். அது நமக்கு வேறாக இருந் தாலும் நம்முடைய சகல சமாசாரங்களையும் தெரிந்து கொள் கிறது. நம்முடைய கஷ்டங்கள் எல்லாம் அதற்குத் தெரியும் என்ற அளவோடு நிறுத்திக் கொள்வோம். ஈ, எறும்பிலிருந்து யானை வரைக்கும் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு விதமான புத்தியைக் கொடுத்து, ஆஹாரத்தைக் கொடுத்து, ரக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கிற பராசக்திக்கு சகல ஜீவராசிகளின் கஷ்டமும் தெரியத்தானே வேண்டும்? எல்லாம் தெரிந்து கொண்டிருக்கிற ஞான சமுத்திரமாக மட்டும் அது இல்லை; கிருபா சமுத்திர மாகவும் அது இருக்கிறது. நம் ஒவ்வொருத்தருக்கும் ஒன்றிடம் அன்பு, பிரியம் இருக்கிறதென்றால், இந்த அன்பு அத்தனைக் கும் மூலம் அந்தப் பராசக்தியிடமிருந்துதானே வந்திருக்கிறது? அதனால் அது கிருபா சமுத்திரமாகத்தான் இருந்தாக வேண்டும். அப்பேர்ப்பட்ட கிருபா சமுத்திரத்திடம், நாம் நம் கஷ்டத்தைச் சொல்லி, குறையைச் சொல்லி, 'ஐயோ! நிறைந்த நிறைவாக இல்லாமல், நான் இப்படி ரொம்பக் குறைந்து நிற் கிறேனே, என்னை நிறைந்து போகும்படிப் பண்ணு; குறையே இல்லாதபடிப் பண்ணு' என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டே இருப்போம். இப்படிச் செய்து கொண்டே இருந்தால், அந்தப் பராசக்தி, அல்லது பரமாத்மாவே நமக்கு நிறைவான அத்வைதத்தை அனுக்கிரஹம் பண்ணிவிடும்.

இப்படிப் பிரார்த்திப்பதுகூட இரண்டாம் பட்சம்தான். நம் குறையையெல்லாம் தானாகவே அறிந்திருக்கிற ஞான சமுத்திரமாகவும், நாம் பிரார்த்திக்காமலே நம் குறையைப் போக்கக்கூடிய கருணா ஸமுத்திரமாகவும் இருக்கிற பரமாத்மா விடம், இப்படி நாம், 'அத்வைதத்தைக் கொடு, ஞானத்தைக் கொடு, நிறைவைக் கொடு' என்றுகூடப் பிரார்த்திக்க வேண்டியதில்லைதான். இப்படியெல்லாம் குறைப்பட்டு அழாமல், சந்தோஷமாகப் பக்தி பண்ணிக் கொண்டிருந்தாலே போதும். 'நம்மைப் போல் இப்படி ஓயாமல் சஞ்சலித்துக் கொண்டிருக்காமல், நிச்சலனமாக, பரம சாந்தமாக ஒரு பரமாத்மா இருக்கிறார். அவர் கருணாசமுத்திரமாக இருக் கிறார்' என்று நினைத்துக் கொள்ளும்போதே, நமக்கு ஆனந்த மாக இருக்கிறதல்லவா? அதனால், அவரை நினைத்துக்

கொண்டு, இப்படி ஆனந்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தால் போதும்! இந்த ஆனந்தத்தைக் கெடுத்துக் கொண்டு, 'இதைக் கொடு', 'அதைக் கொடு' என்று அழ வேண்டாம். அவரே நமக்கு எதைக் கொடுக்க வேண்டுமோ, அதைக் கொடுத்து விட்டுப் போகிறார்!

இப்போது நமக்கு அவருடைய ஆக்ஞையாக வேதங்கள் போட்டிருக்கிற கடமைகள் இருக்கின்றன. இந்தக் கடமைகளை ஸந்தோஷமாகச் செய்து கொண்டிருப்போம். கடமை எல்லாம் காரியம்தான். காரியம் த்வைதம்தான். அதற்காக அழ வேண்டாம். 'இதுவும் ஸ்வாமி ஆக்ஞைதானே?' என்று சந்தோஷமாகச் செய்வோம். மனஸு ஒடுங்க மாட்டேன் என்கிறதா? பரவாயில்லை; அதற்காக அழ வேண்டாம். ஆனால் எதையாவது, கண்ட கண்டதுகளை நினைத்துக் கொண்டிருக்காமல், பராசக்தியின் கிருபையை நினைத்துக் கொண்டிருப்போம். அவளுடைய எல்லையில்லாத அழகை நினைத்துக் கொண்டிருப்போம். இம்மாதிரி காரணமேயில்லாத பக்தியைப் பண்ணிக் கொண்டு, கடமையைச் சுத்தமாக நடத்திக் கொண்டிருந்தால் அதுவே மனஸுக்கு நிறைவாகத்தான் இருக்கும்.

மனஸே இல்லாமற் போய்விட்ட பெரிய நிறைவு—நிறைந்த நிறைவு என்ற முடிவான ஒன்று—இருந்தால் இருந்து விட்டுப் போகட்டும் அதுதான் நம் கைக்கு வராத வஸ்துவாக இருக்கிறதே! அதை நினைத்து இப்போது ஏன் அழ வேண்டும்? ஏற்கனவே இருக்கிற குறைகள் போதாது என்று இந்த அழுகையும் ஒரு குறைதான்! எனவே, நம்மைப் பரமாத்மா இப்போது வைத்திருக்கிற ஸ்திதியிலேயே நமக்கு நிறைவாக, ஆனந்தமாக இருக்கிற வேத கர்மானுஷ்டானம், பக்தி இவை நமக்குப் போதும். வேதத்தில் சொன்னபடி காரியங்களைப் பண்ணி, ஈசுவரார்ப்பணம் பண்ணிக் கொண்டு, அவரை அன்போடு நினைத்து, பக்தி பண்ணி ஆனந்தமாக இருந்தோமானால், நமக்குக் குறைப்பட்டுக் கொள்ளவே தோன்றாது.

இப்படி நாம் ஈச்வராக்ஞையாகக் கர்மாக்களைப் பண்ணிக் கொண்டு, அவரிடம் காரணமேயில்லாத பக்தியை—இது வேண்டும், அது வேண்டும் என்று அழாமல் ஆனந்தமாகச் செய்கிற பக்தியை—பூரணமாக வளர்த்துக் கொண்டே போவோம். அப்புறம் அவரே, 'இவனை நமக்கு வேறே மாதிரி

தனியாக விட்டுவைத்தது போதும்; நமக்குள்ளேயே கொஞ்சங் கூடப் பேதமில்லாமல் கரைத்துக் கொண்டு விடுவோம்' என்று கருணை கொண்டு அத்வைத மோக்ஷம் கொடுத்து விடுவார். அது அவருடைய காரியம். அவருடைய காரியம்தான். அதிலே நாம் செய்வதற்கு எதுவும் இல்லை. நம்மால் முடியாத காரியத்தில் நாம் உபத்திரவப் படுத்திக் கொண்டு ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லை. இப்போது நமக்குத் தெரிவது, நம்மை வேறு மாதிரி விட்டிருக்கிறார் என்பதுதான். இருக்கட்டுமே! அவர் இஷ்டப்பட்டுத்தானே இப்படி விட்டிருக்கிறார்? இப்படித் தனித்தனி ஜீவனாக இருக்க வேண்டும் என்று நாமாக உத்தேசம் பண்ணியா இந்த மாதிரி ஆகியிருக்கிறோம்? இல்லை. அவர்தான் தன்னையே நாமெல்லாமாக ஆக்கி, தன்னிடமிருந்தே அவிழ்த்து விட்டாற்போல, இப்படி ஒரு பெரிய நாடகம் போட்டிருக்கிறார். அவர் தமக்கு வேறு மாதிரி நம்மை விட்டிருந்தால், அப்படியேதான் வைத்துக் கொள்வோமே! இந்த ஸ்திதியிலும் நம்மால் முடிகிற காரியம், ஒரே அன்போடு அவரைக் கிருபாசமுத்திரமாக, ஸகல கல்யாண குணநிலையமாக நினைத்து நினைத்து நினைத்து அதிலேயே உருகிப் பக்தி செய்து கொண்டு ஆனந்தமாயிருப்பது. இந்த ஆனந்தம் போதுமே!

ஒரு குணமும், ரூபமும் இல்லாத அத்விதீய நிர்குண ப்ரம்மத்தை மனஸினால் பிடிக்க முடியாது. ஸகுணமான மூர்த்திதான் மனஸுக்கு விஷயம். அதனிடம் செலுத்துவது தான் பக்தி. இது த்வைதம்தான். இருக்கட்டுமே! அணுவுக்குள் அணுவாக இருக்கிறவர், நாம் பக்தி செலுத்துகிற மூர்த்திக்குள் மட்டும் இல்லையா என்ன? அவர் அணுவுக்குள் அணுவாயிருப்பது நமக்கு அனுபவத்தில் ஸித்திக்க வேண்டுமென்றால், அவரே அப்படிப் பண்ணிவிட்டுப் போகட்டும். அவர் ஸர்வ வியாபகர், நீக்கமற நிறைந்தவர் என்றால், நாம் அன்போடு பூஜிக்கிற ரூபத்திலும் இருக்கத்தானே வேண்டும்? அவரே எல்லாமும் என்று நாம் அனுபவித்துத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், இதை அவரே தெரிவித்துவிட்டுப் போகிறார்! தெரிவிக்கிறார், தெரிவிக்காமல் போகிறார், அது அவர் காரியம். அதைப் பற்றி நமக்குக் கவலை இல்லை. நமக்கு இப்போது அவரைப் பக்தியோடு ஸ்மரித்துக் கொண்டிருக்கிற ஆனந்தமே போதும். அதில் உண்டாகிற நிறைவே போதும்.

அவர் வாஸ்தவத்தில் நிறைந்த நிறைவாக இருக்கட்டும், நிர்குணமாக இருக்கட்டும், அத்வைதமாகத்தான் இருக்கட்டும். அதைப்பற்றி நமக்கு என்ன வந்தது? நம்மால்தான் அதைத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லையே! வாஸ்தவத்தில் அவர் எப்படியிருந்தாலும், நமக்கு த்வைதமாகத் தெரிகிற இத்தனை அழகு, இத்தனை அன்பு, இத்தனை அறிவு எல்லாமும் அவரிடமிருந்து வந்திருப்பதால், அவரை அத்தனை ஸௌந்தர் யமும், கருணையும், ஞானமும் உள்ள மூர்த்தியாக வைத்துக் கொண்டு பக்தி செலுத்துவோம். பிறகு அவரே அவருடைய வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிவிட்டுப் போகிறார். அவரு டைய வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தை அவரேதான் காட்ட முடியும். நாம் செய்யக் கூடியது, நம் மனஸுக்கு அந்த ஸ்வரூபம் எப்படி வந்தால் ஆனந்தமாக இருக்கிறதோ அப்படி நினைத் துப் பக்தி செலுத்துவதுதான். அதைச் செய்ய ஆரம்பிப்போம்.

பகவானே கீதையில் இப்படித்தான் சொல்லியிருக்கிறார்:

பக்த்யா மாம் அபிஜானாதி யாவான் யச்சாஸ்மி தத்வத:
ததோ மாம் தத்வதோ ஜ்ஞாத்வா விசதே தத் அனந்தரம்॥★

'ஒருத்தன் என்னிடம் பக்தி செலுத்திக் கொண்டேயிருந் தால், நான் யார், எப்படிப்பட்டவன் என்று உள்ளபடித் தெரிந்து கொள்கிறான். அம்மாதிரி என்னை உள்ளபடித் தெரிந்து கொண்டபின், எனக்கு வேறாக இல்லாமல் என்னுள் ளேயே புகுந்து விடுகிறான்' என்கிறார்.

அவருக்கு வெளியிலே நாம் இருக்கிற மட்டுந்தான் அவரைப் பார்த்து பக்தி பண்ணலாம். உள்ளேயே புகுந்து விட்டால்? அப்போது அவர் வேறு, நாம் வேறு இல்லை. ஒன்றாக, அத்வைதமாக ஆகிவிடுவோம். ஆனால் இப்படி ஆவது எப்போது ஸாத்யம் என்றால், 'என்னிடம் பக்தி செய்து, உள்ளபடி என்னைத் தெரிந்து கொண்டபின்தான்' என்கிறார். 'ததோ மாம்' என்பதில் உள்ள 'ததோ', 'தத:', என்பதற்குப் 'பின்னால்', 'அப்புறம்' என்று அர்த்தம். இப் போது பண்ணக் கூடியது பக்தி; அப்புறம் நடக்க வேண்டியது அந்தச் சமயத்தில் நடக்கட்டும்! 'பக்தி பண்ணிக் கொண் டேயிரு: அப்புறம் நான் உள்ளபடி எப்படியிருக்கிறேன் என் பதை நானே காட்டி, உன்னை அத்வைதமாகக் கரைத்துக்

கொள்கிறேன்' என்கிறார்.

'தத்வத:', 'தத்வத:' என்று இரண்டு தடவை சொல்கிறார். அதாவது 'பக்தியினால் என்னை உள்ளபடித் தெரிந்து கொள் கிறான்; உள்ளபடித் தெரிந்து கொண்டபின் நானே ஆகிவிடு கிறான்' என்கிறார்.

பக்தியினால் அவரை உள்ளப்படித் தெரிந்து கொள்கிறோம் என்றால், பக்தி செய்கிறபோது அவரை உள்ளபடித் தெரிந்து கொள்ளவில்லை என்றுதான் அர்த்தமாகிறது. பக்தி செய்த தற்குப் பலனாகத்தான் அவர் தமது வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்கிறார். அப்படியென்றால், பக்தி செய்யும்போது அவரை நமக்கு உள்ளபடித் தெரியவில்லை என்றுதானே அர்த்தம்?

'தெரியாதவரிடம் எப்படிப் பக்தியைச் செலுத்துவது?' என்றால் பக்தி ஆரம்பிக்கிற சமயத்திலும் அவர் அடியோடு தெரியாதவரல்ல; உள்ளபடி, அதாவது அவருடைய பூர்ண ஸ்வரூபம்தான் இப்போது நமக்குத் தெரியவில்லை. அந்தப் பூர்ணம்தான் அத்வைதமாக, ஒரே நிறைவாக, மனஸுக்கு எட்டாமல் இருப்பது. அந்த வாஸ்தவ ஸ்வரூபம் நமக்குத் தெரியா விட்டால் போகட்டும். அதனால் பாதகமில்லை. அது தெரிந்து விட்டால்தான் பகவான், பக்தன் என்ற பேதமே யில்லையே! அப்புறம் பக்திக்கு இடம் ஏது? பக்திக்கு விஷயம் அபூர்ணமாகத்தான் இருக்க முடியும். பக்தன் வேறு, பகவான் வேறு என்கிறபோதுதான் பக்தி உண்டு. அதாவது பக்தியின் போது பக்தனையும் தாமேயாகக் கரைத்துக் கொள்ளாத மாதிரித்தான் பகவான் இருக்கிறார். அந்த அளவுக்கு அபூர்ண மாகத்தான் இருக்கிறார். அவர் பக்தன் மனஸுக்குப் பிடிபடு வதாலேயே அபூர்ணம்தான். இருந்து விட்டுப் போகட்டும். நம்மையும் அதற்குள்ளேயே கரைத்துக் கொண்டுவிட்ட பூர்ணத்தை நாம் நினைக்காததால் பரவாயில்லை. நினைக்க முடியாததை எப்படி நினைப்பது? ஆனாலும், அந்தப் பூர்ணத் தையே கொஞ்சம் அபூர்ணமாக்கி, அனந்த கல்யாண குண நிலையமாக, ஒரே அழகும், கிருபையுமாக ஒரு ஸ்வரூபத்தை நம் மனஸினால் நினைத்துப் பார்க்க முடிகிறதல்லவா? இந்த ஸ்வரூபத்திடம் பக்தி பண்ணி, நெக்குருகி நெக்குருகி

ஆனந்திக்க முடிகிறதல்லவா? இம்மாதிரிப் பக்தி பண்ணினால் அப்படியே அவர் பரம அழகோடு கிருபையோடு வருகிறார். பிறகு வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தைத் தானே பிரகாசித்துவிட்டுப் போகிறார்; அவரோடு நம்மை அபேதமாக ஆக்கிக் கொள் கிறார். அதெல்லாம் அவர் வேலை.

பக்தி செய்கிறபோது, நாம் நினைப்பது அவருடைய வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தை இல்லைதான். ஆனால் அந்த யதார்த்த ஸ்வரூபத்தை அறிய இந்தப் பக்தியை விட்டால் வேறு வழி யில்லை.

'பக்த்யா மாம் அபிஜானாதி': 'பக்தியினால் என்னை அறிந்துகொள்கிறான்'. 'ஏதோ கொஞ்சம் தெரிந்து கொள்வது மட்டுமில்லை'—*'ஜானாதி'*—மட்டுமில்லை; *'அபிஜானாதி'*—நன் றாக, முழுக்க, அதாவது வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தையே அறிந்து கொண்டு விடுகிறான். பிறகு ஒன்றாகி விடுகிறான்.

அது பிற்பாடு நடக்க வேண்டிய கதை. இப்போது பரமாத்மாவை வேறாகவே வைத்துப் பக்தி செய்வோம். நிறைந்த நிறைவான முழு ஸ்வரூபமாக இல்லாமல் ஸகுண மாகவே பக்தி செய்வோம். இதில் நமக்குக் கிடைக்கிற நிறை விலேயே திருப்தியாக இருப்போம்!

அத்வைத சாஸ்திரங்களில்கூட, *'ஈச்வர அனுக்ரஹாத் ஏவ பும்ஸாம் அத்வைத வாஸனா'* என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஈச்வர அனுக்ரஹத்தால்தான் ஒருத்தனுக்கு அத்வைத வாஸனை, அத்வைதத்தில் ஒரு ருசி, பிடிமானமே உண்டாகும் என்று அர்த்தம். இப்படி ஈச்வரன்தான் ஒரு ஜீவனுக்கு அத்வைதத்தில் ருசியை உண்டாக்குகிறான் என்றாலே, அப்படி ஒருத்தன் இந்த ஜீவனுக்கு வேறாக உட்கார்ந்திருக்கிறான் என்று ஆகிவிடுகிறது! ஈச்வரன் தனக்கு வேறாக எதுவுமே இல்லை என்ற பாவத்தி லேயே இருந்தால், எப்படி, எதனிடம் கருணை கொண்டு அனுக்ரஹம் பண்ண முடியும்? தனக்கு வேறாக இன்னொன்று இருப்பதாக நினைக்கிறபோதுதானே அவன் அனுக்ரஹம் என்ற ஒன்றைச் செய்யவே இடம் ஏற்படுகிறது? ஆகையினால், இந்த *மாயா* நாடகத்தில் ரொம்பவும் வேடிக்கையாக, ஜீவாத்மா மாதிரி இருக்கிற நாம் மட்டும்தான் நமக்குப்

பரமாத்மா வேறு என்று நினைக்காமல், அந்தப் பரமாத்மாவும் இப்படியே நம்மை வேறாக நினைத்து விளையாடுவதாக ஆகிறது! 'இந்த ஜீவன் தானாக அத்வைதத்துக்கு ஆசைப்பட வில்லை; ஈச்வரன்தான் அந்த ஆசையை உண்டாக்குகிறான்' என்றால் ஜீவனுக்கு வேறு மாதிரி அவன் இருக்கிறான்'; அப்புறம் வேறாக இருக்க வேண்டாமே என்ற ஆசையை ஜீவனுக்கு அனுக்ரஹம் பண்ணுகிறான் என்றுதானே அர்த்தம்? அனுக்ரஹம் பண்ணுகிறவன், அனுக்ரஹத்தைப் பெற்றுக் கொள்கிறவன் என்று 'இரண்டு பேர்வழிகள் இருந்துவிட்டால் த்வைதம்தான். 'அனுக்ரஹம் பெறுவதற்காக ஒருத்தன் இருக் கிறான். அவனுக்கு அதைச் செய்கிறேன்' என்று ஈச்வரனே வேறு மாதிரி இருக்கிறபோது, நாமும் அவனை வேறாகவே நினைத்துப் பக்தி செய்வதில் பிசகே இல்லை.

அனுக்ரஹம் செய்வதற்காக அவன் வேறு மாதிரி இருக் கிறான். அத்வைத வாஸனையையும் அவனே ஏற்படுத்துகிறான் என்றபின், அந்த அனுக்ரஹ மூர்த்தியே அத்வைத அனுபவத் தையும் கொடுத்துவிட்டுப் போகட்டுமே! வாஸனையை உண்டாக்கினவன்தான், அதைப் பூர்த்தி பண்ண முடியும். பூர்த்தி பண்ணுவதற்காகத்தானே வாஸனையை உண்டாக்கு கிறான்? இப்படி ஒரு நல்ல ஆசையை உண்டாக்கினவன் அப்புறம் கைவிட்டு விடுவானா? தான் ஆரம்பித்த காரியத்தை அவனே செய்து முடித்துக் கொள்கிறான். முடிக்கிறான், முடிக்க வில்லை; அது அவன் சமாசாரம். அதில் நம் காரியம் எதுவும் இல்லை.

நம் காரியம் அவனை ஸகுணமாக உபாஸிப்பது. இதனால் அவனுக்குக் குறை உண்டாக்கி விட்டோமே என்று துக்கப்பட வேண்டாம். அவனேதான் சொல்கிறானே, "முதலில் நீ என்னை என்னவென்று நினைத்துப் பக்தி பண்ணினாலும் அப்படியே ஒரு மாதிரி இருப்பேன். அப்புறம் வாஸ்தவத்தில் நான் என்னவோ அதுவாக நானே பிரகாசித்து விடுவேன்" என்கிறானே!

★ ★ ★

பிரகாசிப்பது அவர் காரியம். அவரை நாம் பிரகாசிக்கப்

பண்ண முடியாது. முடியாததற்கு நாம் பிரயத்தனப்படுவது வியர்த்தம்தான்; இருக்கிற குறையை ஜாஸ்தியாக்கிக் கொள்வதுதான்.

அவனைத் தவிர வேறு அடியோடு இல்லை என்பது அத்வைதம். உயிர் என்று, ஜீவாத்மா என்று ஒன்று இருந்தாலும், உயிருக்குயிராக, அந்தர்யாமியாக அவன் ஒருத்தனே இருக்கிறான் என்பது விசிஷ்டாத்வைதம். அவன் வேறு, நாம் வேறுதான்; ஆனால் அவன்தான் ஆட்டிவைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்பது த்வைதம். த்வைதம்தான் நமக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. தெரிந்ததைப் பிடித்துக் கொண்டோமானால், மேலே மேலே தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதை அவனே தெரியப்படுத்துவான். அப்போது அணுவுக்குள் அணுவாக, உயிருக்கு உயிராக அவனை அனுபவிப்போம். அப்புறம் நாம் அனுபவிக்கிறோம், அவனை அனுபவிக்கிறோம் என்ற வித்தியாசம்கூட இல்லாமல், அத்வைதமாகி விடுவோம். இதெல்லாம் பரமாத்மாவின் அனுக்ரஹத்தினால் நடக்க வேண்டியவை. நம்மால் நடத்திக் கொள்ள முடிவதாகத் தெரிவது, கடமையைப் பண்ணுவது; கூடிய மட்டும் நம்முடைய ஆசைக்காக இல்லாமல், ஈசுவர ஆக்ஞை இப்படி என்று காரியம் பண்ணுவது; அவனிடம் பக்தியோடு இருப்பது; இதுதான் ஸ்வாமியை நினைக்காமல், வெறுமே 'அன்புருவமாக இரு', 'பிரேம ஸ்வரூபமாக இரு' என்றால், நம்மால் முடியவேயில்லை. காரியம் உள்ள மட்டும் கோபமும் த்வேஷமும் வரத்தான் செய்கின்றன. ஆனால் அன்புருவான ஸ்வாமியிடம் நாம் அன்பு வைத்து, காரியங்களை அவருக்கே அர்ப்பணம் செய்யத் தொடங்கினால், தானாகவே எல்லாரிடமும் அன்புமயமாகிறோம். இந்த அன்பே பெரிய ஆனந்தம், நிறைவு!

மனஸை ஆடாமல் நிறுத்தி, அத்வைதமாக ஸத்யத்தை அனுபவிக்க முடியாத நாம், 'நீ வேறு, நான் வேறு' என்றே த்வைதமாகப் பக்தி பண்ணி, அந்த ஸந்தோஷத்திலேயே திருப்தியாக இருப்போம். அப்புறம் அவனே விசிஷ்டாத்வைதமாக உயிருக்குயிராகப் பிரகாசிக்கட்டும்; அல்லது அத்வைதமாக ஆக்கிக் கொள்ளட்டும்.

முக்கியமாக ஒரு சரீரம்தான் நம்மை அவனுக்கு வேறு

மாதிரி ஆக்கியிருக்கிறது. இந்தச் சரீரத்துக்குள் அந்தர்யாமி என்றுகூட அவனை வைத்துக் கொள்ளாமல், சரீரத்தோடு நின்று, வேறு வேறாகவே இருந்து விட்டால் த்வைதம். அப்படி த்வைதமாக இருந்தால்கூட, அழகுப் பிரவாஹமாக, கருணா ஸமுத்திரமாக ஒரு பராசக்தியை நினைத்துப் பக்தி செய்ய முடியும்; அதிலிருந்து கிடைக்கிற ஆனந்தத்தைப் பெற முடியும். ஆகையினால், உயிர்-உயிருக்குயிர் என்ற பேதம் அடிபட்டுப்போன அத்வைதத்துக்கோ, 'உயிர் நாம், உயிருக்குயிர் அவர்' என்ற விசிஷ்டாத்வைதத்துக்கோ தவிக்காமல், த்வைதமாகவே, 'நாம் இப்படி உடல் எடுத்திருக்கிறோம்; இந்த உடம்புதான் நாம்; இதை வைத்துக் கொண்டும் அந்தப் பரமாத்மாவை, பராசக்தியை நினைத்து ஆனந்திக்க முடிகிறதோ இல்லையோ? இப்படியேதான் இருப்போமே! இந்த உடம்பு என்ன, இன்னும் புழு உடம்பு வந்தாலும் வந்து விட்டுப் போகட்டுமே! அந்தப் புழு அவனுக்கு வேறாகவே இருந்தாலுங்கூட அவனை நினைக்க முடியுமானால், அவன் அதை மோக்ஷ லோகத்தில் சேர்த்துக் கொள்வானானால், அப்படித்தான் வேறாகவே ஆனந்தமாக இருந்துவிட்டுப் போவோமே!' என்று நம்மைத் திருப்தியுள்ளவர்களாக ஆக்கிக் கொள்ளவேண்டும்.

புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா உன்னடி என்மனத்தே
வழுவாதிருக்க வரம் தரவேண்டும்

என்று அப்பர் ஸ்வாமிகள் சொன்ன மாதிரி, பகவத் ஸ்மரணம் எப்போதும் இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் விஷயம். அது இருப்பதே அலாதி ஆனந்தம். இந்த ஆனந்தம் நம் அஞ்ஞான நிலையிலேயே காரிய சாத்தியமாக இருக்கும்போது, 'உடம்பு இருக்கிறதே, மனஸு இருக்கிறதே, இதெல்லாம் தொலைந்து ஆத்மா மட்டும் பிரகாசிக்கவில்லையே!' என்று துக்கப்பட வேண்டாம்.

அப்பர் ஸ்வாமிகள் பக்தர்; ஆதலால் அவர் இப்படிச் சொன்னது பெரிசில்லை. ஞான மார்க்கத்துக்கு, அத்வைதத்துக்குப் பரமாசாரியாராக இருக்கிற நம் சங்கர பகவத்பாதர்களே, 'சிவானந்த லஹரி'யில், 'நான் புழுவாகத்தான் பிறந்து விட்டுப் போகிறேனே! இல்லை, கொசுவாகத்தான் பிறந்து

விட்டுப் போகிறேனே! அதனாலெல்லாம் என்ன மோசம் போய்விட்டது? இல்லை, ஒரு மாடாகத்தான் ஜன்மா எடுத்தால் என்ன? உன்னுடைய பாதத்தை ஸ்மரிக்கிற பரமானந்த வெள்ளத்தில் மட்டும் ஹ்ருதயம் தோய்ந்து கிடக்குமானால், அப்போது எந்த உடல் வாய்த்தால்தான் என்ன?' என்கிறார்.

நரத்வம் தேவத்வம் நகவன ம்ருகத்வம் மசகதா பசுத்வம் கீடத்வம்...

கீடம்—புழு. 'கீடத்வம்'தான் அப்பர் சொன்ன 'புழு வாய்ப் பிறக்கினும்'. மசகதா-கொசுத்தன்மை; Mosquito இதிலிருந்து வந்ததுதான். கொசுவாக இருந்துங்கூட பக்தி பண்ண முடியுமானால், அந்த ஜன்மா எடுக்கக்கூட பயப்பட வேண்டாம்.

மனுஷ்ய உடம்பாக இருந்தாலும், அதை வைத்துக் கொண்டே ஆனந்தமாகப் பக்தி பண்ணிக் கொண்டு, ஸமஸ்த ப்ராணிகளிடமும் நிறைந்த அன்போடு கர்மாவைச் செய்ய முடிகிறபோது, 'உடம்பு வேண்டாம்; புனர் ஜன்மா வேண்டாம்' என்றெல்லாங்கூட ப்ரார்த்திக்க வேண்டியதில்லை.

எந்த உடம்பு வந்தாலும், எப்படிப்பட்ட ஜன்மா வாய்த்தாலும், அந்தப் பரமாத்மாவை அன்பே உருவான தாயாகப் பாவித்து, ஸாக்ஷாத் அந்தப் பரதேவதையின் சரணாரவிந்தத்தில் நீங்காத நினைவை வைத்து விட்டால் போதும். அவள் ஞானாம்பிகை. ஞானப்பால் கொடுக்கிறவள். கர்மாவினாலும், பக்தியினாலும் நம் மனஸிலிருக்கிற அழுக்கை எல்லாம் துடைத்து விடுவாள். அது பளிச்சென்று ஸ்வச்சமாகக் கண்ணாடி மாதிரி ஆகி, அதன் ஆட்டமெல்லாம் நின்று போனால் பூர்ண ஸ்வரூபம் தானே அதில் பிரகாசித்துவிடும். அந்த நிலையை அவளே அனுக்ரஹிப்பாள். இப்படித்தான் அனுக்ரஹிக்க வேண்டும் என்று நாம் சொல்ல வேண்டாம். வைகுண்டம், கைலாஸம் மாதிரித் தன் லோகம் என்பதாக ஏதோ ஒன்றில் நம்மைப் பக்கத்தில் உட்கார்த்தி வைத்துக் கொண்டு சேவா பாக்யம்தான் தரட்டும்; அல்லது உயிருக்குயிராக அனுபவிக்கிற பாக்யத்தைத் தரட்டும்; அல்லது அது வேறு, நாம் வேறு இல்லை என்று பூர்ணமாக நிறைந்து

விடுகிற நிலையைத்தான் தரட்டும். எதுவானாலும் சரி!

அந்த நிலை நமக்குத் தெரியாதது, அதைத் தரப் போகிறதும் இன்னொருத்தர். நமக்குத் தெரிந்தது த்வைதம். ஏன் த்வைதம்தான் தெரிகிறது என்றால் மனஸு நிற்கவில்லை. மனஸு ஏன் நிற்கவில்லை என்றால் ஆசாபாசம், த்வேஷம், பயம், துக்கம் எல்லாம் நமக்கு இருக்கின்றன. இவற்றிலேயே அலைந்து கொண்டு மனஸு அசுத்தமாகி விட்டதால் நிற்க மாட்டேன் என்கிறது. அதனால் முதலில் நமக்குச் சித்தசுத்தி வர வேண்டும். அதற்குக் கடமையைச் செய்து கொண்டு பரமாத்மாவைப் பக்தியோடு நினைத்துக் கொண்டிருப்பதுதான் வழி. இதைச் சந்தோஷமாகச் செய்வோம்.

செய்து பார்த்தால் இதுவே ஆனந்தமாயிருக்கும். சித்த சுத்தி அது இது என்ற லக்ஷ்யங்களைக்கூட அப்போது நாம் நினைக்க மாட்டோம். ஆனந்தமாகப் பக்தி பண்ணிக் கொண்டு, அன்பாகக் காரியங்களைச் செய்து கொண்டு, நாம் பாட்டுக்கு நிம்மதியாக இருக்க ஆரம்பித்து விடுவோம். அனுக்ரஹத்தைப் பராசக்தி தானாகப் பண்ணுவாள். அது இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று நாம் கட்டாயப்படுத்த முடியாது! நமக்கு நிஜமான பக்தி உண்டாகி ஆனந்தமாக இருக்கத் தெரிந்து கொண்டோமானால், கட்டாயப்படுத்தவும் தோன்றாது. அதனால் அவளுக்கு எப்படி இஷ்டமோ அப்படி த்வைதமாகவே வைத்து அனுக்ரஹம் செய்யலாம்; அல்லது அந்த அனுக்ரஹம் விசிஷ்டாத்வைதமாக இருக்கலாம்; அத்வைதமாக இருந்தாலும் இருக்கலாம். எதுவானாலும் சரி என்று அந்தப் பராசக்தியின் கையில் விட்டுவிட்டு, நாம் பக்தி பண்ணிப் பண்ணியே பரமானந்தமாக இருந்து கொண்டிருப்போம்.

அத்வைதந்தான் பரம ஸத்தியம். நாம் மனஸை நிறுத்தி விட்டு அந்த ஸத்தியத்தை அனுபவிக்க முடியுமானால் விசேஷந்தான். ஞான மார்க்கம் இதற்காக ஏற்பட்டதுதான். 'ஆனால் நம்மில் பெரும்பாலாருக்கு அதில் போக முடியவில்லையே! இதற்காக அழுது கொண்டேயிருக்க வேண்டியதுதானா?' என்று தோன்றியது. அப்புறம், 'அழவேண்டாம். நம்மால் முடிந்த கர்மத்தையும், பக்தியையும்' அழாமல் பண்ணிக்

கொண்டிருந்தாலே போதும். ஸகலப் பிரபஞ்சங்களின் வியவகாரங்களையும் நடத்திக் கொண்டிருக்கிற பராசக்தியின் சித்தப்படிதான் நமக்கு அத்வைத ஸித்தி உள்பட எந்த லக்ஷ்யமும் ஸித்திக்குமாதலால், நாம் இருக்கிற நிலையிலேயே நமக்கு ஒரு நிறைவையும், இதற்கும் மேலே நிறைந்த நிறைவான அத்வைதத்தையுங்கூட அந்தப் பராசக்தியின் அனுக்ரஹத்தால் பெற்றுவிடலாம்' என்ற தெளிவு உண்டாயிற்று. அதைத்தான் சொன்னேன்!

மூன்றாவது வழி

எந்தக் காரியத்தையும் முறையுடன் செய்ய வேண்டும். முறை தப்பி ஒரு காரியத்தைச் செய்தால் கஷ்டந்தான் உண்டாகும். 'நியாயம்' என்றாலும் முறை என்றே பொருள். சாலையில் செல்லும்போது இடது பக்கம் போக வேண்டும் என்றால், எல்லோரும் இடது பக்கமாகப் போவதுதான் முறையாகும். பெரியோர்கள் ஒவ்வொரு காரியத்துக்கும் ஒரு பொதுவான முறையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் போட்டிருக்கும் வழியில் செல்வதுதான் நல்லது.

பகவானிடம் போவதற்கு இரண்டு முறைகளை – நியாயங்களை – வகுத்துத் தந்திருக்கிறார்கள். ஒன்று குரங்குக் குட்டி முறை; மற்றொன்று பூனைக் குட்டி முறை. ஸம்ஸ்கிருதத்தில் பூனை என்பதற்கு மார்ஜாரம் என்றும், குரங்கு என்பதற்கு மர்க்கடம் என்றும் பெயர். கிசோரம் என்றால் குட்டி என்று அர்த்தம். ஆகவே ஸம்ஸ்கிருதத்தில் இவை மர்க்கட கிசோர நியாயம் என்றும், மார்ஜார கிசோர நியாயம் என்றும் வழங்குகின்றன.

பூனை குட்டி போட்டால், அக் குட்டியானது தானாக நடந்து ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்துக்குப் போகும் சக்தி

பெறும் வரையில், அதைத் தாய்ப் பூனையே தன் வாயினால் கவ்விக் கொண்டு தூக்கிச் செல்கிறது. இதே போலத்தான் புலியும். புலிக்குப் பூனை மாமா முறை ஆக வேண்டும் என்பார்கள். புலிக்கு வேட்டையாடுதல், தாண்டுதல், பதுங்கிப் பாய்தல் ஆகிய' எல்லாவற்றையும் பூனை சொல்லிக் கொடுத்ததாம். ஒன்றை மட்டும் சொல்லித் தரவில்லை. தானோ மிகவும் சிறியவன், எல்லாவற்றையும் சொல்லித் தந்தால் தனக்கே ஆபத்து வந்துவிடும் என எண்ணி, மரத்தில் ஏறுதல், சுவரில் ஏறுதல் முதலியவற்றைப் புலிக்குச் சொல்லித் தரவில்லையாம்! புலிக்கும் பூனைக்கும் தன் குழந்தைகளிடத்தில் வாத்ஸல்யம், பிரியம் அதிகம்.

பகவான் எல்லாக். குழந்தைகளுக்குமே, தாயை மயக்கக் கூடிய சக்தியைத் தந்திருக்கிறார். அப்போதுதான் இக்குழந்தை வாழ வழி உண்டு என்பதாலேயே மாயாவியாகிய பகவான் அதற்கு ஏமாற்றும் வித்தையைச் சொல்லித் தந்திருக்கிறார். நம் கர்மாவை அனுபவிப்பதற்கு உடம்பு வேண்டும்; அந்த உடம்பு வளர உணவு வேண்டும். இதற்காகவே, (நமக்கு இந்த உண்மை தெரியாவிட்டாலும்) நாம் நம் வயிற்றில் ஆகாரத்தைப் போடுகிறோம். உடல் வளர்கிறது. இதற்காக நாக்கு என்ற ஓர் உறுப்பு இருக்கிறது. நாக்கில் நமக்கு ருசி தெரிகிறது. ருசி இல்லையென்றால் நாம் சாப்பிட மாட்டோம். உடலுக்குள் உணவு செல்லாது. ஆகவேதான் நாக்கில் ருசியைக் கொடுத்து அதன் மூலம் உடலானது உணவைப் பெற்றுக் கர்மாவை அனுபவிக்கும்படிப் பகவான் செய்திருக்கிறார். இவ்வாறெல்லாம் நாம் கர்மாவை அனுபவிக்கப் பண்ணுவதற்காகவே பகவான் பல தந்திரங்கள் செய்திருக்கிறார். பகவான் குழந்தைகளுக்கு மயக்கும் சக்தியைக் கொடுத்து அதை நாம் பிரியத்துடன் வளர்க்க வைத்து, நம்மை ஏமாற்றுகிறார். ஆனாலும் பகவானின் ஏமாற்றுவித்தை சாதாரண மக்களிடம்தான் பலிக்கும். ஞானியைப் பகவான் ஏமாற்ற முடியாது. ஞானி பகவானையே ஏமாற்றி விடுவான்.

'சிக்ஷா சாஸ்திர'த்தில் வேத அக்ஷரங்களுக்கு இலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது. அதில் வேதத்தை எப்படிக் கற்க வேண்டும், எப்படி உச்சரிக்க வேண்டும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. 'எப்படிப் பெண் புலியானது தன்னுடைய குட்டியை ஆபத்

திலிருந்து காக்கத் தன் வாயில் கவ்விச் செல்கிறதோ, அப்படி வேதத்தை உச்சரிக்க வேண்டும்' என்று சொல்லப்பட்டிருக் கிறது★. புலி தன்னுடைய குட்டியை வாயில் கவ்விக் கொண்டு போகும்போது, குட்டியின் உடலிலே பற்காயம் ஏற்பட்டு விடக்கூடாது, குட்டி கீழே விழுந்து விடவும் கூடாது. அதுமட்டுமின்றி ஆபத்திலிருந்து தப்புவதற்காகத் தாய்ப்புலி வேகமாகவும் ஓட வேண்டியிருக்கும். இந்நிலையில் புலி, குட்டியை எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாக வாயில் பதமாகக் கவ்விக் காக்கிறதோ, அவ்வளவு சர்வ ஜாக்கிரதையாக வேதத்தை உச்சரிக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. இதே போலத்தான் பூனையும். பூனைக்குக் 'கிராமப் புலி' என்றே பெயர். ஆகவே வேதத்தை மார்ஜார கிசோர நியாயமாக உச்சரிக்க வேண்டும் என இலக்கணம் கூறப் பட்டுள்ளது.

இரண்டு வகை பக்தியில் பூனைக் குட்டி முறை ஒன்று. அதாவது பக்தர்களில் ஒரு வகையினர், இந்தப் பூனைக்குட்டி தன் முயற்சியின்றி, தாய்விட்ட வழி என்றிருப்பது போலவே பகவானை சரணடைந்து இருப்பர். அவரைப் பணிவுடன் வேண்டி அவரைத் துதித்துப் புகழ்பாடி அவருடைய அருளை வேண்டுவார்கள். அவருடைய பொற்பாதக் கமலங்களில் தங்களது உள்ளத்தைக் கிடத்துமாறு செய்து, தம்மை ஆட்கொள்வது பகவானது பொறுப்பே என்று கருதி, பூனைக் குட்டி சுயமுயற்சியின்றித் தாயை நம்பி இருப்பதுபோல் இருப் பார்கள். இவ்விதப் பக்திக்கு மார்ஜார கிசோர நியாயம் என்று பெயர்.

பூனைக்குட்டிக்கு நேர் மாறு குரங்குக் குட்டி. இந்தக் குரங்குக் குட்டி போன்றவர் இன்னொரு வகை பக்தர்கள். குரங்கின் குட்டியானது அதன் தாயின் வயிற்றைக் கெட்டியா கப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும். தாய் மரத்துக்கு மரம் தாவும்போது தன் குட்டியைப் பற்றி யாதொரு கவலையும் கொள்ளாது. குட்டிதான் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளத் தாயின் வயிற்றை மிகவும் இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

★ 'சிக்ஷா: வேதத்தின் மூக்கு' என்ற உரையில் 'உச்சரிப்பு விதிகள்' என்ற தலைப்பைப் பார்க்கவும்.

இந்தக் குட்டிக்கு பகவான் அப்படிப்பட்ட ஒரு பிடிக்கும் சக்தியைக் கொடுத்திருக்கிறார். 'கடித்ததெல்லாம் கரும்பு; பிடித்ததெல்லாம் இரும்பு' என்று பகவான் அதற்கு வரம் கொடுத்திருக்கிறாராம். அது எதையும் பலத்துடன் பற்றிக் கொள்ளும். குரங்குப் பிடி என்றே சொல்வதுண்டே!

இப்படிப்பட்ட குரங்கின் ரீதியிலேயே, மர்க்கட கிசோர நியாயமாக, சில பக்தர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பகவானை இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொள்வார்கள். பகவானே அருள் செய்யட்டும் என்று காத்திராமல், அவன் உதறித் தள்ளினாலும் விடுவதில்லை என்று அவனைப் பிடித்துக் கொள்வார்கள். 'சிக்கெனப் பிடித்தேன்' என்று மாணிக்க வாசகர் பாடியுள்ளார். அவரே சிவபுராணத்தில் 'பக்தி வலையில் படுவோன்' என்று கூறுகிறார். அப்படியானால், பக்தர்கள் பகவானைச் சிக்கென்று பிடிக்கிறார்களா, பகவான் பக்தரிடம் சிக்கிக் கொள்கிறானா என்ற கேள்வி வருகிறது. பக்தன் சிக்கென்று பிடித்துவிட்டால், அப்புறம் பகவானே அவனிடம் சிக்கிக் கொண்டு விடுகிறான். பக்தர்கள் கையிலிருந்து பகவான் தப்ப முடியாமல் வலையில் விழுந்த மீன்போலச் சிக்கி விடுகிறார்.

வைஷ்ணவர்களில் வடகலை, தென்கலை என்று இரண்டாகப் பிரித்திருப்பதே இந்த இரண்டு விதச் சரணாகதி வித்தியாஸத்தினால்தான். ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகனைப் பின்பற்றும் வடகலைக்காரர்கள் மர்க்கட கிசோர நியாயத்தை அனுஸரித்து நாம்தான் விடாமுயற்சியுடன் ஸ்வாமியை விடாமல் பிடித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்கிறார்கள். ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள், ஸ்ரீ பிள்ளை லோகாசாரியர் ஆகியவர்களைப் பின்பற்றும் தென்கலைக்காரர்கள், மார்ஜார கிசோர நியாயப்படி நாம் எந்த முயற்சியும் இல்லாமல் கிடந்து விட்டால் போதும், ஸ்வாமியே நம்மை ஆட்கொண்டு விடுவார் என்கிறார்கள். இப்போது வடகலை, தென்கலை என்றால் நாமம் போட்டுக் கொள்வதில் இருக்கிற வித்தியாஸத்தைத்தான் நினைத்துக் கொள்கிறோம். இங்கிலீஷ் 'யு' (U) மாதிரி நாமம் போட்டுக் கொண்டால் வடகலை; 'ஒய்'(Y) மாதிரி அடியிலே பாதம் வைத்துப் போட்டுக் கொண்டால் தென்கலை என்று புரிந்து கொள்கிறோம். வாஸ்தவத்தில் அவர்களுக்குள்ளே வித்தியாஸம் சரணாகதியில் இருவிதமான

தத்வங்களை அனுசரிப்பவர்கள் என்பதே. வெளியிலே இன்னார் இன்ன தத்வக்காரர் என்று தெரிவிப்பதற்கே வடகலைக்காரர் U மாதிரியும், தென்கலைக்காரர் அதற்குப் பாதம் வைத்து Y மாதிரியும் நாமம் போட்டுக் கொள் கிறார்கள். சரணாகதி என்பதைப் 'பிரபத்தி' என்பார்கள்.

ஸர்வ தர்மான் பரித்யஜ்ய மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ।

என்று பகவான் கீதையின் முடிவில் சொல்லியிருக்கிறதுதான் சரணாகதி சாஸ்திரத்துக்குத் தாரக மந்திரம் மாதிரி. ஸ்ரீ ராமசந்திர மூர்த்தி விபீஷண சரணாகதியின்போது, 'ராமா, நான் உன்னுடையவன்; அபயம்!' என்று எவன் வந்தாலும் அவனை ரக்ஷிப்பதே என் ஜன்ம விரதம்:

ஸக்ருதேவ ப்ரபன்னாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே।
அபயம் ஸர்வ பூதேப்யோ ததா(மி) ஏதத் வ்ரதம் மம॥

என்று சொன்னதையும் வைஷ்ணவர்கள் ரொம்பவும் சிறப்பித் துச் சொல்வார்கள். கீதை, ராமாயணம் இரண்டுமே சரணாகதி சாஸ்திரங்கள் என்பார்கள்.

அடுத்த புத்தகத்தில்...

அத்வைதம் தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரை தொடர்கின்றது. மேலும் வேதமதம் தலைப்பின் கீழ் கட்டுரைகள் இடம் பெறுகின்றன.

வேத ரக்ஷண நிதி

"மிகுந்த சிரமத்துக்கு நடுவே நடத்தப்பட்டுவரும் வேத பாடசாலைகளை மூடிப்போகாமல் அவற்றைத் தொடர்ந்து நடைபெறப் பண்ண வேண்டும். இதற்காக மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் இருவருக்கும் நிதி உதவி செய்ய வேண்டும். இன்னும் பல பாடசாலைகளை வைத்து வேத மூலத்தைச் சொல்லிக் கொடுப்பது, இவற்றில் பரீட்சை வைப்பது ஆகிய காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். இந்த நல்ல காரியத்துக்காக நன்கொடை அனுப்புகிறவர்களுக்கு இங்கே மடத்தில் நடக்கிற பூஜைப் பிரசாதம் – விபூதி, குங்குமம், மந்திர ரக்ஷை – மாஸா மாஸம் அவர்கள் ஜன்மநக்ஷத்திரத்தன்று அனுப்பிவைக்கப்படும். வருஷந்தோறும் இந்தத் தர்மத்தைப் புதுப்பித்துக் கொண்டிருந்தால் சந்திரமௌளீசுவரப் பிரசாதமும் நிற்காமல் அகத்தைத் தேடி வந்து கொண்டிருக்கும்."

அருள் உரையின் 5-வது புத்தகத்தில் ஸ்ரீ பரமாச்சாரிய ஸ்வாமிகள் அருளிய இந்த உரையுடன் வேத ரக்ஷண நிதிக்கு நன்கொடை அனுப்ப வேண்டிய முகவரியும் பிரசுரமாகியிருந்தது. இப்பொழுது வேத ரக்ஷண நிதிக்கான நன்கொடை அனுப்ப வேண்டி முகவரி மாறியுள்ளதால் புதிய முகவரி கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் வேத ரக்ஷண நிதிக்கான ஆண்டு நன்கொடை ரூபாய் 60/- ஆகவும் ஆயுள் நன்கொடை ரூபாய் 600/- ஆகவும் மாறி உள்ளது.

Vedha Rakshana Nidhi Trust,
12, Govind Street,
T.Nagar
Madras-17.

